Dr. Ebru ÜSTÜN • Tuba HALİL • Şükran CİHAN •
Zeynep CAN • Gülnur KESİCİ • Pelin PAŞAOĞLU

Nevşehir'den Almanya'ya

Genç Öğretmen Adaylarının Deneyimleri

Dil, Kültür ve Mesleki
Büyüme Hikâyeleri

Editör: Doç. Dr. Bilal ÜSTÜN

Nevşehir'den Almanya'ya: Genç Öğretmen Adaylarının Deneyimleri

Dil, Kültür ve Mesleki Büyüme Hikâyeleri

Yazarlar
Dr. Ebru ÜSTÜN
Tuba HALİL
Şükran CİHAN
Zeynep CAN
Gülnur KESİCİ
Pelin PAŞAOĞLU

Nevşehir'den Almanya'ya: Genç Öğretmen Adaylarının Deneyimleri
©Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması ve farklı biçimlere çevrilmesi yasaktır.

Yazarlar
Dr. Ebru ÜSTÜN
Tuba HALİL
Şükran CİHAN
Zeynep CAN
Gülnur KESİCİ
Pelin PAŞAOĞLU
Baskı Tarihi
Mayıs 2026

Editör

Doç. Dr. Bilal ÜSTÜN

Uzakları yakın kılan, bizlere inanıp desteklerini hiçbir zaman esirgemeyen kıymetli ailelerimize…

Nevşehir'den Almanya'ya: Genç Öğretmen Adaylarının Deneyimleri

İçindekiler

Önsöz 7-9
Yazar: Doç Dr. Bilal ÜSTÜN

Memleketler Arasında: Almanya ve Türkiye 10-43
Yazar: Ebru ÜSTÜN

Kapadokya'dan Heidelberg'e: Bir Hayalin Serüveni 44-84
Yazar: Tuba HALİL

Hayalden Gerçeğe Heidelberg Yolculuğu 85-126
Yazar: Şükran CİHAN

Neye Niyet, Jena' Ya Kısmet Diyeceğim Yolculuğum 127-170
Yazar: Zeynep CAN

Almanca Yolculuğumun Unutulmaz Durağı: Münih 171-204
Yazar: Gülnur Aybüke KESİCİ

Öğretmenlik Hayalimin Peşinden Giderken Weimar'a Açılan Kapılar 205-239
Yazar: Pelin PAŞAOĞLU

Ayrı ama beraber olduğumuz anlardan kareler

ÖNSÖZ

Yabancı dil öğrenmek, yalnızca dilbilgisi kurallarını ezberlemek ya da sözcük dağarcığını genişletmekten ibaret değildir. Bir dili gerçek anlamda öğrenmek, o dilin konuşulduğu toprakların insanını, gündelik yaşamını ve değerlerini de tanımayı gerektirir. Bu durum, geleceğin dil öğretmenleri için ayrı bir önem taşır; çünkü onlar bir gün kendi öğrencilerine yalnızca bir dili değil, o dile açılan koca bir dünyayı da aktaracaklardır. Elinizdeki kitap, Nevşehir'den Almanya'ya: Genç Öğretmen Adaylarının Deneyimleri, işte bu yolculuğun hikâyesidir.

Editörlüğünü üstlendiğim bu eser, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Alman Dili Eğitimi Anabilim Dalı'nda öğrenim gören beş genç kadın öğretmen adayının, Alman Akademik Değişim Servisi (DAAD) yaz kursu bursuyla Almanya'da geçirdiği bir aylık yoğun eğitim sürecini anlatıyor. Uluslararası hareketliliğin, hele Türkiye'den Almanya vizesi almanın gençler için giderek zorlaştığı bir dönemde, Anadolu'nun kalbinden çıkıp Heidelberg, Jena, Münih ve Weimar gibi köklü şehirlerde dil eğitimine katılmak sıradan bir başarı değildir. Kitap, bu sürecin görünmeyen yüzünü de aktarıyor: aşılan bürokratik engelleri, atılan cesur adımları ve öğrencilerin kendi sınırlarını nasıl genişlettiğini.

Eserin ilk bölümü, Dr. Ebru Üstün'ün deneyimlerine ayrıldı. Almanya'da bir misafir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen, eğitimini orada tamamladıktan sonra Türkiye'ye dönen Üstün, iki kültür arasındaki aidiyet arayışını anlatıyor. Lise (Gymnasium) yıllarında bir işçi çocuğu olarak hissettiği "yabancı" konumunu ve ardından Türkiye'de çıktığı akademik yolculuğu paylaştığı satırlar, kitaba tarihsel bir derinlik kazandırıyor. Öğrencilerine "bizim öğrencilerimiz" diyebilmenin taşıdığı sorumluluğu ve onların

yalnızca sınıfta değil uluslararası arenada da var olabilmeleri için verdiği emeği bu bölümde açıkça görüyoruz.

Kitabın ana gövdesini ise öğretmen adaylarımız Tuba Halil, Şükran Cihan, Zeynep Can, Gülnur Kesici ve Pelin Paşaoğlu'nun kendi kalemlerinden okuyoruz. Bu gençler Almanya'da yalnızca ileri düzeyde dil eğitimi almakla kalmadı; Alman eğitim sisteminin işleyişini, sınıf içi iletişimi ve farklı öğretim yöntemlerini de yerinde gözlemleme fırsatı buldu. Anılarında sıkça andıkları sınıf içi tartışmalar, akran geri bildirimleri ve öğretmenlerin dil hatalarına gösterdiği hoşgörü, onların gelecekteki öğretmenlik anlayışını derinden etkiledi. Kendilerini yalnızca birer dil öğrenicisi değil, ülkelerini temsil eden birer genç ve mesleğe hazırlanan yetkin bireyler olarak hissetmeleri, bu deneyimin onlara kattığı en kıymetli kazanımlardan biri oldu.

Kitapta gündelik hayata dair pek çok ayrıntı da var. Yeni bir ülkede tek başına ayakta durmanın getirdiği zorluklar, Almanların dakiklik beklentisi, toplu taşımayı çözme çabaları, farklı kültürlerden insanlarla aynı evi paylaşma deneyimi… Bunların hepsi küçük birer gözlem olarak anlatılıyor. Bu satırlarda gençlerin yaşadığı kültürel şaşkınlığın nasıl aşıldığını, Alman toplumuna dair önyargıların nezaket ve yardımseverlikle nasıl yıkıldığını ve problem çözme becerilerinin ne denli geliştiğini görüyoruz. Almanların soğuk ve mesafeli olduğu yönündeki beklentinin yerini içten bir yardımlaşmaya bırakması, farklı kültürlerle yüz yüze tanışmanın insanı nasıl değiştirdiğinin en güzel örneklerinden biri.

Nevşehir'den Almanya'ya, yalnızca yurt dışına gitmeyi düşünen öğrenciler için bir rehber değil. Aynı zamanda yabancı dil eğitimiyle ilgilenen akademisyenlere, eğitim politikası yapanlara ve öğretmen yetiştiren kurumlara ilham verecek içten bir anlatı. Öğrencilerimizin konfor alanlarını geride bırakarak elde ettiği bu başarı, Anadolu'daki her

üniversite öğrencisine açık bir mesaj veriyor: Dünyaya açılan kapı Nevşehir'den de aralanabilir; emek verildiğinde herkes büyük işler başarabilir.

Bu kitabın, ülkemizin dört bir yanındaki genç öğretmen adaylarına cesaret aşılamasını, sınırları aşma ve mesleklerini geniş bir ufukla icra etme yolunda onlara eşlik etmesini yürekten diliyorum. Bu yolculukta emeği geçen herkese teşekkür eder, eserin alanımıza ve tüm okurlara hayırlı olmasını temenni ederim.

Doç. Dr. Bilal Üstün
Editör

Memleketler Arasında: Almanya ve Türkiye

Ebru ÜSTÜN

Bu kitapta Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Alman Dili Eğitimi Ana Bilim Dalı'ndan DAAD bursu ile Almanya'da bir aylık dil kursuna katılma imkanı bulan beş kız öğrencinin hikayesini okuyacaksınız. Onlar bu fırsatı, Türkiye'den Almanya vizesi almanın neredeyse imkansız göründüğü bir dönemde elde ettiler. Türkiye'de bu yaştaki öğrencilerin tek başına yurt dışına gitmesi pek olağan değildir aslında. Üstelik Almanca öğretmeni olmaya hazırlanan bu gençlerin, daha öğrencilik dönemlerinde Almanya'da bulunma şansı yakalamaları ayrıca kıymetlidir. Bu süreci yakından izlemek ve onlara eşlik etmek, öğretmenleri olarak benim için de özel bir deneyim oldu. İlk bölümde, Almanya'da büyüyüp Türkiye'de yaşamayı seçen benim deneyimlerimi okuyacaksınız. Almanya'dan Türkiye'ye yerleşme kararı, bu kitapta anlatılan pek çok şeyin gerçekleşmesine zemin hazırladı. Sonraki bölümlerde Türkiye´de yetişip Almanca öğretmeni olma yoluna giren öğrencilerin gözünden Almanya deneyimini okuyacaksınız. Öğrencilerimiz, DAAD bursuyla katıldıkları dil kursunu mesleki gelişimlerinin bir parçası olarak gördüler; bence bu çok yerinde bir bakıştı. Kursta yalnızca dil değil, kültür ve öğretmenlik uygulamalarını da yakından gözlemlediler. Yeri gelmişken DAAD'ye bu tür fırsatları sundukları için teşekkür

etmek isterim; bu bursun, bizim adımıza en doğru öğrencilere gittiğine inanıyorum.

Ben ise bu bölümde size bakış açısı farklı bir perspektif sunacağım: Almanya´da yetişip Türkiye'de Almanca öğretmeye başlayan biri olarak kendi bakış açımı paylaşacağım. Bu perspektifi temellendirmek için kendi hikâyemle, beni şekillendiren unsurlarla başlamak istiyorum. Erken yaşta edindiğim deneyimleri ailemin hikayesine değinmeden anlatmak eksik kalır; çünkü aidiyet duygumun hayattaki yerini tam da bu hikâye belirledi.

Dedem, yirmili yaşlarının sonlarında Almanya'ya işçi olarak gitmek için başvurmuş, o dönem Almanya özellikle genç ve güçlü iş gücü aradığı için bu yaş nispeten geç sayılabilirdi. Eşini ve altı çocuğunu Karadeniz'in kıyısındaki Ordu'da bırakarak, kendisi için yabancı bir ülkeye gitmiş ve Almanya'nın meşhur "Heim"larından, yani isçi yurtlarından birinde senelerini iş arkadaşlarıyla geçirmiş. Ailesi daha sonra onun yanına Almanya'ya yerleştiğinde, maalesef Almanya´da yabancı düşmanlığını bizzat deneyimlemişler. Anneannem sokakta Neo-Naziler tarafından saldırıya uğramış. O yıllarda Türk işçi ailelerinin evlerinin yakılmasından ve apartman zillerindeki isimlerin bir binada çok sayıda Türk yaşayıp yaşamadığını ele vermesinden sıkça söz edilirdi; böyle durumlarda ne yapılacağını, evi en güvenli şekilde nasıl terk edebileceğimizi düşünürdük. Uluslararası spor karşılaşmaları sırasında, hedef hâline gelmemek için camlarımıza Türk bayrağı asmamamız gerektiğini aile büyüklerimiz söylerdi.

Annem ben 15 yaşındayken, “Evi yakarlar, sakın!” diye uyarmıştı beni. Bir keresinde, bir milli maç dönüşü eve yürürken elimdeki Türk bayrağı, yanımdan geçen bir arabadan uzanan biri tarafından çekilip alınmıştı. Bunun gibi görüntüler beni erken yaşta derinden etkiledi. Asla tam olarak Almanya’da “evimde” hissedemedim. Bu “arada kalmışlık”tan, nereye ait olduğuma kendim karar verme düşüncesi filizlendi.

Almanya’da bir “misafir işçi” ailesinin çocuğu olarak doğup büyüyen, o toplumun sosyalleşme süreçlerinden geçen bir öğretim görevlisiyim bugün. Ailem için Türk kökleri çok önemliydi; ilk çocuk olarak bunu her zaman hissettim. 1990’larda “Bir gün memlekete geri döneceğiz” cümlesiyle büyüdüm. O zamanlar bu “geri dönüş”ün benim için tam karşılık taşıyıp taşımadığını sorgulamadım çünkü ben Almanya’da doğmuştum. Evimizde bana erken yaşta “farklı” olduğum ve bu ülkeye ait olmadığım hissi verildi. Türk göçmen çocuklarının hikâyeleri Almanya’da artık oldukça bilinmekte; Türkiye’de ise ne ölçüde bilindiğinden emin değilim. Kendi memleketimizde çoğu zaman konu değiliz, belki Türkiye’de konuşulacak çok fazla başkaca konu olduğundan, belki de biz Almanya’daki varlığımızı kanıtlama derdiyle fazlasıyla meşgul olduğumuzdan. Sanırım birbirimizi bu konuda bir hayli ihmal etmişiz.

Her şeye rağmen Almanya, okul eğitimi aracılığıyla kendimi keşfetmem için bana bir imkân sundu. Bu eğitim; zihinsel, bedensel ve entelektüel gelişimin yanı sıra

uluslararası düzeyde mesleki ilerleme fırsatlarını da kapsıyordu. Annem çalışmak zorunda olduğu için beni büyüten anneannem Binnaz Gündüz'e, dedem Abdurrahman Gündüz'e ve çocuklarına güvenli bir gelecek sunabilmek adına bütün bu yükleri omuzlayan annem Semra Özkaya´ya ve babam Şükrü Özkaya'ya teşekkür etmek istiyorum.

Dönüş Kararı ve Türkiye'de Başlangıç

Biyografik bir arayış, zamanla bir karara ve Türkiye'de kişisel yeni bir başlangıca dönüştü.

Benim çocukluğum "Schlüsselkind"(anahtarlı çocuk) olarak geçti. Boynumda anahtar, cebimde sorumluluk demekti bu… Almanya'da anne-babası çalıştığı için okuldan geldiğinde kapıyı anahtarıyla kendi açan çocuklara böyle denir. Türkiye'de büyüyen bir çocuk için bu düşünce bugün bile pek anlaşılır değildir; Almanya'da ise sıradan kabul edilir ve belki de insana erken yaşta sorumluluk duygusu kazandırır. Lise bitene kadar bu durum böyle sürdü ve 2000'li yıllarda Türkiye'de üniversite okumaya karar verdim. Bu kararımda Gymnasium´da (lise) geçirdiğim üç zorlu yılın etkisi büyüktü. Gymnasium´lar üniversiteye gitmeyi düşünen gençlerin devam ettiği okullardır Almanya´da. Üniversite yolunu seçmeyen öğrenciler daha küçük yaşlarda okullarından mezun olup "Ausbildung" dediğimiz çıraklık eğitimi sistemine dahil olurlar. Diğerleri ise eğitim hayatları boyunca gösterdikleri akademik performans sayesinde Gymnasium'a devam etme hakkını elde ederler; yani eleme erkenden başlar.

Bu okullara gidebilen işçi çocuklarının oranı her zaman düşük olmuştur. Bu ortamlarda ebeveynlerinin akademik sermayesi yüksek olan çocuklar daha görünürdür. Ben bu okulda okurken kendimi çoğu zaman "egzotik", "bilinmeyen" bir yabancı gibi hissederdim. Tatil için sevdikleri ülkeyi bile yakından tanımayan arkadaşlarıma dünyamızı anlatan bizdik, ben ve benim gibi az sayıdaki işçi çocuğu. Mezuniyete yakın herkes birbirine planlarını anlatır; bana sorulduğunda Türkiye'de üniversite okumak istediğimi söylemiştim. Almanya'nın en bilgili gençlerinin okuduğu okuldaki arkadaşlarımdan birisi "Türkiye´de kızlar üniversite okuyabiliyor mu ki?", " Hangi alfabeyi kullanıyorsunuz?" veya "başörtüsü takmak zorunda kalmayacak mısın orada?" gibi sorular yöneltmişti. Şaşkın bir ifadeyle hepsini anlatmıştım ve arkadaşım cevaplarıma şaşırmıştı, yıl 2008´di bu arada.

Türkiye´de üniversite okuma kararıma ailemi ikna etmek de pek kolay olmamıştı. Onlar da Almanya'da bir türlü iç huzuru bulamadığımı görüyordu. Babam "Orada ne yapacaksın?" diye sorduğunda, "orada" kelimesi özellikle dikkatimi çekmişti, sanki bağımızı koparmamaya çalıştıkları vatan değildi orası. "Ülkem için çalışmak istiyorum" diye cevap verdiğimde "sen o işlere karışma," dedi önce. Ben de "kim, eğer o yapmazsa; sen yapmazsan; eğer ben yapmazsam; baba kim yapacak?" demiştim. Kahvaltı masasındaki kısa süren sessizliğin ardından "haklısın," dedi sonunda. Belki de

çocukluktan beri edindiğim o özerklik pratiği, bu adımı atmamı kolaylaştırdı: Türkiye'ye dönüş.

İdeal ile gerçeklik arasında kendi sesimi aradım; hem bana uygun hem de ulaşılabilir bir yol.

O zamanlar ÖSYM'nin Yurt Dışında Çalışanların Çocukları İçin Yükseköğretime Giriş Sınavı (YÇS) uygulanıyordu. Bölüm seçenekleri çok geniş değildi. Ailemle bu bölümleri gözden geçirirken Almanca Öğretmenliği bölümünde uzlaştık; Almanca eğitim görmem dil bakımından da daha uygundu. Bugün rahatlıkla söyleyebilirim: Bu, kalbin ve aklın buluştuğu en doğru karardı.

Akademiye Giden Yollar: Başvurular ve Geçişler

Kişisel motivasyon, kurumsal bir yola dönüştü: denklikler, başvurular, mülakatlar ve nihayet öğretimde kalıcı duraklar.

Üniversite eğitimim için İstanbul Üniversitesi Almanca Öğretmenliği bölümünü tercih etmiştim. Buradaki lisans eğitimim sorunsuz ilerledi. İstanbul, insana kendini açan bir ayna gibidir: çeşitlilik, tempo, çelişkiler… İstanbul'da, Almanya'dan gelenlerle de, Türkiye'nin farklı şehirlerinden gelenlerle de tanıştım. Berlinli biriyle Wiesbadenli ya da Ulmlü birinin aralarında farklar olmadığını; buna karşılık İstanbullu ile Ankaralının, Gaziantepli ya da Kayserili ile belirgin biçimde ayrıştığını gözlemledim. Bunu, ilk yılımı çok farklı şehirlerden gelen öğrencilerin kaldığı öğrenci yurdunda geçirmeme borçluyum. Burada, Almanya'dan Türkiye'ye

okumaya gelen “o kız” herkesin ilgisini çekiyordu. Kısa sürede dostluklar kurduk. Yurttaki terasta Teoman çalarken, yanımda Ankara vardı, solumda Gaziantep… Aynı şarkıda farklı sesler. Farklılıklarımızı görürken ne kadar kolay yan yana durabildiğimizi de anladım. Akşamları hukuk öğrencileriyle yasaları, Türkoloji öğrencileriyle iki ülkenin edebiyatını tartıştığımız çok oldu. Bu dönem benim için büyük bir kazanımdı ve bu genç kadınların bir gün ülkenin geleceğinde rol oynayacaklarını düşünüyordum. Nitekim bugün ben öğretmen adayları yetiştiriyorum; o arkadaşlarımdan ikisi avukat, biri hâkim, bir diğeri de Türkoloji alanında akademisyen oldu.

İstanbul’un ışığı parlaktı ama gölgesi de vardı: Toplumda belirgin bir kutuplaşma hissediliyordu. Ben de Almanya’dan kafamda bazı kalıplarla gelmiştim; zamanla bunları sınayıp bıraktım. Türkiye’de dünya görüşleri arasında belirgin ayrımlar vardı ve sanki herkesin bir “taraf” belirleyip sosyal ilişkilerini buna göre düzenlemesi gerekiyordu.

Üniversitedeki ilk haftamı çok net hatırlıyorum. Bölümümüzde Almanya’dan gelenler şaşırtıcı derecede fazlaydı ve herkesin kendine özgü bir hikâyesi vardı. Kimi aileler “geri dönmeye” karar verdiği için çocuklarını Almanya’da bırakamamış, kimi Almanya’da Abitur mezuniyeti alamadığı için Türkiye’yi seçmiş, kimi de ebeveynlerinin “Türk kültürünü yaşayamaz Almanya´da” endişesiyle Türkiye’ye gönderilmişti. Çevremde benzer

örnekler az olduğu için tüm bu çeşitlilik beni hem şaşırtmış hem de düşündürmüştü.

Bir dersimizin hocası hepimizi tek tek hikâyemizi anlatmaya davet etmişti. Sıra bana geldiğinde "Ülkem ve insanları için çalışmak için buradayım" dedim. Hoca bu cevabımı aniden alkışlamış ve beni tebrik etmişti; ardından sınıf da ona katılmıştı. Bugün dönüp bakınca film sahnesi gibi gelen bir andı, tek tek teşekkür ettiğimi hatırlıyorum.

İstanbul Üniversitesi'ndeki Almanca Öğretmenliği lisans programını çok sevmiştim. Hocalarımla ilişkilerim iyiydi. Kısa sürede lisans öğreniminin yeterli gelmeyeceğini hissedip yüksek lisansı araştırmaya başlamıştım. Ne var ki somut yönlendirmeler azdı, akademiye giden yol adeta bir sır gibiydi. Bugün, on yıl öğretim görevliliği, bir yüksek lisans ve bir doktora deneyiminden sonra geriye bakınca daha net görüyorum: O yolda çoğu zaman hocalarımız tarafından yalnız bırakılmışız.

Marmara Üniversitesi'ne yüksek lisans başvurusu yapmam gerektiğinde durum daha da belirginleşmişti, çünkü İstanbul'daki bölümümüz o dönem yüksek lisans için gereken koşulları sağlamıyordu. Başvuru haberime "Sizi orada kim yetiştirecek?!" diye alayla karşılık veren bölüm hocalarımız olmuştu. Oysa Marmara Üniversitesi´nde alanın saygın hocaları vardı ve onlardan da çok şey öğrendim, bunlardan biri bugün Türk-Alman Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Cemal Yıldız'dır; minnettarım.

Marmara Üniversitesi´ndeki programı bitiremeden, Ankara'da bir üniversitenin yabancı diller yüksekokulunda çalışma fırsatı çıktı. Başvurdum; yazılı, çeviri ve sözlü sınavlardan oluşan bir mülakata çağrıldım. Bu kadro okutmanlık pozisyonu olduğu için sınavda örnek ders anlatmayı bekliyordum. Yöntem bilgilerime ve öğretim becerilerime güveniyordum. Fakat mülakat beklediğim gibi ilerlemedi.

Ankara'daki Mülakat: Beklenmedik Sorular

Görüşme, öğretim yöntemlerinden çok kültür ve edebiyat eksenine kaydı ve beni hem içerik hem dil açısından zorlamıştı.

Önce kendimi tanıtmam istenmişti. Almanca başladım; Almancanın benim için klasik bir "yabancı dil" olmadığı hemen anlaşılmış ve Türkçe–Almanca gidip gelen bir sınav tercih edilmişti. Akademik düzeyde Almanca konuşmak kolaydı; Türkçe ise daha talepkârdı. Bana yöneltilen ilk soru hâlâ kulaklarımda: "Kimlik nedir?" Kendime göre tanımlama ve örnekler üretmeye çalışıyordum. "Hangi Alman edebi eserlerini tanıyorsunuz?" sorusunda birkaç klasiği anıp, kısaca özetlemiştim, yine beklenmedik bir odaktı. "Buradaki işe hakkıyla yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?" sorusunu ise özgüvenle "Tabi" diye yanıtlamıştım.

Dışarıda eşim ve Ankara'da Almanca Öğretmenliği okuyan en yakın arkadaşım bekliyordu. Mülakattan çıktığımda "dayak yemiş gibisin" diye takıldıklarını

anımsıyorum. Gerçekten de sağlı sollu bir soru bombardımanı yaşamıştım. Sonradan küçük bir araştırmayla, hocalar kendilerini tanıtmadıkları için, jürinin Alman Dili ve Edebiyatı kökenli, yabancı dil eğitimi alanından olmadıklarını gördük. Soruların yönünü bu durum açıklıyordu.

Ankara'da Görev ve Aile Düzeni

Birkaç hafta sonra sonuçlar açıklandı. Jüriyi ikna etmiştim, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi´nde (ASBÜ) okutmanlığa başlayacaktım. Bu arada İstanbul'dan Nevşehir'e taşınmış, evlenmiştim, eşim Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi´nde (NEVÜ) Almanca okutmanı olarak çalışmaya başlamıştı. Ankara'ya başvurmak kolay bir karar değildi, bir süre farklı şehirlerde yaşayabilirdik. Bunun beş yıl süreceğini elbette bilemezdik. "Ankara'da Almanca bölümü olan çok üniversite var, o da kısa sürede iş bulur," diye düşünmüştük, öyle olmadı. Eşim hafta sonları Ankara'ya geldi, biz beş yıl böyle yaşadık. Sabırlı desteği, akademik yolculuğumu yılmadan omuzlaması ve "vazgeçme" demesi için ona bugün de özellikle teşekkür ederim. Bugün bulunduğum yerde payı büyüktür. Bu kariyer için ikimiz de çok şey feda ettik ve geriye dönüp bakınca en ufak bir pişmanlık duymuyoruz çünkü öğrencilerimizden çok fazla güzel dönütler alıyoruz.

Ankara'da, çalışacağım üniversitenin özel bir statüsü olduğunu öğrenmiştim bu arada. Öncelikli hedef, lisansüstü eğitim ve sosyal bilimlerde araştırmaydı, lisans öğrencileri

temel odak değildi. Almancanın yanı sıra başka diller için de okutmanlar alınmıştı. Bizim rolümüz; dil yetkinliklerimizle araştırmacıları desteklemek ve ihtiyaç halinde dersler açmaktı. Eş zamanlı olarak, az sayıda lisans programı da başlatılmış ve bu programlarda ikinci bir yabancı dil zorunlu tutulmuştu. Bir devlet üniversitesi için bu alışılmadık bir uygulamaydı. Türkiye'de genellikle İngilizce zorunludur; ikinci bir yabancı dil, çoğu yerde Almanca ya da Fransızcadır ve varsa bile en fazla bir iki dönem seçmeli olarak alınabilir. Öte yandan bu düzenleme, beni motivasyonu yüksek öğrencilerin beklediği bir ortama taşıdı. Onlara sunulan on dil içinden bilinçli biçimde Almancayı seçmişlerdi.

Böylece İngiliz Dili ve Edebiyatı ve Uluslararası İlişkililer bölümlerinden öğrencilerin bulunduğu bir sınıfı üstlenmiştim. Not düşeyim, İspanyolca iki sınıfa sahipti, popülaritesi artıyordu. Erken dönemde yoğunlaştırılmış bu dersi yönetmiş ve alan bilgimi Almanya'daki kendi dil öğrenme deneyimimle birleştirmiştim. Kelime sınavları benim için vazgeçilmez bir araçtı, Türkiye'de pek yaygın olmasa da. Bugün bu sınavlarla ilgili hâlâ tepkilerle karşılaşırım ancak kurs sonunda çoğu öğrenci bunun için bana teşekkür eder. Pek çoğuna o zamana dek bir dili gerçekten nasıl öğrenmesi gerektiği basitçe öğretilmemiş oluyor. Buna ek olarak, burada dersler hâlâ sıkça pasif bir dil bilgisi odağıyla yürütülüyor. Bu yüzden her seferinde şu açıklamam bir uyum süreci gerektiriyor: "Dil bilgisi derslerimde yan rol oynar; başarı, ancak aktif katılımla ve Almanca konuşma ile

gelir.” ASBÜ’de bu sınıfımla birlikte B1 düzeyine ulaşmıştık. Öğrencilerimle vedalaşırken “ders çok faydalıydı” geri bildirimleri ve içten teşekkürler benim için hem önemliydi hem de öğretim sistemimin bir doğrulaması niteliğindeydi. Yaşça büyük bir katılımcı, şimdiye dek hiçbir dil kursunun bu kadar amaç odaklı olmadığını söylemişti, muhtemelen hiç unutmayacağım. Bugün biliyorum ki o katılımcı ailesiyle birlikte İsveç’e yerleşti. Bir diğer öğrencim ise Dışişleri Bakanlığı’nda diplomatlığa doğru emin adımlarla ilerliyor. Yakın zamanda haberini verdiğinde çok sevinmiştim, zira o günlerden bu öğrencimizin nereye varacağını görmek mümkündü. Böyle haberler biz eğitimciler için çok kıymetlidir. Hele ki bizimki gibi “ana dal” olmayan alanlarda, mezunların kariyerlerini bizimle paylaşması ayrı bir değer taşır.

ASBÜ’de ders dışı alanlarda da şekillendirici deneyimler edindim. Göreve başladığım dönemin rektörü nazik ve öğrenmeye açık bir hocaydı. Üniversite küçük olduğu için, tüm üniversiteyi kapsayan haftalık zorunlu seminerler başlatmıştı. Böylece insanlar birbirini tanıyor, yollar kısalıyor ve iş birlikleri kolaylaşıyordu. Kendi alanımızın çok dışında kalan konularda da sunumlar dinledik o dönemde. Çalıştığım Yabancı Diller Yüksekokulu’nun müdürünün ve rektörün nezaketleri benim için özellikle dikkat çekiciydi. Önceki deneyimlerime göre Türkiye’de nezaket ve yakınlık her zaman yüksek kıymet görmeyebiliyor; üst pozisyonlarda çoğu kez mesafe hâkim olabiliyordu. Bu nedenle dönemin

ASBÜ Rektörü Prof. Dr. Ömer Demir'e ve Yabancı Diller Yüksekokulu Müdürü Ömer Faruk Yıldız'a ayrıca teşekkür borçluyum: Açık yüreklilikleri ve akademiye geçişimi kolaylaştırdıkları için.

Üstlerle ya da meslektaşlarla sorun yaşayan biri olmadım. Almanya'da kalma imkanım varken Türkiye'yi seçmiş olmam birçoklarının ilgisini çekiyordu. İki ülke üzerine kaçınılmaz olarak pek çok sohbet, zaman zaman da sorgulamalar doğuyordu. Aynı zamanda kısa sürede işleri hızlı ve güvenilir biçimde yapan biri olarak tanınmıştım. Bu yüzden bir görev olduğunda çoğu zaman önce ben akla gelirdim. " O bir görev insanı" ifadesini de bu bağlamda öğrenmiştim. Bugün, akademide on yılın ardından bile, görevleri erkenden yapıp kenara koymayı tercih ederim ancak sonrasında, teslim tarihine yakın gelen değişiklikler yüzünden, sıkça yeniden revizyon yapmak gerekebiliyor Türkiye'de. Pek çok kişi için bu sorun teşkil etmiyor, zira işleri son gün teslim etmek de yaygın bir alışkanlıktır. Çalışma tutumundaki bu farklar muhtemelen "Alman yanımı" ele veriyor. Korumaya çalıştığım disiplin ve güvenilirlik ki her zaman kolay olmuyor. Meslektaşlarım ise çoğu zaman bu huylarımı gülümseyerek karşılıyorlar.

Beş yılın sonunda nihayet eşimle aynı şehirde buluşmuştuk. Çok sayıda üniversitenin olduğu metropolde değil; eşimin yıllardır çalıştığı, Orta Anadolu'daki o küçük şehirde. NEVÜ'de bir başvuru imkânı doğmuştu. Alman Dili Eğitimi bölümünün açılması planlanıyor, bunun için Almanca

okutmanları aranıyordu. Başvurdum ve yeniden mülakata çağrıldım. Bu kez konu, yabancı dilin öğretim yöntemleri ve didaktiğiydi, kendimi en rahat hissettiğim alan.

Burada küçük bir anekdot anlatmak isterim. ASBÜ'deki dönemimde yarıda kalan yüksek lisans eğitimime yeniden başlamıştım ve Gazi Üniversitesi'ne kabul edilmiştim. Almanca yürütülen derslerin yanı sıra, farklı bölümlerden öğrencilerle birlikte Türkçe derslere de katılıyordum. Bu derslerden birinde sunum yapmam gerekmişti. Sunuma doğru yoldayken, Ankara metrosunda bir reklam afişi gördüm. Masasında geriye doğru yaslanmış, belli ki çalışmayan takım elbiseli bir adam; üzerinde büyük puntolarla "657" , Türkiye'deki devlet memurları kanununa (657 sayılı Kanun) gönderme yapılıyordu belli ki. Afiş, KPSS'ye hazırlık veren özel bir kursa aitti. Dikkat çeken şu ki, neredeyse kimse bu görseli yadırgamıyor gibiydi. Konuyu derste tartışmaya açmaya karar verdim. Deneyimli bir hoca ve farklı öğretmenlik programlarından öğrencilerin olduğu bu ortam tam da tartışmaya uygundu. Sunumumdan önce bu durumu aktardığımda çoğu öğrenci gülümseyerek bana hak verdi ve afişin şimdiye dek gözlerine çarpmadığını söylemişti. Sonunda şu noktada hemfikir olduk: Bu algı can sıkıcı. Bana göre böyle bir görüntü, kamu görevlilerine karşı saygısızlık içeriyor. Elbette memurlara dair klişeler pek çok ülkede var ama kaç ülkede özel bir şirket bu klişeyle böylesine açıktan reklam yapar?

Kültürel Farklılıklar: Gözlemler ve Yaklaşım

Derslerde soyut kalan başlıklar; değerlendirme ölçütleri, sözlü katılım ve pedagojik sorumluluk, sahada, gündelik küçük sahnelerde yeniden karşımıza çıkıyordu.

Bir başka ders gününde aynı grupla eğitim sisteminde nelerin aksadığını tartıştık. Benden Almanya'dan örnekler vermem istendi ve önce ders işleme yöntemlerinden söz ettim. Türkiye'de okullarda sözlü katılım neredeyse hiç notlandırılmıyor, yıl sonu notları çoğunlukla yazılı performansa bağlı olarak veriliyor. Almanya'da durum farklı; Sözlü katılım da hesaba katılıyor, öğrenciler kendilerini uygun biçimde ifade etmeyi pratik ediyor. Bizde ise çok kişi, üniversiteye giriş sınavının yapısı gereği, ağırlıkla çoktan seçmeli sorulara odaklanıyor. Bunun üzerine dersin hocası bana, bugün hâlâ aklımda olan ve o an hemen kavrayamadığım bir soru yöneltti: "Öğretmenin yaptığı sözlü katılım performans değerlendirmesine nasıl güveniliyor?" Ben de "Hocam anlayamadım, başka kimin değerlendirmesine güvenilecek?" diye karşılık vermiştim. "Yani," dedi, "bu öznel bir değerlendirme." Sonradan şunu fark ettim: Türkiye'de öğretmenlerin pek çok pedagojik karar yetkisi zayıflatılmış durumda; verdikleri notlar çabucak öznel kabul edilip daha az güvenilir görülüyor. Bu, Almanya'dan ayrışıyor, orada da araştırmalar, zaman zaman bilinçli ya da bilinçsiz yanlılıklar olabildiğini gösterse de, öğretmenin değerlendirme otoritesi esasen varlığını sürdürüyor. Aynı konuşma içeresinde konu ile bağlantılı olarak, öğrencilerin

meslek seçimleri ve ilerleyen eğitim süreçleri içinde Türkiye´de alınan karnelerin, Almanya´da alınan karneler kadar önemli olmadığı konusunu da konuştuk. Almanya'da dönem sonlarında toplanan not ortalaması öğrencinin eğitim yolunu şekillendirir; meslek eğitimi alabilir ya da Gymnasium'a devam edip üniversiteye kabul alabilir. Bu yüzden sınıf içi eğitim yüksek öneme sahiptir. Türkiye'de ise son yıllarda girilen merkezi sınavlar belirleyicidir; dolayısıyla lisede sınıf içi performans ve karne notları nispeten az ağırlık taşır, bu durumun okula yaklaşımı nasıl etkilediğini tartıştık.

Tekrar NEVÜ´ye dönelim: Mülakatın ardından atamam yapıldı. ASBÜ'den farklı olarak burada bir Almanca Öğretmenliği bölümü vardı, bu da benim için geleceğin öğretmenlerinin eğitimine doğrudan katkı sunma fırsatı demekti. Artık gerçekten "bizim öğrencilerimiz" diyebiliyordum. Ayrıca Turizm Fakültesi'nde de Almanca, ASBÜ'de olduğu gibi, seçmeli ders olarak okutuluyordu. Öğretmenlik programındaki öğrencilerden beklentim yüksekti çünkü önümüzdeki beş yılı birlikte geçirecektik: Bir yıl hazırlık ve ardından Almanca yürütülen lisans eğitimi. Eğitim Fakültesi'nde görevli olmadığım için öğrencilerle doğrudan dersim sadece hazırlık yılındaydı yine de motivasyonu yüksek öğrencilere sonraki yıllarda da destek olabileceğimden emindim.

NEVÜ: Ders Rutini, Öğrenci Motivasyonu ve Mentorluk

NEVÜ'ye geçişle birlikte odak, genel okutmanlıktan, Almanca öğretmeni adaylarının sistematik yetiştirilmesine kaydı, tüm imkânları ve sınırlılıklarıyla.

Kısa sürede şunu fark ettim: Nevşehir'de Almanca öğretmenliği öğrencilerinin önemli bir bölümü düşük motivasyonla geliyorlardı. Birçoğu aslında İngilizce Öğretmenliği istediklerini, ancak gerekli puanı alamadıkları için burayı tercih ettiklerini anlatıyorlardı, bugün hâlâ en sık duyduğumuz gerekçe. Bu bakışı dönüştürmek için elimizden geleni yapıyoruz ama ne yazık ki her zaman başarılı olamayabiliyoruz. Rakamlarla konuşacak olursak, yılda yaklaşık beş öğrenciyi kalıcı biçimde alana kazandırabiliyoruz. Ben de hem öğrencilerin eğitimlerine özen göstermeleri hem de yanlış yollara sapmamaları için çok çaba harcıyorum, ne yazık ki üniversiteye belirgin akademik hedefler olmadan gelenlerin sayısı azımsanmayacak kadar çok. Bunu hem gözlemlerimizden hem de öğrencilerle yaptığımız görüşmelerden biliyoruz. Burada hikâyelerini okuyacağınız öğrenciler, üniversitede danışmanlığını üstlendiğim ilk gruptu.

Yabancı Diller Yüksekokulu'nda haftada 6 saatle başladım; ikinci yıl toplam yük artarken, bir sınıfın 28 saatlik haftalık ders yükünün 16 saati bana verildi ve sınıfın sorumluluğunu üstlendim. Öğrenciler beni "Alman" diye tarif ediyordu: nazik, dakik, disiplinli. Bende ders iptali olmaz; ders dili Almancadır ve sözlü katılımın ağırlığı yüksektir. Sözlü katılımın genel başarı notuna sınırlı yansıması

motivasyonu zorlaştırıyor, isteksiz olan daha da az katılıyor. Yine de bu sınıfa hedefimi net biçimde anlatabilmiştim: uluslararası rekabet gücüne sahip öğrenciler yetiştirmek. Çünkü bu ülkenin ve insanlarının iyiliği benim için öncelikli. Birlikte geçirdiğimiz çok sayıdaki ders saati bizi birbirimize yaklaştırmıştı, ben de bu sayede onlardan çok şey öğrendim. Üniversite çağına kadar Almanya'da büyümüş biri olarak, öğretmen–öğrenci yakınlığı bana başta yabancıydı; mesafe ve "müfredatı işlemek" öne çıkıyordu. Eşim ve meslektaşım Bilal ve bu sınıfla yürüyen somut çalışma gözümü açmıştı. Türkiye'de öğrencilik gerçekliğini çeşitli etkenler belirliyor; öğrenciler öğretmenleri ile örneğin bağ kurmak isteyebiliyordu. O yıllarda başta maddi sıkışıklıklar Almanya'dan sipariş edilen ders kitaplarını hemen edinmek ya da bütünüyle derse odaklanmayı zorlaştırabiliyordu; çalışanlar vardı, aile yükü taşıyanlar vardı. Bilal, kışın özellikle kıyafetlere, montlara ve ayakkabılara dikkat etmemi önermişti. Bu uyarılar beni şaşırtmıştı, hazırlıklı değildim. Türkiye'deki kendi öğrencilik yıllarımda hiçbir derste bu başlıklar ele alınmamıştı. O ise Türkiye'deki şartları benden daha iyi biliyordu ve haklıydı.

Dersin dışında, adım adım ders hazırlığına yatkınlık geliştiren ve Almanca için gerçek bir motivasyon sergileyen küçük bir öğrenci grubuna dikkat kesildim. Bölümde bir dayanak bulmaları ve bu alanda bir gelecek gördüklerini fark etmek beni çok sevindirdi. Onları odama çağırdım; ilerlemelerini gördüğümü söyleyip bu yolda devam etmeleri

için teşvik ettim: “Yanımdaki masa boş; sizi burada iş arkadaşı olarak görmekten mutluluk duyarım.”, üstelik o zaman daha hazırlık sınıfındaydılar. “Sıradan” Almanca öğretmenleri yetiştirmek istemiyordum. Bugün de umut vadeden öğrencileri küçük gruplar hâlinde davet ediyor, akademik bir kariyerin mümkün olduğunu anlatıyorum. Öğrencilik yıllarımda bu anlamda yönlendirilmemiştim; pek çok şeyi tek başıma, sonraları eşimin desteğiyle, başardım. Belki de bu yüzden böylesi desteklerin ne kadar kritik olduğunu çok iyi biliyorum. O grupla birlikte hayal kurmaya, geleceği tasarlamaya başladık. Bu öğrencilerin güzel, unutulmaz bir üniversite deneyimi yaşamaları için elimden geleni yapmaya karar verdim.

Aklımda yer eden bir sahne var: Zeynep (bu sayfalarda deneyimlerini okuyacağınız öğrencilerden biri) ile birlikte yaptığımız İstanbul gezisinde, neredeyse girdiğimiz her camide Almanya vizesi için dua etmiştik. Sonunda herkese vize çıktığı haberi geldiğinde, bu, çabalarımızın bir teyidi oldu: Dünyaya açılan kapı, Nevşehir’den de aralanabiliyor. Emek verildiğinde herkes büyük işler başarabilir. Bu vesileyle Gülnur, Pelin, Şükran, Tuba ve Zeynep’e gönülden teşekkür ederim: Çok şey göze aldınız, vazgeçmediniz ve aramızdaki mesafelerin sanılandan daha kısa olduğunu gösterdiniz. Mezuniyetlerinize çok az kalmışken, ışığınızı ve gülüşünüzü korumanızı; bunlarla yeni nesillere ilham olmanızı diliyorum.

DAAD Süreci

Sürekli Almanya´ya gidip gelen ve Almanya'yı da bir memleketi olarak gören bir hocaları olarak, istekli öğrencilerimizin Almanya deneyimi yaşamalarını sağlamayı görev olarak görüyordum. Bu konuda DAAD ve diğer Alman kurumları ile iletişime geçip neler yapılabileceği konusunu araştırıyordum.

Sonunda yaz kursu bursu için DAAD İstanbul ofisinden görevliler ile görüşüp onları üniversitemizde burs için gerekli olan dil sınavını uygulamaları için davet etmiştik. İstanbul ofisinden Murat Bey ve Elvan Hanım'a bu süreçte bize verdikleri destek için de teşekkür etmek isterim.

Dil sınavına girip yeterli seviyeye ulasan öğrencilerimizden çoğunun burs başvurusu yapmadığını sonradan öğrenmiştim. Bu süreçte beni durumu hakkında bilgilendiren öğrencilere destek olabileceğimi ve mutlaka başvurularını tamamlamaları gerektiğini anlatmaya çalışmıştım. Süreci beraber yürüttük ve başvuran yedi öğrenciden besi olumlu bir dönüt aldı. Bu sayı bizi de, sonradan öğrendik ki DAAD İstanbul ofisini de şaşırtmıştı. Bir üniversiteden bu kadar kişinin kabul alması çabalarımızın boşa çıkmadığının da bir göstergesiydi. Bu süreçte, hem Almanca öğretmenliği öğrencilerimizin hazırladığı dergiye gösterdiği ilgi, hem de burs kazanan öğrencilerimize desteklerinden dolayı, NEVÜ Rektörümüz sayın Prof. Dr. Semih Aktekin hocamıza da teşekkürlerimi iletiyorum. Üniversitemizde Almanca öğretmenliği bölümünün çaba ve

uğraşları için alan açması hem biz bölüm sorumluları için çok değerli hem de öğrencilerimiz için motivasyon kaynağı.

İç hazırlığın ardından dış hazırlık başladı: başvurular, onaylar, resmî işlemler ve nihayet ilk yolculuk.

Burs başvurusu ve sonrasındaki uzun süreçte de gruba destek oldum. Alman bürokrasisinin ne kadar yorucu olabileceğinin farkındaydım. Onay haberi tüm bölümde sevinç yaratmıştı. Yedi başvurudan beşi kabul edilmişti, bu çok önemli bir başarıydı. Vize başvurularında da öğrenciler destek istedi, elbette biz öğretim elemanları elimizden geleni yaptık. Bu süreçlerin ayrıntılarını ilerleyen sayfalarda öğrenciler kendi anlatımlarıyla aktaracaklar. Ben burada, bu deneyim sayesinde öğrencilerine daha da yakınlaşan bir öğretim elemanının perspektifini kayda geçirdim.

Vizeler de çıktıktan sonra benim için olağanüstü bir dönem başlamıştı. Beş genç öğrenciye, Almanya'daki ilk tecrübelerine giden yolda eşlik edebildim, benim büyüdüğüm ve onlara da yaklaştırmak istediğim ülkeye. Bölümün sonunda, o günlerde bilgi paylaşımı için kurduğumuz ve bugün hâlâ kullandığımız WhatsApp grubundan bazı kesitler paylaşıyorum. Böylece bir öğretim elemanı ile öğrencileri arasındaki bağın nasıl gelişebildiği daha görünür olacaktır.

Vize onayı gününde tam sınav döneminin ortasındaydık. Aylara yayılan belirsiz bekleyişin ardından grupta yaptığım yoruma bir öğrencinin esprili cevabı gayet anlaşılırdı:

„Herkesin gözü aydın, artık keyifli işlerle uğraşabilirsiniz. Ülke kabul oranını yükselttiniz bence.“

„Ay, ben artık finallere girmem.“

O elbette sınavlara girdi ve bugün hâlâ üniversitede kayıtlı.

Vizeyle birlikte işler somutlaştı: Öğrenciler Almanya’daki gündelik yaşama dair pratik sorular sormaya başladılar. Grupta kısa sürede pek çok konu başlığı birikti.

„Hocam, şimdi tramvaya veya otobüse binerken Deutschlandticket mi göstereceğiz, yoksa bilet sorulunca mı?“

„D-Ticket hepsinde geçerli. Sistem güvene dayalı, turnike yok. Kontrol olursa gösteriyorsun. Biletsiz yakalanırsan ceza. ‘Fahrscheine, bitte’.“

„Hocam internetten mi alalım harç pulunu?“

„Hocam, kesinlikle gitmemizi önerdiğiniz zincir restoran var mı; en iyi dönerci hangisi?“

„Kurumsal dönerci pek olmaz Almanya’da.“

Uluslararası tanışma akşamı için küçük bir Türkiye köşesi hazırlamalarını önermiştim—bayrak ve birkaç yöresel lezzet. Hemen şu karşı soru geldi:

„Hocam, Türk bayrağı hangi boyda olsun?“

Bu bayrakla daha sonra harika fotoğraflar çekildi, gurur duymak için birçok nedenden yalnızca biri bence. Pek çok gencin yurtdışına göç etmeyi hayal ettiği bir dönemde, bu beş

öğrenci bir ayın sonunda mutlulukla geri dönüyordu. Kısa bir ön alıntı, dönüş yolculuğundaki havayı şöyle yansıtıyor:

„Ayy, inmek üzereyim; Allah'ım, toprağı öpeceğim birazdan."

„Ankara'ya inince tam olarak böyleydim!"

„30 Ağustos'ta dönmemiz daha da sevindiriyor"

„Görevlilerden Türkçe duymak harika; dünyanın en güzel dili!"

Yolculuğun başına dönelim: İlk grubu uğurlama zamanı gelmişti:

„Uyandığımızda Almanya'da olacaksınız. Yolunuz açık olsun!"

Türkiye'de biz uyanmadan önce onlar çoktan iniş yapmıştı. İlk heyecan havalimanında yaşandı:

„Sorgu sırasındayız."

„Hocam, çok geriliyorum; oturup ağlayacağım şimdi. Vallahi 31 günlüğüne geldim, geri döneceğim.😂"

„Sizin de her şeyiniz elinizde; sorun yok… Geçtiniz mi?"

„Evet, hocam."

„Her akşam rapor istiyorum." 😂

Bazen "hoca" rolünü bilerek bir kenara bırakıyordum, sonuçta orada yalnızca bir ay kalacaklardı:

„Ayy hocam, yarın sınav olacağız."

„Boş verin; Önemli olan oraya gidip orada vakit geçirmek artık, Yapmanız gerekeni yaptınız siz"

Henüz memlekette kalanlar ise meraklıydı:

„Oda turu videosu gelsin!"

„Hemen oda turu!“

Sırayla herkes kısa “oda turu” videoları paylaştı. Ben de, bir haftalığına Münih’te olduğumda bu akıma katıldım. Eğlenceliydi, muhtemelen bir daha asla bir otelden “room tour” çekmeyeceğim çünkü:

„Hocam, oda turu?“

“ ay hocam evettt”

„Evet, bekliyoruz!“

Bu arada Heidelberg’e varan ilk iki öğrencimize dönelim. Sınavların ve yurt/ev düzeninin oturmasının ardından şehirden ilk izlenimler gelmeye başladı. Gruptaki herkes ikisinin neler yaşayacağını merak ediyordu. İlk haber Neckar nehrinden geldi.

„Yanlışlıkla nehre geldik 😂😂“

Ben, şaka yollu “Aynı Trabzon” dedim çünkü öğrencilerden biri Trabzonluydu, ben de Ordulu olduğum için tahmin edebiliyordum düşünceleri.

Yanıt:

“Hocam, gerçekten aynı Trabzon 😂😂”.

Ardından ilk alışveriş: Sohbete bir fotoğraf düştü ve herkes hemen fiyat tahmin etmeye başladı.

„15 € diyorum max.“

„13,89 € geldi, Bilal hocadan 😉“

Gerçekten de ikisi alışverişin toplam fiyatını bilmiyordu çünkü alışverişi öğrencilerden birinin akrabaları üstlenmişti. Bu noktada, Almanya’daki uzun yıllara dayanan Türk

varlığından öğrencilerimizin ne kadar faydalanabildiği açıkça anlamış oldum: yiyecek temini, küçük gündelik meseleler ve doğrudan yardım konularında… Şundan emin olabilirdik, biri mutlaka bizi anlayacaktı.

Bir öğrenci, kaldığı süre içinde şöyle demişti:

"Türkler iyi ki buraya yerleşmiş; yoksa ne yiyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok yani."

Heidelberg´de bulunan iki öğrencimiz de Neckar'ın ne kadar güzel olduğunu anlatıyorlardı ve kıyıda çok zaman geçiriyorlardı. Bu sırada "her şeye dair" sohbetler doğuyordu;

Ben:

„Beş gün sonra nehir kenarından gurbet şarkıları gelir mi?"

„Gelmez bence, hocam 😊",

ama video beklenenden de daha erken geldi:

„Biz biraz memleket hasreti çekmeye başladık. Ama minicik, çok az… Gurbet şarkılı video gelecek sanırım."

Ben: „Beş gün demiştim ama…"

İlk akşam yemeği de paylaşıldı: makarna—tuzsuz, çünkü alışverişte tuz almayı unutmuşlardı:

„Döner niye yemiyorlar, diyor Bilal hoca."

„Pahalı 😂 Hocam, her şeyi hesaplayarak alıyoruz."

Bunun üzerine ikisine Almanya'daki dondurulmuş gıda dünyasını tanıtmaya başladım. İkisine, fırın varsa, marketlerin dondurulmuş ürünler reyonunu da denemelerini önerdim;

„Fırınınız filan varsa, marketlerde dondurulmuş güzel yemekler oluyor."

„Çok güzel şeyler var“

„Annem, ‘kilo alıp gelme’ dedi 😂😂“

Kısa süre sonra ise sıradakiler için yolculuk zamanı başladı. Sırasıyla vedalaştılar ve Almanya’da birbirlerini hoş geldiniz diyerek karşıladılar.

„Ay hadi ben kaçtım; akşam 11 bülteninde görüşürüz 😂“

„Tschüüüs!“

„Güle güle gel; iyi yolculuklaaaar!“

Bir öğrenci o kadar heyecanlıydı ki midesi bulanmıştı. Bu benzersiz anlara tanıklık etmek ve onlara bir öğretim elemanı olarak eşlik etmek gerçekten duygulandırıcıydı.

„Aşırı heyecanlıyım; ağlayacağım neredeyse. Midem bulanıyor heyecandan… İlk Almancamı konuşacağım; çok heyecanlıyım!“

Elbette uçuşları da takip ediyorduk. Özellikle sınır polisleriyle yapılan ilk karşılaşmalar çok dikkat çekiciydi:

„Zeynep’in uçağı erken inmiş; nasıl geçti? Havalimanı nasıl?“

„Ay indik; iner inmez yağmur başladı. Sadece iki memur çalışıyordu. Bana ‘Tren biletin var mı?’ dedi, ‘Göster’ dedi. ‘İnternetim yok ama ekran görüntüsü aldım,’ dedim. ‘Burada internet var, bağlan aç,’ dedi.“

„Bunları Almanca mı anlattın bu arada? 😂“

„Karışık 😂. ‘I have Einladung dedim; bir orada ciddi güldü“.

„ ‘ Ich habe’ ‘Almanca çıkmadı da ‘Einladung’ mu çıktı? 😂“

„‘Einladung’un İngilizcesini unuttum, ondan.“

Tren garında ise hâlâ birkaç terim netleştirilmesi gerekiyordu;

„Hocam, valizleri bırakacağım yerin Almancası ne oluyor?“

„Gepäckaufbewahrung. Tabelalarda genelde anahtarla gösterilir.“

„Sicherheit’e sorayım; hem konuşmuş olurum 😂.“

Büyük şehirdeki öğrencimiz içinse kısa sürede acı bir gerçek ortaya çıktı;

„Münih çok pahalı ya…”

Ancak konaklama yerlerine varış içlerini rahatlatmıştı. Bugün hala süren uluslararası arkadaşlıklar kurulmaktaydı:

„Ayyy, oda arkadaşım çok tatlı; Vietnamlı bir kız.“

„Ay kızlar, aşşşırı tatlı bir oda arkadaşım var; Polonyalı ve Almanca konuşuyoruz. Kızı görseniz, aşşşırı tatlı!“

„Polonyalılar çoook tatlılar.“

„Valla çok iyi uyuştuk.“

„Ayyy, Koreli arkadaşlarım var artık; üç tane! Ay, çok mutluyum 😂.“

Ardından mutfak çeşitliliğiyle bir sonraki karşılaşma geldi. Fotoğraflar grupta dolaşıyor, yeni beğeniler keşfediliyor ve farklılıklar tartışılıyordu. Özellikle profesyonel aşçılığa aday öğrencimize dikkat kesildim, hiçbir şeyi kaçırmamalıydı:

„Abendbrot (akşam yemeği) mu bu? 😂“

„Evet 😂. Şu turuncu olan nelidir?“

„Paprikalı labne muhtemelen; kırmızı biberli.“

„Bununla kim doyacak? 😷“

„Buradan humusu severek çıkacağım gibi.“

…

„Arkadaşlar, ketçap ve mayonezin tadının Almanya’da farklı olduğunu düşünüyorum. Bu konuda da görüş bekliyorum. 😊“

„Evet, özellikle mayonez! Çok lezzetli geldi bana.“

„Curry Ketchup deneyin bir de. …. Biz o burgercide sadece Filet-o-Fish yiyoruz.“

„Hocam, Mannheim’da bir dondurma yedik; limonluydu – limonda bile daha az limon tadı vardı!“

„Hocam, bir de beyazdı; Türkiye’de hep sarı oluyor.“

„Damak tadınız da dilinizin yanında gelişecek.“

Kısa süre içinde gündem bütünüyle fırın ürünlerine döndü, yorum yapmadan duramadım; anlaşılan Alman yemeklerini özlemiştim:

„Bunlar basit 😊. Tatlı pasta filan – bunları da deneyin.“

„Hocam, diğerleri ekmekti; büyüktüler.“

„Bu marketten mi? Büyük bir Bäckerei bulun. Quarkbällchen diye bir şey var – yuvarlak; lokma tatlısına benziyor ama hamuru peynirle yapılıyor.“

„Şükran yedi ondan!“

„Hocam ben yedim ama çok hızlı yediğim için çekemedim…“

„Bu nasıl açlık?“

„Kurstan sonra çok acıkıyoruz!“

„Şu uzun olanı alın (Laugenstange). İçine Kräuterfrischkäse, dilim Gouda ya da Butterkäse, bir de salatalık, bir yaprak marul.“

„Hocam ya – hep sandviç tarzı oluyor.”

„Ay, ben her gün döner yemek istiyorum; normal mi?“

Sonunda, Almanya’daki pek çok şehirde neredeyse her yerde rastlanan yol kenarındaki böğürtlen çalılarını da keşfettiler. Bir gün Almanya’daki böğürtlen hakkında bilgilendirme yapacağımı asla tahmin etmezdim:

„Ay, bir kadına sordum; Rusça konuşuyormuş. Translate’ten sesli konuştu. ‘Ahududuya benziyor; yiyebilirsin’ dedi ama…“

„Bunu bugün ormanda gördük; ‘zehirli mi?’ dedi Çinliler. Dedim: Türkiye’de de var, yedim – temizleyip. Şok oldular. Trabzon’da çok topluyordum. 😂😂😂“

“Yol kenarında yenebilir şeyler” bahsine gelince, grubumuzun gayriresmî otoritesi (ben) yine söze girdi:

„Yeniyor, yeniyor! Ama aşağıdan almayın. Bu Türklerin genetik kodlarında var galiba…“

(Grup sohbetinde, görülen meyveleri toplama refleksini açıkladım ve Almanya’daki annemin sürekli böğürtlen topladığını gösteren bir videoyu paylaştım.)

„Onlar bana canavar görmüş gibi baktı. ‘Nur Obst’ dedim… Hiç ağaçtan meyve toplamamışlar ki!“

Bu sırada, Almanya'ya en son varan öğrencimizin dikkatini bambaşka bir şey çekti, Türkiye'ye ilk geldiğimde benim ters yönde yaşadığım bir algıydı bu:

„Hocam, ilk tanışma eventine geldik. Herkes çok sade; makyaj ve saç bakımında da. Göz kapağımdaki ışıltılı farı biraz azaltma ihtiyacı duydum 😒, aralarında garip hissettim."

„Evet, öyleler. Genel olarak dışarıda öyle makyaj yapan yok."

„Hocam, kimsede oje bile yok."

„Oje BİLE mi? 😂"

„Evet hocam, en basit makyaj malzemesi sonuçta 😊; kıyafetleri bile…"

„Herkes bana benziyor, değil mi? 😂"

„Evet hocam; şimdi daha iyi anladık."

„Kafa yoracak başka şeyler var çünkü."

„Hocam, kafa yorulacak şeylerin arasına biraz renk katılmalı diye düşünüyorum."

Sonra hepimizi sevindiren bir haber geldi: Weimar' a giden öğrencimiz C1.1 kursu alacaktı—olağanüstü bir başarı.

"HOCAAAMM, garip şeylerrr oluyooo. 7 tane liste asili yan yana ve ilk listede benim adım yazılı ve sanırım c sınıfı??????"

"C1 alacaksan güzell, Hayırlı olsun"

Bu arada herkes "Deutschland-Ticket" almıştı ve bununla küçük görünen ama büyük anılara dönüşen sahneler yaşadı:

“Ayyy biz kontrole denk geldik”

“ay evetttt, çok heyecanlıydı”

“sükonun qr okuttu bana bakmadı”

“ben de ilk gün denk geldim, ayrıca bilet almamıştım trende dticket almaya çalışıyordum. Sonra alamadım dkdkdkd”

“Aaa”

“ama kadın ceza falan yazmadı, tarif etti bankayla ilgili bi durumu”

“Ay iyi bari”

“bedavaya gelmiş oldum djdnkdkd”

“ceza yazmaması şaşırtıcı iyi ki yazmamış”

“şans benden yanaydı hocam o gün 😊”

…

“1. sınıfa birileri oturdu simdi görevli yine kontrole geldi kosa kosa kaçtılar”

….

“Wiesbaden´e geçin benim köy😊”

“Yaaa hocam sürpriz, geçecektik, Oradan foto atacaktık size”

“Evett hocamm”

Aslında iki öğrencim beni sürprizle sevindirmek istemişti. Hele ki tam da benim memleketimi ziyaret etmek istemeleri beni duygulandırdı. Hemen rotalarını planladım ve yeniden canlandırabilecekleri karşılaştırmalı fotoğraflar gönderdim:

“Dticket var dimi, Kurhaus güzel bi bina içini de gezebilirsiniz arkasında büyük bir park da var isterseniz. Kurhausta benim mezuniyetim olmuştu. Parka gitmeyin bence gönderdiğim rotayi takip edin Kurhaustan itibaren, Wiesbaden merkezi dolaşmış olursunuz. Hbfta (merkez tren istasyonu) çok otobüs durağı var, Kurhaus diye sorun😊. Kochbrunnen var orada şifalı kaynak suyu var deneyin, Kaynar su çıkıyor yerden. Sizi Almanya’ya benim anılarımı canlandırın diye gönderdik😊😊”

“tamam hocammm”

Ancak Frankfurt’tan ulaşım beklenenden daha çetrefilli çıkmıştı:

“S8 mi bindiniz”

“Bilmiyoruz😊”

“bilmiyoz”

“Ne yazıyor trenin içindee”

“ekranda s1 yaziyo”

“Wiesbaden yazıyordu üstünde direkt atladık”

“istikamet Wiesbaden diyo 😊😊”

“Tamam, tamam son durakta iniyorsunuz

“tamamm hocammm”

İkisi Wiesbaden yönüne giderken, başka bir öğrencim de Frankfurt’a inmişti, ne yazık ki oteli merkez tren istasyonu çevresindeki istasyon semtindeydi:

“Oteli Bahnhof’a yakın yerde tuttuk, Allahım çok korkunç bir mahalle”

“Bahnhoftan akşam uzak durmak önemli demiştik😊”

“Ay evet çok önemliymiş hocamm, Hauptbahnhof’ tan çıktık otele gidene kadar tıklım tıklım sokaklar, Bir sürü polis var bir sürü ambulans, Çok fazla sokakta yatan insan vardı ya, Bir yandan aşırı lüks ve yüksek binalar bir yanda da eski çağdan kalma gibi”

Arada bir özel bir ricada bulunmaktan kendimi alamadım, Almanya’da tanıdık bir pastacı olması fena olmazdı hani:

“Tuuubaa gitmişken bi iş bul, Restoran filan, Pastacı olsana bitte”

“Tuba burada bize Türk yemekleri için çalışıyor hocam”

“Ya boş verin onu, Konditorin olsun, Pastalar tatlılar yapsın yiyelim😊”

Almanya’da kalıp kalmama meselesi anlaşılan sık sık gündeme geliyordu. Ciddî yüzümü takınmam gerektiğini hissettim ve kritik meseleleri açıkça konuştuk:

“Ay hocam yaaa, Ben bayıldım buralara, Geri gitmek istemiyorum hiç”

“Geri gelip tekrar gitmek için uğraşırsın o zamann”

“Babam iltica yap diyor hocam 😊 ama ben 4 yıl okudum çöpe mi atayım diyorum”

“Seni mülteci kabul etmezler, Kamplarda sürünüp dönersin😊. Ayrıca NEVÜ Almancanın yurt dışı

ile tüm ilişkileri biter, Kimseyi göndermeyiz daha😊”.

….

Ve sonunda bizim de Almanya’ya uçtuğumuz ve Münih’te hep birlikte buluştuğumuz gün gelmişti:

“Herkes yol fotosu çeksin yarin birleştiririz sonra😊”

“iyi yolculuklar hocamm şimdidennn💘”

“iyi yolculuklar hocamm💖”

“iyi yolculuklar hepimizeee”

“Herkese gute Reisee”

Münih’te bu cıvıl cıvıl öğrencilerimizle buluşmak ve birlikte kenti gezmek unutulmazdı. Nevşehir’e dönünce bu günleri herkese her platformda anlattık zaten. Şimdi DAAD bursuna başvuran bir sonraki grupla çalışıyoruz, onlar için de en iyisini umuyoruz. Ama Gülnur, Pelin, Şükran, Tuba ve Zeynep’le yaşadığım deneyimleri hayatım boyunca unutmayacağım. Ve biliyorum ki, onlar da bizi unutmayacak.

Bu kitabın, Anadolu’da ve tüm ülkede Almanca alanlarında okuyan öğrenciler için bir yol göstrici ve cesaret verici olmasını diliyorum. Öğrencilerimizin hikâyelerini keyifle okumanız dileğiyle sizleri onların hikayeleri ile baş başa bırakıyorum.

Kapadokya'dan Heidelberg'e: Bir Hayalin Serüveni

Tuba HALİL

İnsanın hayallerini gerçekleştirmesi gerçekten mükemmel bir hismiş. Geçtiğimiz yaz, hayatıma yeni bir yön veren bu hissi en güzel şekilde deneyimledim. Öncelikle biraz kendimden bahsedeyim. Ben Tuba; aslen Trabzonluyum, seyahat etmeyi ve yeni yerler keşfetmeyi severim. Aynı zamanda tiyatro, sinema ve konser gibi sosyal etkinliklere bayılırım. Etrafımda eğlenceli insanların olmasından ve onlarla vakit geçirmekten büyük keyif alırım. İnsanlarla kolayca iletişim kurabilmem, en belirgin özelliğim diyebilirim. Yeni şeyler deneyimlemek benim için büyük bir zevktir. Bulunduğum her yerde kendime bir gülümseme sebebi bulabilirim.

Şu anda Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi'nde Almanca Öğretmenliği üçüncü sınıf öğrencisiyim. Bu, benim Nevşehir'de okuduğum ikinci üniversite bölümüm. Daha önce Trabzon Avrasya Üniversitesi'nde başladığım, ancak son senesini Nevşehir'de tamamladığım Aşçılık Bölümü'nü bitirmiştim.

Açıkçası Nevşehir ile çok başka bir bağım olduğunu bu yazımı yazarken fark edebildim. 2020 yılında ablamın Nevşehir Devlet Hastanesi'ne atanması ile ilk Nevşehir yolculuğum başlamıştı. Sonrasında ailemle birlikte yaklaşık 3 yıl Nevşehir'de yaşadık ve daha sonra ailem tekrar memleketimiz olan Trabzon'a geri taşındı. Ablam ile ben hala

Nevşehir'de yaşıyoruz. Daha doğrusu ben sadece okul dönemlerimde Nevşehir'e geliyorum.

Hayatım meslek açısından biraz karışık diyebilirim. Asıl mesleğim aşçılık, Turizm Lisesi mezunu olduğum için stajlar yaptım. Stajlarım dışında yaklaşık 3 yıl bir otelde Demi-Chef olarak çalıştım. Yapmaktan çok memnun olduğum bir meslek olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Hatta o kadar zevk alıyordum ki üniversite okumayı hiç düşünmemiştim bile. Ailemin ısrarı ile üniversite sınavına girmiştim ve hiç çalışmamış olmama rağmen Avrasya Üniversitesi'nde Aşçılık bölümünü kazanmıştım. Bu sırada mesleğimi yapmaya devam ediyordum. Aşçılık bölümünde ilk yılım pandemi dönemine denk geldiği için okula sadece bir dönem gidebilmiştim. O bir dönemde o kadar güzel vakit geçirmiştim ki, yeniden üniversite ortamını solumak istedim. Tabii, tekrar okumak istememin tek sebebi bu değildi; fakat söylemeyi en çok sevdiğim bahanem buydu.

Asıl tutkum, aslında yabancı dile hâkim olmaktı. E tabii bir de işimi çok sevmeme rağmen çok yoruluyordum ve hiç dinlenemiyordum. Nevşehir'e taşındığım dönemde pandemi döneminin etkileri hala devam ediyordu ve o sırada bir otelde çalışma fikri çok ilgimi çekmiyordu. Bölümü bitirmemin ardından ailemin tavsiyesi ile tekrar bir bölüm okumaya karar verdim ve evde üniversite sınavına çalışmaya başladım.

Açıkçası, başlangıçta İngilizce Öğretmenliği Bölümü kazanmayı isteyerek yola çıkmıştım. Ancak hayat beni Almancaya yönlendirdi ve bu tercihin hayatımın en doğru

kararlarından biri olduğunu kısa sürede anladım. Almanca bölümünü kazandıktan sonra annem kendisini kast ederek, "Almanca Bölümünü kazanmanı istiyordum" diyerek beni çok şaşırtmıştı.

Almanca ile tanışmam, Nevşehir'deki hazırlık sınıfımda oldu. Bölümümdeki hocalarımı ve derslerimizi çok seviyorum. Bana her geçen gün hem öğretmenlik hem de hayat açısından pek çok şey katıyorlar. Öğretmen olma düşüncesi beni günden güne daha da heyecanlandırıyor. On yıl önce bana "Öğretmen olmayı isteyeceksin" deselerdi, asla inanmaz bir de üstüne gülerdim. Almanca, beni bir noktadan alıp bambaşka bir noktaya taşıdı.

Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi'nde hazırlık dahil dört yıl geçirdim ve her yılında çok güzel şeyler yaşadım. Bir dönem Yeşilay Kulübü'nün başkanlığını yaptım. Kulüp başkanlığı yapmanın bana ekip liderliği sorumluluğunu üstlenebilmeyi, farklı çevrelerden insanlarla iletişim kurabilmeyi ve zaman yönetimi becerilerini kazandırdığını düşünüyorum. Yeşilay'ın katkıları ise paha biçilemezdi; kamplarında sadece eğlenmekle kalmadım, aynı zamanda çok güzel arkadaşlıklar edindim ve bilinç kazandım. Ayrıca, seçmeli bir dersim sayesinde arkadaşım Şükran ile birlikte TÜBİTAK' a proje yazdık ve projemize destek aldık. Hala bu projemiz üzerinde çalışmaktayız. İlk üniversitemde pandemi dolayısıyla yapamadığım sosyal aktiviteleri yapabilmenin yanı sıra akademik olarak da kendime bir yol çizmeye başlamıştım. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi bu

yolculukta önüme çok iyi fırsatlar çıkmasını sağladı. Şimdi içtenlikle, "İyi ki İngilizce yerine Almancayı tercih etmişim" diyebiliyorum. Almanca ve Almanca bölümü, hayatıma çok güzel insanlar ve anılar kattı, katmaya da devam edeceğini hissediyorum. Almanya deneyimim de bu güzel anılardan biri.

Almanya'ya gitme düşüncesi, DAAD yetkilileri okulumuza gelip sunum yapana kadar benim için bu kadar baskın olmamasına rağmen, sunumu dinledikçe beni adeta cezbetti. Aslında içten içe gideceğime emindim, sadece ne zaman olacağını bilemiyordum. DAAD'nin yaptığı dil yeterliliği sınavından geçtiğimde, sevinçle koşarak Ebru hocamın yanına gittim ve durumu paylaştım. Çok güzel bir fırsat olduğunu söyleyip beni tebrik etti.

Ancak, sonrasında başvuru için sürenin bitmesine iki hafta kalana kadar süreç hakkında hiçbir hamle yapmadım diyebilirim. Bir şeyleri son dakikaya bırakmanın daha heyecanlı olduğunu inkâr edemem. Bölümümüzde daha öncesinde DAAD bursunu kazanarak Almanya'ya giden iki öğrenci vardı. Onların gidebilmiş olması, bizim de şansımızın olduğu anlamına geliyordu. Başvurmak isteyen arkadaşlarımızla birlikte hızlıca başvuru belgelerini tamamlamaya çabaladık. Bu süreç hem heyecanlı hem de oldukça stresliydi.

En zorlandığım kısım kurs ve şehir seçimiydi. Çünkü arkadaşım Şükran ile birlikte seçim yapıyorduk ve bursumuza uygun, stratejik seçimler yapmalıydık. Uzun düşünme

süreçleri, araştırmalar ve tartışmaların ardından Heidelberg şehrini seçmeye karar verdik ve başvurumuzu gönderdik. Sıra, o heyecanlı sürecin ilk aşamasına gelmişti.

Başvurduğumu bile unuttuğum sıralarda, tam 21 Mart tarihinde, DaFeinander WhatsApp grubumuza Ebru hocamızdan bir mesaj geldi: "DAAD başvurusu yapanlar sistemden kontrol etsinler, açıklananlar var". Heyecanla siteye girdim ve gözlerime inanamadım. Emin olmak için Ebru hocam ile paylaştım ve doğru gördüğümü teyit ettim. Bursu kazanmıştım! Hem de arkadaşım Şükran ile aynı kursu kazanmış olmamız, bizim için mükemmel bir haberdi. Sonuç sayfasına baktığımda yanımda ablam vardı, hemen ona sıkıca sarıldım. O da benim gibi sonucu sabırsızlıkla bekliyordu ve çok mutlu olmuştu. DaFeinander WhatsApp grubumuzda bursu kazananlar olarak hemen bir plan yaptık. Birlikte gerçek anlamda koşarak Ebru hocamız ile buluştuk ve gönderilen belgeleri inceleyip sayısız hayaller kurduktan sonra bursu kabul ettiğimize dair belgeyi sisteme yükledik. O gün, tüm o stresin ve emeğin karşılığını aldığımız için yaşadığımız sevinç, unutamayacağım anlardan biriydi. İşte bu an, Almanya macerama atılan ilk somut adımdı.

Veda ve Hazırlık: Bekleyişin Tatlı Stresi

Almanya yolculuğumun en heyecanlı ve bir o kadar da gergin dönemi, burs sonuçlarının açıklanmasıyla başlayıp uçağa bindiğim ana kadar süren hazırlık ve bekleyiş süreciydi.

Sırada, Almanya'daki dil kursum ile iletişime geçmek vardı. Birkaç gün sonra kursuma bir e-posta gönderdim ve DAAD bursiyeri olduğumu bildirdim. Ancak henüz DAAD, resmi bursiyer listesini onlara göndermemişti. Bu yüzden kursun da DAAD'den gelecek onayı beklemesi gerekti. Bu süreç, biraz sabır gerektirse de kursumla kurduğum iletişim bu dönemi oldukça kolaylaştırdı. Bu açıdan kendimi çok şanslı hissediyordum; çünkü her e-postama inanılmaz derecede erken ve net cevaplar alıyordum. Konaklama bilgisi hariç, aklımda hiçbir soru işareti bırakmamışlardı.

Sıra, Almanya'ya giriş için en kritik aşama olan vize belgelerini toplamaya gelmişti. Bursu birlikte kazandığımız beş kişilik bir grup olduğumuz için (Şükran, Zeynep, Gülnur, Pelin ve ben), bu süreçte sürekli iletişim halindeydik ve birbirimize yardım etme konusunda harikaydık. Vize için randevu alırken de birlikte hareket ettik ve randevularımızı art arda aldık. Ankara'ya, arkadaşımız Pelin ve onun ailesinin büyük desteğiyle gittik. Vize başvuru merkezi merkezine vardığımızda ilk sıra Şükran'a aitti sonrasında sıra bana gelmişti. Uzun bekleyişler stresimi daha da arttırıyordu. Belgeleri teslim etme sürecimiz de bir hayli uzun sürmüştü. Bu uzun başvuru sürecinin ardından sonunda işlemlerimizi bitirdik. Yolculuğumuz, ufak çaplı Ankara turumuz ve randevu sırasında bize verdikleri her türlü destek için Pelin'in ailesine minnettarlığımı buradan bir kez daha dile getirmek istiyorum. Bu dayanışma, vize başvuru sürecini bile keyifli anılara dönüştürdü.

Randevu sonrasında, ikinci ve daha stresli bekleyişimiz başladı ancak bu bekleyiş, diğerleri gibi varlığını unutturmuyordu; her sabah uyandığımda ilk işim başvuru sitesini kontrol etmek oluyordu. "Vize çıkacak mı, çıkmayacak mı?" sorusu her geçen gün daha da stres seviyemin yükselmesine sebep oluyordu. Bu sırada Şükran ile aldığımız bir seçmeli dersimiz vardı. Dersimizin adı Ekonomi ve Girişimcilik idi. Bu dersimizde Hasan hocamız sıklıkla girişimcilik için adım atabilmemiz konusunda bize cesaretler ve örnekler veriyordu. Vize başvurumuzun ardından aynı zamanlarda TÜBİTAK araştırma projemizin de desteklendiğini öğrenmiştik. Şükran ile birlikte Hasan hocamızın yanına gittik ve sevincimizi onunla paylaştık. Bizimle gurur duyduğunu dile getirdi ve bu süreçte en çok hoşuma giden bir başka olay da gerçekleşmiş oldu.

Yaklaşık 2-3 hafta süren bir belirsizlik sürecinin ardından sonunda o gün geldi. İlk olarak Pelin'in pasaportu geldi ve evet, artık Schengen vizesi vardı! Bu, bize büyük bir umut verdi ancak diğer üç arkadaşımla kargo gecikmesi yaşamış olmamız zaman zaman umutsuzluğa kapılmama neden oldu. Bekleyiş sırasında vize başvuru merkezinden bize, vize için yatırdığımız ücreti geri göndermeleri için bilgilerimizi istedikleri bir e-posta geldi. Bu e-posta beni çok tedirgin etmişti. Biraz araştırma yaptıktan sonra yapılacak geri ödemenin burslu olmamız sebebi ile olabileceği kanaatine vardık ve bekleyişimizi sürdürdük. Yaklaşık bir aylık gergin beklemenin sonunda hepimize aynı anda kargo ulaştı. Birlikte

dışarıda kargolarımızı açtık ve dördümüz birden büyük bir sevinç yaşadık. O anki coşku da unutamayacağım anılardan biriydi.

Okulun bitişi ve hazırlık sürecinin başlaması derken, bir gün hepimize Almanya Büyükelçiliği'nden bir e-posta geldi. Elçilikte DAAD bursiyerlerine özel bir davet planlanmıştı. Heyecanıma ayrı bir heyecan daha eklenmişti! Okulun bitmiş olmasına rağmen bu davet için bir hafta daha Nevşehir'de kaldım. Diğer dört arkadaşımla birlikte tekrar Ankara'ya yola çıktık. Ufak çaplı bir kahvaltının ardından Almanya Büyükelçiliği'ne ulaştık. Girişte kimliklerimizi teslim ettik ve bekleme odasında diğer bursiyer arkadaşlarımızla tanıştık.

Davet saati geldiğinde bizi, bu süreçte yalnız bırakmayan Eva karşıladı ve elçilik binasına doğru yol gösterdi. Bizi kafeterya bahçesinde güzel bir masada ağırladılar. Nefis Alman Berliner'i ikram edildi ve ben de yanında o sıcaklığı çok güzel şekilde bastıracak serin bir limonata rica ettim. Diğer bursiyer arkadaşlar farklı burslar kazanmışlardı ve hepsi farkı şehirlerden geliyorlardı. Almanca Öğretmenliği bölümünden gelen sadece bizdik. Bir üniversiteden beş kişi olarak burs kazanmış olmamız elçiliği de şaşırtmıştı. Onlara bölümlerimizdeki çalışmalarımızdan ve DaFeinander isimli öğrenci dergimizden bahsettik. Güzel bir sohbetin ardından bizlere Almanya ile Türkiye arasındaki dostluk hakkında bilgiler ve hediyeler verildi. Etkinlik sonunda, Trabzon'a gitmek üzere Ankara'dan yola çıktım.

Bu heyecanlı sürecin önemli bir kısmında, her ne kadar yanımda beni her zaman destekleyen kişiler olsa da okulum dolayısıyla bu sürecimi annemden ve erkek kardeşimden uzakta yaşamak zorunda kalmıştım. Bu nedenle Trabzon'a gittiğimde beni sıkıca kucaklayıp tebrik ettiler. Ailemin her başarımda bana "Zaten yapabileceğini biliyorduk" sözünü söylemeleri benim için o kadar değerli ki bunu kelimelerle izah edemem.

Hazırlık sürecimde benim unuttuğum en küçük şeyleri bile annem düşünüyor ve sürekli "Eksik bir şey yok değil mi?" diye soruyordu. Annem 17 yaşına kadar Almanya'da yaşamıştı ve özlemini, "Remscheid'e de git, oradan bana fotoğraflar at" şeklinde dile getiriyordu. Onun Almanya'ya dair anlattıkları, benim hayallerimi somutlaştırıyordu.

Alışverişler, hayaller, öğütler derken artık son bir haftaya girmiştik. Arkadaşlarım ve akrabalarımla ufaktan vedalaşma buluşmaları gerçekleştirmeye başlamıştım. Aksini savunmalarına rağmen o dönemler benden bıktıklarına yemin bile edebilirdim. Anlattığım planlar karşısında herkesin cevabı "Sen kursa gitmeyecek misin? Nasıl bu kadar şeyi yapacaksın?" şeklinde oluyordu. Ancak onlara anlattıklarımdan çok daha fazlasını yapacağımı biliyordum.

Diğer bir yandan, gitmeme son bir hafta kala kursum bana kurs programı, karşılama detayları ve geziler hakkında bilgilendirme e-postaları atmaya başladı. Bu, heyecanımın daha da zirveye taşınmasına neden oldu. Her hafta sonu farklı lokasyonlara geziler yapılacaktı ve ben de gitmek istediğim

yerleri sosyal medya hesaplarımdan teker teker inceliyordum. Konaklayacağım yer hakkında hala hiçbir bilgim yoktu ve her gün odam hakkında hayal kuruyordum; Heidelberg'e yakın şehirlere tekrar tekrar bakıyordum. Bu benim ilk uzun süreli yurt dışı deneyimim olacaktı, ancak lisede Erasmus benzeri bir projeyle Fransa'ya gitme şansını elde etmiş olduğum için belirli konularda daha rahattım. Bu kısa süreli deneyimin bana oldukça fazla artısı oldu, özellikle bavul hazırlama ve temel adaptasyon konularında. Artık hazırdım ve sadece yolculuk gününü bekliyordum…

Almanya Maceramın İlk 24 Saati: Heyecan, Keşif ve İlk İzlenimler

Planlamalarla ve sayısız hayallerle geçen bir ayın ardından sonunda yolculuk günü geldi. Önce ben Ankara'ya gidecektim ve ardından arkadaşım ile birlikte Ankara'dan Almanya'nın Frankfurt şehrine uçacaktık. Ankara'ya ulaşıp Sabah 05:00'a kadar havaalanında biniş saatimizin gelmesini bekledik. Planladığımız çok güzel videolar vardı, uzun bekleyiş sırasında birer birer o videoların ilk aşamalarını çektik. Daha çok Heidelberg fotoğraflarına baktık. Saat geldiğinde heyecanla biletlerimizi ve pasaportlarımızı elimize alıp pasaport kontrolü sırasına gittik. Aşamalar halinde uçak kapısına kadar geldik. Artık sadece uçağa binmeyi bekliyorduk. Kapılar açıldıktan sonra koltuklarımıza oturduk. Sonrasına dair çok şey hatırlamadığımı itiraf etmeliyim çünkü uykusuz olduğum için hemen uyuyakalmışım… Uçaktan

indiğimizde pasaport kontrolüne geldik. Ve işte Almanya maceramız tam olarak orada başladı. Pasaport kontrol noktasında Avrupa vatandaşları olanlar ve olmayanlar için iki farklı giriş vardı. İlk Almanca konuşma deneyimim oradaki görevli ile oldu. Onu dinlerken kendimi çok tuhaf hissettim. Yabancı olduğumuzu anlayınca görevli bizimle daha yavaş konuştu. Bizi doğru girişe yönlendi ve o kalabalık sıraya dahil olduk. Pasaport görevlilerinden birisi herkesi çok sorguluyordu diğeri biraz daha hızlıydı ve hangisine denk geleceğimizi nefesimizi tutarak bekledik. Söyleyeceklerimizi sürekli tekrar ediyorduk ve son 10 kişi kaldığında uzun kontroller yapan görevliye denk geleceğimize emindik. Tüm belgelerimizi elimize aldık, heyecanımızı bastırmaya çalıştık. Fakat sonra yeni bir görevli geldi. Sıra hızlıca ilerlemeye başladı. Bir anda sıra bize geldi ve yeni gelen görevliye gittik. Bize Almanca mı konuşmak istersiniz İngilizce mi dedi ve ben kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüğüm için İngilizce dedim ancak tüm sorulara Almanca olarak cevap verdim. O sırada kendimi en iyi hissettiğim dilin Almanca olduğunu çok iyi şekilde anlamıştım. Bize neden geldiğimizi nerede ve ne kadar süre kalacağımızı sordu. Cevaplarımızı verdikten sonra bavullarımızı aldık ve arkadaşımın amcası ile dışarıda buluştuk. Ve işte Almanya'daydık…

Arkadaşımın amcası bizi Frankfurt'tan Heidelberg'e götürdü. Yol boyunca Heidelberg'in memleketim olan Trabzon'a benzerliğine şaşırdım. Bolca ağaçlar ile çevrili mis gibi kokan yollar bana köyümün yollarını hatırlattı.

Arkadaşımın amcası yolda bizim için “Brezel” ve “Brötchen” aldı. Daha sonrasında Heidelberg’de arkadaşımın akrabaları ile birlikte evlerinde nefis bir kahvaltı ettik.

Kursumuzun, öncesinde bize göndermiş olduğu formda Heidelberg’e ulaşacağımız belirli saatler vardı biz de o saatler arasından seçim yaptık ve arkadaşımın amcası bizi o saatte kursumuza getirdi.

Okulun kapısından içeri girdiğimiz anda büyük bir kalabalıkla karşılaşmıştık. Kursiyerler ile Heidelberg Üniversitesinin öğrencileri ilgileniyordu. Müthiş bir organizasyon vardı ve her şey sırayla hallediliyordu. Biz de görevlilere sorarak bir yol izledik ve kursa kaydımızı aşamalar halinde gerçekleştirdik. En son artık konaklayacağımız yerlerin adreslerinin verilmesi kalmıştı. Odanın girişinde uzun bir sıra vardı. Uykusuzdum ve çok yorgundum ancak heyecanım o kadar baskındı ki yorgunluğumu hiç hissedemiyordum bile. Önce arkadaşıma bir harf verildi ve onun olduğu masada beklemesi gerektiğini söylediler. Daha sonra bana da konaklama yerim ile ilgili birkaç şey söylendikten sonra beni de beklemem için başka bir masaya yönlendirdiler. Artık o noktada arkadaşım ile farklı yerlerde kalacağımızı düşünmüştük. Yaklaşık 15 dakika sonra bir görevli öğrenci, arkadaşımın ismini okudu, sarılarak kısaca vedalaştık. 1-2 dakika sonra da başka bir görevli öğrenci gelerek benimle birlikte iki kişinin daha ismini okudu. İki kız bir erkek olarak üç kişilik küçük bir grup ile görevli öğrenciyi izledik. Bizi konaklayacağımız yere getiriyordu.

Yolda diğer iki kişi ile tanıştım ve hemen arkadaş olduk. Biri Romanya'dan diğeri de Ukrayna'dan geliyordu. Yaklaşık 4-5 dakikalık bir yürüyüş sırasında yolda diğer arkadaşlarımın konaklayacağı yerlerin gösterilmesinin ardından sıra bana gelmişti. İlk önce kapıdan girdiğimizde bizi uzun bir avlu karşıladı. Almanya'da çok fazla bisiklet vardı ve bu uzun avluda da sayamayacağım kadar çok bisikletin olduğunu gördüm. WG 'ye vardığımda içeri görevli öğrenci ile birlikte girdik. Bana evde yaşayan diğer öğrenci hakkında kısaca bilgi verdikten sonra ben teşekkür ettim ve kapıdan onu geçirirken karşımdaki evi gördüm ve gözlerime inanamadım. O da ne? Arkadaşım kapı komşumdu! Ayrıldığımızı sanıyordum, oysaki sadece karşıdaki ev kadar uzakmışız. Sevincimi gören görevli öğrenci bana "Tanışıyor musunuz?" dedi. Ben de "Evet, biz Almanya'ya birlikte geldik. O benim arkadaşım!" dedim. O da sevincini dile getirdi ve arkadaşım ile ben kendi evlerimize girerek evimizi incelemeye başladık.

İlk işim aileme video çekmek oldu. Direkt olarak telefonumu açtım ve video kaydetmeye başladım. Ev arkadaşım o sırada evde değildi. Ben de rahatça evi gezebildim ancak evde bir gürültü vardı. Sanki evin bir odasında hiç durmadan çalışan gürültülü kocaman bir çamaşır makinesi vardı. Evde üç oda vardı ve biri kilitliydi. O ses gelen oda orasıydı. Diğeri ev arkadaşımın odasıydı ve diğeri de benimkiydi. Banyo, tuvalet ve mutfak ortaktı. Videoyu çekip bavullarımı odama bıraktıktan sonra, artık heyecanım ciddi oranda azaldığı için aniden yorgunluk bastırdı. Oturma

ihtiyacı hissettim ve hemen sandalyeye oturdum. Orada kaç dakika oturduğumu hiç hatırlamıyorum. Yatağımızda yastık ve yorgan olmadığı için nevresimimi tam olarak geçirememiştim. Sadece çarşafı serip pijamalarımı bavulumdan çıkarttım. Sonrasında kendime kısa bir alışveriş listesi hazırladım ve arkadaşım ile haberleşip markete gitmek üzere evden çıktık.

Evimizden çıktık, sokağımızda evimize karşı ilk izlenimlerimizi konuştuk derken bir anda mükemmel bir yola vardık. Neckar Nehrinin kenarındaydık. O anki şaşkınlığımızı ve sevincimizi hiç unutmayacağım. Hemen o manzaranın fotoğrafını çektik. Aylarca videolardan izlediğimiz yerde bulunmak gerçekten tarif edilemez bir histi ve gerçeği daha güzeldi.

Yol boyunca mest olmuş şekilde yürüdük. Marketi bulma amacıyla çıktığımız bu yolda Heidelberg'in yarısını keşfetmiştik bile ve sonunda hedefimize ulaştık. Fiyatlar karşısında şok yaşayarak alışveriş yaptık. Alışverişimizi yaptıktan sonra çok acıktığımızı fark ettik ve bir hamburger dükkanında yemek yedik. Daha sonra arkadaşımın kuzenleri onu aradı ve eve doğru yola çıktık. Bu kısmı her hatırladığımda çok gülüyorum ve utanıyorum. Umarım siz de okurken gülümsersiniz. Evden ilk çıktığımızda evi rahat bulabilmek adına birbirimize konum atmıştık. Fakat evin bir arka sokağında atmıştık. O konuma doğru yürüdük ve evimizin arka sokağında kalakaldık. Evet, evimizin hangisi olduğunu unutmuştuk. O sokağı ve sokaktaki her evi

defalarca gözden geçirdik. 2-3 kere tur attık. Biz evimizi ararken arkadaşımın kuzenleri gelmişti bile. Daha sonra onlarla birlikte tekrar evimizi aradık ve en sonunda bari şurayı açmayı bir deneyelim dedik. Meğerse defalarca önünden geçtiğimiz o kapı evimizin bulunduğu avlunun giriş kapısıymış…Evlerimizde yastık ve yorgan bulunmadığı için arkadaşımın kuzenleri bize yastık ve yorgan getirmişlerdi. Onları evlere bıraktık ve beraber yiyecek alışverişi yapmaya gittik.

Alışverişin ardından evlerimize geri döndük. Ufak çaplı bir temizliğin ardından duşumu aldım ve o sırada ev arkadaşım erkek arkadaşı ile eve gelmişti. Ev arkadaşım da ev temizliğini yaptıktan sonra tanıştık, ona erkek arkadaşı da bizimle mi kalacak diye sorduğumda bana "Birkaç gün burada kalacak daha sonra gidecek" dedi. Benim bir ay kalacağımı duyunca biraz şaşırdı. Odadan gelen sesi sorduğumda bana "Onun açık kalması gerekiyor. Sabahları WG görevlisi geliyor ve kontrol ediyor" dedi. Bir şey anlamamıştım ancak odamın kapısını kapattığımda ses az geliyordu, bu nedenle çok sorgulamadım.

Daha sonra ailem ile kısa süreli bir görüşme yaptıktan sonra artık gün benim için bitmişti. Almanya'da geçirdiğim ilk 24 saat çok hızlı geçmişti. Sonraki günlerin de aynı oranda hızlı geçeceğinden habersiz şekilde uyuyakaldım.

Heidelberg'de Öğrenci Olmak

Sonraki günümüzde dil kursumuzun yeterlilik sınavı vardı. Konuşma ve çevrim içi test şeklinde gerçekleşen sınavlarımızı bitirdikten sonra görevli öğrenci bizleri, üniversiteyi tanıtmak amacıyla bir geziye çıkarttı. Bu anlatıda en şaşırdığım şey Geleneksel Öğrenci Birliği (Studentenverbindung) idi. Heidelberg Üniversitesi Almanya'nın köklü ve eski üniversitelerinden biriydi ve geleneklerinden kopmamıştı. 1820 yılına kadar dayanan Geleneksel Öğrenci Birliği Toplulukları vardı ve bu topluluklara katılan öğrenciler okulları bittikten sonra da her yıl düzenlenen toplantılara katılım sağlıyorlardı. Bir de bizlere eskiden Heidelberg'de öğrenci hapishanesi (Studentenkarzer) olduğundan bahsettiler. Bu hapishanede eskiden üniversite yönetiminin kendi öğrencilerini cezalandırdığını öğrendik. Öğrenciler sarhoşluk, gece gürültü yapmak veya yetkililere saygısızlık yapmak gibi basit suçlardan cezalandırılıyorlardı ve cezaları boyunca sabahları derslere giriyor akşamları bu hapishane denilen yerlerde kalıyorlardı. Hapishanelere yiyecek ve içecek sokabiliyorlardı ve arkadaşları da onları hapishanede ziyaret edebiliyorlardı. Bilgilendirme gezileri Heidelberg'i ve Heidelberg Üniversitesini daha yakından tanımamıza yardımcı oluyordu.

Şekil 1 Heidelberg Studentenkarzer

Öğrenci hapishanesinde çektiğim bir fotoğraf. Kapıda, odada kalmış olan öğrencilerinin fotoğrafları vardı. Duvarlarda ise çeşitli resimler, şiirler, sloganlar ve isimler yazılıydı.

Kurs sınıflarımızın belirlendiği günün sabahı ana binaya girdiğimizde büyük bir kalabalık vardı ve kalabalığa rağmen tuhaf bir sessizlik vardı. Herkes kendi sınıfının yazılı olduğu kâğıdı tutan yardımcı öğrenciyi bulmaya çalışıyordu. Grubumu bulduktan sonra diğer gelenler ile birlikte sınıftaki diğer kişilerin de gelmesini bekledik. Sayıya ulaşınca dersliğimizin olduğu binaya doğru yürümeye başladık. Derslerimiz ana bina dışındaki başka bir fakültede gerçekleşiyordu. Bizimkisi Yabancı Diller Fakültesi idi ve ders saatlerimiz hafta içi 09:15'ten 12:45'e kadar sürüyordu.

Derslerimizden sonra ana fakültede her seviyeye uygun seminer dersleri veriliyordu.

Derslerimiz başladığında öğretmenim Helin ile tanıştım. Kendisi Fransa'da bir üniversitede akademisyendi. Yaz aylarında Heidelberg'de dil okullarında ders veriyordu. Çok neşeli ve pozitif biriydi. Bir de sınıfımızda bize her gün bilgilendirme yapan bir yardımcı görevli öğrenci vardı, Celine. Şakacı bir mizacı vardı.

Sınıf arkadaşlarımın çoğunluğu Çin'den geliyordu fakat Amerika'dan, Ukrayna'dan, İngiltere'den, Rusya'dan, İtalya'dan ve İsrail'den gelen arkadaşlarım da vardı. Bu kadar farklı kişinin arasında tabii ki kursa katılan diğer Türklerle de karşılaştık. Gözlemlediğim kadarıyla, aynı ülkeden gelen insanlar tanıştıktan sonra çok seviniyorlar hatta kucaklaşıyorlar, birbirlerine geldikleri şehirleri ve okullarını anlatıyorlardı. Ancak Türklerde durum biraz daha faklıydı… Kursta karşılaştığımız bazı Türkler, bizim de Türk olduğumuzu öğrendikten sonra yollarını değiştiriyor, Türk olduklarını belli etmemeye çalışıyorlardı. Bu durumu fark ettiğimizde biz de bozmadık ve onlarla iletişim kurmadık. Bir gün tekne gezisi sırasında iki, bir de Strazburg gezisi sırasında bir Türk'e denk geldik ve onlarla kısa bir konuşmamız oldu. Diğerlerini yolda gördüğümüzde görmezlikten gelmeyi sürdürdük… Bu tuhaf durumu diğer bursiyer arkadaşlarımıza ve Ebru hocamıza anlattığımız zaman onlar da anlam verememiş, şaşırmışlardı.

Diğer ülkelerden gelen kurs arkadaşlarımla tanıştık. Onlarla sohbet etmek, farklı kültürleri öğrenmek çok keyifliydi. Arkadaşlarımdan biri olan Winni sık sık Türkiye hakkında bana sorular soruyordu. Ülkem hakkında konuşmak, detayları paylaşmak ve başkalarına anlatmak bana gerçekten çok hoş geliyordu ve bu durum beni bir o kadar gururlandırıyordu.

Helin kaynaşmamız için bizi gezilere çıkardı. Bir gün "König Stuhl" adı verilen bir parkta yürüyüş yaptık, sonrasında da dondurma yemeye gittik. Bir gün de sınıf pikniği yaptık. Sınıf pikniği yaptığımız gün herkes beraberinde yiyecek getirdi. Oyunlar oynadık, sohbetler ettik. Çok eğlenceli bir gündü. Tayvanlı arkadaşım bana yosun ikram etmişti. İlk defa tek başına yosun yemiştim ve çok garip hissettim. Başka bir arkadaşım yemek için kullandığı yemek takımını bir anda çantasından çıkarttı ve cipsi çubuklar ile yemeye başladı, hepimiz çok şaşırmıştık.

Şekil 2 König Stuhl- Masal Cenneti parkının girişindeki bir tabela

Derslerimize iki öğretmen giriyordu. Diğer öğretmenim ise arkadaşımın öğretmeniydi, Benedict. Benedict'in anlatım tarzını çok beğenmiştim. Bir öğretmen adayı olarak bana birçok konuda ilham oldu diyebilirim. Dil bilgisi derslerimize giriyordu. Derslerde, anlatmakta zorlanabileceğim zor konuları öğrencilere nasıl aktarabileceğime dair notlar alıyordum. Diğer dillerden örnekler veriyordu ve Türkçeye de ziyadesiyle hakimdi. Türk arkadaşları olduğundan bahsetti. Dersleri benim için çok zevkli geçiyordu.

Her hafta pazartesi bir önceki hafta işlediğimiz konulardan sınav oluyorduk ve bu sınavlarımızda öğretmenlerimiz bize tatlı atıştırmalıklar ikram ediyordu. Helin bize sıklıkla yazma ödevleri veriyordu. Derslerde kitap üzerinden gidiyorduk ve sınıfımızda İngilizce konuşmak

kesinlikle yasaktı. Her hafta cuma günü grup etkinlikleri yapıyorduk. Bir konu hakkında yazılar veya diyaloglar yazıyor, diyalogları sınıfta canlandırıyorduk. Yazılarımız hakkında ise sınıfça tartışıyorduk. Bu etkinliği çok seviyordum, çünkü bazı arkadaşlarımla yeterince konuşma fırsatım olmuyordu ve her hafta başka bir öğrenci ile partner oluyordum. Bazı zamanlar da zorlanıyordum çünkü zaman zaman partnerlerimin zaman zaman da benim etkinliği birbirimize anlatmaya Almancamız yetmeyebiliyordu. Fakat tabii ki bu durum ilk haftalar için geçerliydi çünkü son haftalar galiba artık Almancaya tamamıyla alışmıştık.

Sabah dersleri bittiği zaman yani öğleden sonra seminer derslerimiz oluyordu. Her seviyenin kendi içerisinde belirli bir seminer programı bulunuyordu. Bu programların hepsi detaylı şekilde çevrim içi olarak bizlerle paylaşılmıştı. Her türlü değişiklik de bu sistem üzerinden bizlere bildiriliyordu. Bu nedenle bizden sıklıkla çevrim içi hesabımızı kontrol etmemiz isteniyordu.

Seminer derslerine katılım zorunlu değildi. Bu derslerden sonra da atölye eğitimleri oluyordu. Dans, tiyatro ve şarkı gibi atölyeler vardı. Kursumuzun son günü bu atölyelere katılan gruplar, ana binada bir ay boyunca üzerinde çalıştıkları gösterilerini sergileyeceklerdi. Her hafta belirli günlerde ana binamızın yanındaki Heidelberg Üniversitesi Müzesi'nde farklı tarzlarda konserler oluyordu.

Şekil 3 Heidelberg Üniversitesi Müzesi'nde gerçekleştirilen klasik konser dinletisinde, Piyanolu Trio'nun büyüleyici performansını dinlerken çektiğim görsel

Aynı zamanda hafta içleri spor aktiviteleri ve film gösterimleri de oluyordu. Ayrıca kursumuz bizlere bir tekne gezisi ve farklı bir şehir gezisi daha ayarlamıştı. Hafta sonları ise bir rehber eşliğinde ücretli şehir dışı gezileri oluyordu. Okul yemekhanesi başka bir binadaydı. Yemekhanede çeşitli yiyecekler ve tatlılar vardı ve hepsi çok lezzetliydi. Yemeklerin ücreti gram üzerinden belirleniyordu. Her şey bir düzen içinde planlanmıştı diyebilirim. Ben arkadaşım ile birlikte spor aktivitelerinden birine; tekne gezisine, konsere, şehir gezisine ve hafta sonu gezilerine katıldım.

Hafta sonu gezilerinin başvuruları her hafta pazartesi günü saat 08:00'da açılıyordu ve biz alelacele kayıt yapmaya çalışıyorduk. Çarşamba günleri ücretlerin ödemesini

yapıyorduk. İlk hafta sonu gezimize kayıt olup ücretini ödedikten sonra sabah bir talihsizlik yaşadık. Sabah hazırlanıp odamdan tam çıkacakken odamın kilidi bozuldu ve dışarı çıkamadım… Arkadaşıma camdan anahtarımı uzattım ve beni odamdan o çıkardı. Bu nedenle "Rothenburg ob der Tauber" gezimize geç kalmıştık… Onun yerine Mannheim'a gittik ve tüm gün gezdik.

Neckar Nehri'nin üzerinde tur yaptığımız bu geziye neredeyse kurstaki herkes katıldı. Bu gezi sayesinde hem daha çok kişiyle tanışma fırsatı bulabilmiş hem de müziğin ve manzaranın keyfini doyasıya çıkartabilmiştim.

İlk iki hafta boyunca hafta içi sabah derslerimize girdik derslerimizden sonra Heidelberg'i, hafta sonları ise çevredeki şehirleri gezdik. Sonraki iki hafta boyunca ise hafta içi derslerimizden sonra başka şehirlere gitmeye başladık. İkisi Fransa'dan olmak üzere toplam 14 şehir gezdik.

Şekil 4 Heidelberg Üniversitesi'nin bizim için düzenlediği tekne turundan bir görsel.

Almanya'yı Yaşayarak Öğrenmek

Heidelberg, Almanya maceramın kalbi, gerçek bir öğrenci şehriydi ve şehrin canlılığı her köşede hissediliyordu. Almanya'nın diğer şehirlerini gezdiğimizde, diğer şehirler ile Heidelberg'in enerjisi ve sıcaklığı arasındaki farkı net bir şekilde anlamıştım. Buradaki insanların, diğer bölgelere kıyasla daha güler yüzlü ve yaklaşımlarının daha açık olduğunu fark ettim. Bu, benim için olumlu bir şaşkınlık kaynağı oldu. Aynı zamanda sıklıkla söylenen dakiklik mevzusu ile tanışmam da benim için şaşırtıcı olmuştu. Zira karşılaştığım Almanların genel olarak dakiklik konusunda beklediğim kadar katı olmadığını gördüm.

Paylaşımlı öğrenci dairelerindeki (WG) yaşam, daha önce hiç yurtta veya paylaşımlı evde kalmamış olsam da duyduklarım kadarıyla aşina olduğum düzenin dışındaydı. Ev arkadaşım, son iki hafta boyunca eve neredeyse hiç gelmemişti, geldiği günler de genellikle geç saatlerde geliyordu. Bu yüzden ev arkadaşı konusunda şanslıydım diyebilirim. Ancak şaşırtıcı olan, paylaşımlı evlerde öğrencilerin arkadaşlarını, hatta ailelerini bile eve çağırabilmeleri ve odalarında birlikte kalabilmeleri idi. Bu durum, Türkiye'de, paylaşımlı evlerde pek rastlanmayan bir durumdu.

Almanya'daki günlük hayatımda beni en çok şaşırtan şeylerden biri, geri dönüşüm konusunda ne kadar hassas olduklarıydı. *Mülltrennung* dedikleri bu sistemle tanıştıktan sonra kısa sürede ben de alıştım ve çöp atarken düşünmeden

hareket edemez olmuştum. Kâğıtlar, plastikler, organik atıklar ve camlar için ayrı ayrı kutular vardı ve her şey renklerine göre düzenlenmişti. O kadar alışmıştım ki, Türkiye'ye döndüğümde çöplerin tek bir kovada toplanması bana çok garip gelmişti.

Bu sistemin en sevdiğim kısmı ise *Pfand* uygulamasıydı. Marketlerden aldığımız şişe ve kutuların üzerinde küçük bir depozito ücreti oluyordu. Boş şişeleri marketlerdeki otomatik geri dönüşüm makinelerine attığımızda fiş alıyor ve o parayı tekrar kullanabiliyorduk. İlk başta bu sisteme çok şaşırmıştım ama zamanla çok sevdim. Hem doğaya katkı sağlıyorduk hem de küçük de olsa cebimize geri dönüşü oluyordu.

Market deneyimimdeki bir diğer gözlemim de porsiyonluk meyve ve sebzelerdi. Tek kişilik hazırlanmış pratik paketler çok mantıklı görünüyor, kişiyi zahmetten de kurtarıyordu. Arkadaşımla sık sık, "Keşke Türkiye'de de bu kadar yaygın olsa" diye dile getirmiştik. Ayrıca, Almanya'da herkesin sıklıkla üzüm tüketmesi de ilgimi çeken başka bir detaydı.

Market çalışanlarının ise her müşteriyi "merhaba, hoş geldiniz" diyerek karşılamaları ve aynı şekilde "iyi günler" dileyerek uğurlamaları başlangıçta çok tatlı gelmişti. Ben de her seferinde "merhaba, teşekkürler, iyi günler" diye cevap veriyordum. Ancak bir süre sonra, kasiyerlere çok az kişinin cevap verdiğini fark etmek beni biraz üzmüştü. Yine de bu güzel iletişimi kesmemeye kararlıydım ve her zaman kasiyerlere cevap vermeye devam ettim.

Almanya'daki hayatımda bana en ilginç gelen şeylerden biri de toplu taşıma sistemiydi. Şehir içinde metroya ya da tramvaya binerken kimse biletimi kontrol etmiyordu ve bu durum ilk zamanlar bana çok garip gelmişti. Şehirler arası trenlerde ise kontrol bazen yapılıyordu ama yine de çok sık değildi. Sanki her şey insanların dürüstlüğüne bırakılmış gibiydi.

Başta "Gerçekten kimse kontrol etmeyecek mi?" diye kendi kendime sorup duruyordum. Zamanla bunun bir güven meselesi olduğunu anladım. İnsanlara güvenilen bir sistemin içinde olmak hem güzel hem de biraz sorumluluk hissettiren bir duyguydu.

Ama bizim için asıl büyük nimet, "Deutschland Ticket" olmuştu. Aylık sadece 58 Euro gibi bir ücretle bütün Almanya'yı yerel trenlerle gezebilme fikri başta kulağıma hayal gibi gelmişti ve açıkçası başta hiç inanmamıştım. Bileti alıp kullanmaya başladığımızda kendimi inanılmaz özgür hissetmiştim. Trenimiz herhangi bir aksaklık yaşadığında ya da iptal olduğunda bilet meselesini hiç düşünmeden istediğimiz istikamete giden bir tren bulup hemen ona atlıyorduk. Bu durum çok işimize yaramıştı. Bazı günler trenimiz ertelendiğinde hiç bilmediğimiz şehirlerde üç saat duraklamak zorunda kalıyorduk. Öyle zamanlarda hemen sosyal medya hesaplarımıza şehrin nerelerini gezebiliriz, diye yazıyorduk ve hiç planda olmayan o şehri keşfederek zaman geçirip hedefimizdeki şehrin trenine biniyorduk.

Bu bilet sayesinde Almanya'da; Frankfurt, Wiesbaden, Köln, Düsseldorf, Schwetzingen, Münih, Koblenz, Mainz, Mannheim, Trier, Stuttgart ve tabii ki Heidelberg gibi pek çok şehri keşfetme fırsatımız oldu. Hatta bu biletin kapsama alanı sayesinde, Fransa'da Wissemburg ve Strazburg olmak üzere iki şehri de ziyaret edebildik.

Bazı şehirlerin tadı hala damağımda diyebilirim. Biraz bu şehirlerden bahsetmek istiyorum. Öncelikle, Münih gezimizin yeri bir başkaydı çünkü Münih gezimizde bursiyer arkadaşlarımla Ebru ve Bilal hocalarımla buluşup Almanya serüvenimiz üzerine konuşmuştuk. Üçüncü haftamızda tanıdık yüzler görmüş olmak çok güzeldi. Yolculuk çok yorucuydu çünkü giderken trenimiz yine iptal edilmişti ve Münih'e gecikmiştik. Arkadaşlarım ve hocalarım bu zorlu yolculuğa rağmen Münih'e varabilmiş olmamızı tebrik etmişlerdi. Beraber kısa bir Münih turu yaptıktan sonra evimiz dediğimiz Heidelberg'e geri dönmüştük. Maalesef gecikmeden dolayı Münih'te çok kısa zaman geçirebilmiştik.

Koblenz, anlattığım o plansız şehir gezilerinden biriydi. Köln'e gitmek için çıktığımız yolda Koblenz şehrinde aktarmamız vardı. Yolda, Koblenz'e girerken güzel birkaç yapı gördük. İndikten sonra tren uygulamasına baktığımızda iki saat boşluğumuzun olduğunu gördük ve şehri gezmek istedik. Sosyal medya hesaplarımıza "Koblenz'de nereye gidilir?" yazdığımızda "Deutsches Eck" yapısını gördük. Şehirde gezdik, Ren Nehri kenarında yürüyüş yaptık ve son

olarak anı için magnetlerimizi de aldıktan sonra Köln trenine binip şehirden ayrıldık.

Şekil 5 Koblenz'de Ren ve Mosel nehirlerinin birleştiği çok özel bir yer olan Deutsches Eck'de kocaman I. Wilhelm heykelinin çektiğim görseli

Frankfurt, ikinci hafta sonunda gittiğimiz şehirdi ve daha trenden iner inmez kendimizi kocaman bir kalabalığın içinde bulmuştuk. Şehir ilk anda bana biraz karmaşık ve çok hareketli gelmişti. Gitmeden önce yapacaklarımızı planlamıştık, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden hazırladığımız rota üzerinden gezmeye başladık. "Eiserner Steg" köprüsüne Şükran ile arkadaşlık kilidi de taktık.

Orada en çok aklımda kalan şeylerden biri ise "Spagetti Eis" oldu. İlk duyduğumda kulağa çok garip gelmişti ama denediğimde gerçekten çok hoşuma gitmişti. O kavurucu sıcakta yediğimiz o dondurma Frankfurt gezimizin en tatlı parçası olarak hafızama kazınmıştı.

Şekil 6 Frankfurt'u her hatırladığımda içimin ferahlamasına sebep olan, Ebru hocamızın önerisi ile gittiğimiz Römerberg meydanında "spagetti eis" görseli.

Ancak bu seyahatler, Almanya'nın düzenliliği ile ilgili beklentilerimi biraz sarstı. Toplu taşımada her gün fazla sayıda aksaklık yaşanması, trenlerin rötar yapması, dakiklik efsanesini sorgulamama neden oldu. Ancak tabii ki bu aksaklıklar da Almanya maceramıza ayrı bir hava kattı, onları güzel ama oldukça yorucu ve stres içeren anılarımıza ekledik. Özellikle bir gece, trenimizin rötarlı gelmesi sonucu dışarıda kalmak zorunda oluşumuz, zorlu ama unutulmaz bir macera olmuştu.

Fransa, Almanya'ya nazaran çok daha sakin ve ıssızdı; Almanya ise her zaman cıvıl cıvıl ve hareketliydi. Fransa'da iki şehri gezdiğimizden bahsetmiştim; Wissemburg ve Strazburg. İki şehirde de bolca çiçek vardı. Çok az insan vardı

ve Almanca ile kıyasladığımda günlük duyduğumuz Fransızca kulağıma biraz kaba gelmişti. Wissemburg gezimizde tatlı yemek için bir kafeye girmiştik. O kafenin sahibi biz Şükran ile aramızda konuşurken Türk olduğumuzu anlamıştı. En son hesabı ödemeye giderken yanımıza gelip bizimle sohbet etmeye başlamıştı. Konuşmaya ilk nereli olduğumuzu sorarak başladı ben Trabzonlu olduğumu söyledikten sonra şaşırtıcı bir cevapla karşılaştım… Kafenin sahibi de Trabzonluydu. Kısa bir sohbetin ardından bizlere iyi eğlenceler diledi biz de teşekkür ederek kafeden ayrıldık.

Strazburg gezimiz okulun hafta sonu gerçekleştirilen ücretli gezilerinden biriydi. Daha sonrasında gezilerle görevli kişiye sorunumuzu belirttiğimiz zaman ücretimizi bize geri ödemişlerdi ve o ücretle Strazburg gezisine gitmiştik.

Bölüm başlarında "Rothenburg ob der Tauber" gezisine aksaklık yüzünden katılamadığımızı yazmıştım. Strazburg gezisinin ücretini ödemeden önce gezi sorumlusu olan kişiye yaşadığımız talihsizliği tekrardan dile getirdik. Görevli kişi bize, sorunumuzu hatırladığını ve yaşadığımız aksilik yüzünden üzgün olduğunu dile getirerek ücreti bize iade etti. Daha sonra biz de Strazburg gezimizin ücretini ödedik.

Strazburg gezisine gittiğimiz günün öncesinde evimin anahtarını unuttuğumdan dolayı Şükran ile aynı odada kalmıştık ve ikimiz de pek fazla uyuyamamıştık. Bu nedenle otobüste uyuyakalmıştık. Rehber ile yaptığımız gezinin ardından bize serbest zaman verildi ve Strazburg'un tadını çıkarttık.

Almanya'dayken neredeyse her yerde kablosuz internet olması ve etraftaki düzen beni gerçekten çok etkilemişti. Sokakta yürürken bile bu düzeni iliklerime kadar hissediyordum. Her şeyin bir kuralı, bir sırası vardı ve bu durum bana hem güven veriyor hem de bende hayranlık uyandırıyordu.

Kursumuz bittiğinde Almanya'dan ayrılırken evime döneceğim için çok heyecanlıydım fakat tanıştığım insanları bir daha göremeyecek olmak da içimde bir burukluğun oluşmasına sebep olmuştu. Yaptığımız veda kahvaltısında bu nedenle öğretmenlerim ve diğer arkadaşlarımla fotoğraflar çekildim. Almanya maceramız boyunca bize destek olan arkadaşım Şükran'ın akrabalarına ve onların ailelerine de bolca teşekkürler ederek Almanya maceramı resmen bitirmiş oldum.

Almanya'da yaşadıklarım bana, bir ülkeyi sadece anlatılanlarla değil, bizzat yaşayarak tanımanın ne kadar kıymetli olduğunu öğretmişti. Tüm bu deneyimlerin içinde, günlük hayatta bizi zorlayan küçük şeyler de vardı. Ama kısa süre sonra fark ettim ki, bu zorlukların her biri aslında bana yeni bir şey öğretiyordu.

Zor Anlar, Sakin Çözümler

Dışarıdan bakıldığında düzen mükemmel görünse de beraberinde bazı zorlukları da getirebiliyor tabii ki. Bu bölümde yaşadığım bazı zorluklardan ve bulduğum çözümlerden bahsedeceğim.

Öncelikle ilk değinmem gereken şeyin mesai saatleri olması gerektiğini düşünüyorum. Türkiye'de marketlerin, bakkalların ve dükkanların haftanın yedi günü, genellikle akşam geç saatlere kadar açık olmasına alışkın olduğum için, Almanya'daki pazar günü kuralı ve akşam 19:00'dan sonra hayatın durması benim için biraz şaşırtıcıydı. Bir de hafta sonu özellikle pazar günleri gittiğimiz şehirlerde sadece yiyecek dükkanlarının açık olması ve o günlerde gittiğimiz şehirlerden hediyelik eşya veya magnet alamamamız üzücü olmuştu. Almanya'da uygun mesai saatlerinin önemli bir yeri vardı.

Marketler için bulduğumuz çözüm, yaptığımız market alışverişlerimizde atıştırmalıkları ve suyu fazlaca almak oldu. Pazar günü gezileri için ise önemli şehirleri pazar günlerine bırakmamaktı.

Yaşadığım en büyük panik anlarının birinden bahsetmek istiyorum. Son cuma akşamımızda Şükran ile dışarıda tatlı bir şeyler yemek için evden çıkmıştık. Güzel bir akşam geçirdikten sonra eve geri dönmüştük. Elimi çantama attığımda anahtarı bulamadığım o anı hiçbir zaman unutmayacağım. Anahtarımı bulamadığım anda evde unuttuğumu anlamıştım. Hemen WG görevlisinin odasına gittim. Ancak görevli, mesai saatleri dışında kapıyı açmak üzere gelemeyeceğinin yazılı olduğu bir afişi WG girişindeki kapısına asmıştı. Ayrıca o afişte arayabileceğimiz çilingirin numarası da vardı.

Tek seçeneğim çilingir çağırmaktı ancak çilingire ödemem gereken miktar bana çok fazla gelmişti. Çilingir mesai dışı ve hafta sonu hizmeti için 80 Euro gibi bir fiyat talep ediyordu. Ev arkadaşım 2 haftadır eve gelmiyordu ve ona ulaşabileceğim bir numara da yoktu. Bu yüzden pazartesi gününe kadar arkadaşımın odasında kalmaktan başka çarem kalmamıştı. Pazartesi sabahı mesaisi başladığında, WG görevlisinden rica ettim ve gelip kapımı ücretsiz açmıştı. Bu olayın çözümü maalesef beklemek olmuştu. Yaşadığım bu problem iki şeye fayda sağlamıştı. Biri; son günlerimde Almanya'ya geldiğim ilk haftalarım gibi daha dikkatli ve kendimden emin hareket etmeye devam etmek, ikincisi ise; benden sonra yurt dışı gezisi yapacak olanlara verebileceğim bir tavsiye olarak anılarımda yerini almış olmasıydı.

Bir diğer zorluğum trenlerle ilgiliydi. "Deutschland Ticket" sayesinde her yere gidebiliyorduk ama trenler neredeyse her yolculuğumuzu tam olarak bir maceraya çeviriyordu. Rötarlar, iptaller ve son dakika peron değişiklikleri… Bir gece trenimizin gecikmesi yüzünden terminalde sabahlamak zorunda kalmıştık. O yabancı ortamda yaşadığım tedirginliği hiç unutmayacağım…

Zamanla şunu öğrendim: Almanya'da gezi yapmayı düşünen birinin her zaman bir B planı olmalı. Son trene güvenmemek, tren uygulamasını sürekli kontrol etmek ve alternatif yolları önceden düşünmek çok önemliydi.

Şaşırdığım bir diğer konu ise trafik kurallarıydı. Almanya'da herkes kırmızı ışıkta sabırla bekliyordu. Kimse

“nasıl olsa araba yok” diyerek yola atlamıyordu. Başta bu bana çok yavaş ve gereksiz gelmişti ama sonra bunun aslında şehir yaşamının bir parçası olduğunu anlamıştım.

Zor durumlarla karşılaştığımda her zaman tamamen sakin kaldığımı söyleyemem elbette paniklediğim anlar da oldu. Ama hiçbir zaman sorunları gözümde büyütmedim. O an ne yaşarsam yaşayayım, kendime hep aynı soruyu sordum: “Tamam, şimdi ne yapabilirim? Bunu nasıl çözebilirim?” Genellikle paniğimi karşımdakine yansıtmamaya çalıştım. İlginç bir şekilde bu tavrımın faydasını en çok Alman olmayan insanlarda gördüm. Almanlar genelde sorununu kendin çöz mantığı ile bana yaklaşmışlardı.

Beni Değiştiren Bir Ay

Bu bir ay, alışık olduğum dil düzeninden ve günlük hayattan bilinçli bir kopuş gibiydi. Kendi ana dilimde rahatça iletişim kurabildiğim bir dünyadan çıkıp, farklı bir dilin içine adım atmak bana hem zor hem de öğretici geldi. Bu süreçte daha planlı olmayı, zamanımı daha dikkatli kullanmayı öğrendim. Tüm bu deneyim, bana sadece yeni bir ülkeyi değil, gelecekte nasıl bir öğretmen olmak istediğimi de düşündürdü.

Katıldığım kurs sayesinde nasıl bir öğretmen olmak istediğim de kafamda yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Kursun başında hangi bölümde okuduğumu söylediğimde, bunun bana ayrı bir sorumluluk yüklediğini hissetmiştim. Çünkü ben Türkiye’de onların dilini öğretecek biri olacaktım ve bu yüzden dili sadece konuşabildiğimi değil, gerçekten

anladığımı da göstermem gerekiyordu. Özellikle zorlandığım dil yapılarında, “bunu ben bir gün başkasına nasıl anlatırım?” diye düşünmeye başlamıştım. Bu düşünce, beni hem daha dikkatli hem de daha bilinçli bir öğrenci haline getirdi.

Derslerde arkadaşlarım anlamadıkları konuları sık sık bana soruyordu. Bildiğim şeyleri onlara kendi cümlelerimle, kendi Almancamla anlatmaya çalışmak aslında fark etmeden bana öğretmenliğin küçük bir provasını yaptırmıştı. Bir şeyi birine anlatmaya çalışırken, o konuyu gerçekten anlayıp anlamadığımı da fark ediyordum. O anlarda dilin sadece ezberlenen kurallar olmadığını daha iyi anladım.

Bu süreçte tanıştığım Tayvanlı bir arkadaşım, yaşadığım bu deneyimi benim için daha da özel hale getirmişti. Bana Türkiye ile ilgili sık sık sorular soruyor, kültürümüzü gerçekten merak ediyordu. Ona ülkem hakkında bir şeyler anlatmaya çalışırken aslında ne kadar bildiğimi ve bazı şeyleri hiç düşünmediğimi fark etmeye başladım. Bazen cevap verirken duraksadığım bile oluyordu.

İlk başlarda hata yapmamak için kendimi çok fazla sıkıyordum. Konuşurken her cümleyi kafamda defalarca kuruyor, yanlış yapmaktan çok korkuyordum. Ama zamanla şunu fark ettim: Benden daha akıcı konuşan, farklı ülkelerden gelen birçok kişi bile sık sık dil bilgisi hataları yapıyordu. Bunu görmek beni inanılmaz rahatlattı.

O andan sonra konuşurken hata yapmaktan korkmamaya başladım. Çünkü asıl önemli olanın kusursuz konuşmak değil, karşımdaki insanla anlaşabilmek olduğunu anladım. Hata

yapsam bile anlaşabildiğimizi görmek, Almanca konuşma özgüvenimi fark etmeden çok daha fazla arttırmıştı.

Kurs öğretmenimin yaklaşımı, öğretmenliğe bakış açımı gerçekten çok değiştirdi. Dil bilgisi konularını anlatma şekli, diğer öğretmenimin yeni kelimeleri öğretme tarzı ve her hafta cuma günleri yaptığımız canlandırma ve tartışma etkinlikleri bana önemli bir şeyi hatırlattı; Dil öğrenmek, sadece kural ezberlemek değil, konuşarak gelişmekti.

Almanya'da öğretmenlerin sınıf içinde kurduğu ilişki, bizim alıştığımız klasik öğretmen-öğrenci ilişkisinden çok farklıydı. Daha samimi, daha içtendi ama aynı zamanda herkesin özel alanına saygı vardı. Bu denge beni çok etkilemişti.

Bu yolculuğun en duygusal anlarını son hafta yaşadım diyebilirim. Almanya maceramız sona ererken arkadaşım ile birlikte akşamları Neckar Nehri boyunca yürüyüşlere çıkıyor bankta nehri izleyerek Almanya, kendimiz, günlerimiz ve Türkiye hakkında konuşuyorduk.

Bu duygusal anlardan biri de veda kahvaltısıydı. Son dersimize hasta olduğum için katılamamıştım fakat sonraki gün yapılacak olan "mezuniyet kahvaltısı" adı altında yapılan etkinliğe katılmıştım. Kahvaltı günü hastalığım tam olarak geçmiş değildi ama bu, son görüşmemiz olduğu için yine de katılmak istedim. Kahvaltı sırasında öğretmenimiz Helin bana veda kartını verdi. Masada oturup kahvaltımı yaparken kartın içindeki notları yavaş yavaş okumaya başladım. Yazılan her

cümle beni çok mutlu etti ve yüzümde fark etmeden bir gülümseme oluştu.

Önceden, derslerimizde Almanlar arasında kartpostalın hala bir yeri olduğunu öğrenmiştik. Açıkçası ben bu duruma çok anlam veremiyordum. Fakat o an, yazıların olduğu kartpostalı elime aldığımda neden bu geleneği devam ettirdiklerini çok daha iyi anladım. O kart, Almanya'dan yanıma aldığım en anlamlı ve en unutulmaz hatıralardan biri oldu.

Şekil 7 Son derste bana yazılan iyi dileklerle dolu bir kart

İlham Veren Dersler, Şekillenen Hayaller

Öğretmen olduğum zaman kendi sınıfımda uygulamak istediğim etkinliklerden ilki, kursumdaki iklim düzeni ve çevre farkındalığı temalı bir tartışma etkinliğiydi. Bu etkinlikte öğrenciler pankartlar, metinler ve kısa sunumlar

hazırlamış, böylece hem yaratıcılıklarını hem de eleştirel düşünme becerilerini kullanmışlardı. Bu süreç bana, dil öğrenmenin sadece kelime ve dil bilgisi olmadığını gösterdi.

Bu tür etkinlikleri kendi sınıfımda da uygulamak istiyorum çünkü öğrencilerin bir konuyu sahiplenerek üretmesi derse katılımı ciddi şekilde arttırıyor. Her öğrencinin kendini ifade etme biçimi farklıdır; kimi yazarak, kimi konuşarak, kimi de görsel yollarla kendini daha rahat ifade edebilir. Bu çeşitliliğe alan açan bir sınıf ortamı oluşturmak istiyorum.

Bu etkinliklerin en değerli yönlerinden biri, öğrencileri sadece dil kullanmaya değil, düşünmeye ve fikir üretmeye teşvik etmesiydi. Öğrencilere "Bu konuda sen ne düşünüyorsun?" sorusunu yöneltmek, onları pasif dinleyici olmaktan çıkarıp sürecin aktif bir parçası hâline getiriyor. Ben de derslerimde öğrencilerin çekinmeden konuşabildiği, hata yapmaktan korkmadığı bir ortam oluşturmayı hedefliyorum.

Kurs sürecinde sevdiğim etkinliklerden bir diğeri, kursumuzun düzenlediği Schwetzingen gezisi ve bu gezi için hazırlanan çalışma sayfasıydı. Heidelberg Üniversitesi öğrencilerinin rehberliğinde Schwetzingen Sarayı'nı hem tarihi hem de kültürel yönleriyle tanıma fırsatı bulmuştuk. Geziden önce öğretmenimiz Helin bize özel bir çalışma kâğıdı dağıtmıştı.

Bu kâğıtta doğru–yanlış, boşluk doldurma ve çoktan seçmeli sorular yer alıyordu. Soruların tamamı, gezi sırasında

edineceğimiz bilgilerle bağlantılıydı. Böylece öğrenme süreci sadece sınıfla sınırlı kalmamış, gözlemle birleşmişti.

Bu etkinliği ileride kendi öğrencilerime de uyarlamak istiyorum. Çünkü bir mekânı gezerek öğrenmek hem bilgiyi kalıcı hâle getiriyor hem de dersi daha keyifli kılıyor.

Gezi öncesinde kısa bilgiler verip çalışma sayfası hazırlamak, gezi sonrasında ise sınıfta gözlemleri paylaşmak; öğrencilerin hem konuşma becerilerini geliştirebilir hem de özgüvenlerini arttırabilir.

Sonuç olarak; kurs sürecinde yalnızca uygulanan etkinlikler değil, aklıma gelen ve hayalini kurduğum etkinlikler de öğretmenlik anlayışımı derinden şekillendirdi. Derslerde sık sık "Ben olsam bunu daha eğlenceli yapardım" ya da "Bu konuyu farklı bir yöntemle işlerdim" diye düşünmem, nasıl bir öğretmen olmak istediğimi daha net görmemi sağladı. Sadece hazır yöntemleri uygulayan biri olmak yerine, kendi kişiliğini ve yaratıcılığını derslerine yansıtan bir öğretmen olmayı hedefliyorum.

Yolun Başındakilere Notlar

Yurt dışında dil eğitimi veya uzun süreli bir kurs deneyimi yaşamayı düşünen arkadaşlara küçük ama hayat kurtaran birkaç tavsiye vermek isterim.

Öncelikle gideceğiniz şehir ve kurs hakkında araştırma yapmak, tahmin ettiğinizden çok daha fazla rahatlık sağlıyor. Ben Heidelberg'e gitmeden önce tren saatlerini, okula gidiş yolunu defalarca incelemiştim. Bunun için bazı uygulamalar

indirebilirsiniz. Nereye nasıl gidebileceğinizi gösteren çok güzel uygulamalar var. Mutlaka Almanya'ya vardığınız anda "Deutschland Ticket" ve "eSim" alın. Bunlar size çok kolaylık sağlayacaktır.

Küçük bir bütçe listesi yapmak, özellikle markette veya kafede alışveriş yaparken işinizi çok kolaylaştırıyor. "Acaba bu parayı harcasam mı, yoksa başka bir güne mi saklasam?" gibi ikilemlerle uğraşmıyorsunuz. Her gün için miktar belirlemek ve bu miktarın kısmen dışına çıkmak daha rahat olmanıza fayda sağlayabilir. Ben her gün için 25 Euro ayırmıştım. Fakat bu bile biraz fazlaydı diyebilirim.

Sosyal çevre kurmak ise bence işin en eğlenceli kısmı: Kurs arkadaşlarımla sohbet etmek, güzel arkadaşlıklar edinmek bana hem dil pratiği sağladı hem unutulmayacak arkadaşlıklara sahip olmamı sağladı hem de kendime güvenimi artırdı. Bu konuda bir tavsiye vermem gerekirse gitmeden önce Türkiye'den küçük paketler şeklinde hediyeler almanızı ve yurt dışında sevdiğiniz kişilere hediye ederek onları mutlu edip geride, karşılıklı olarak sonsuza kadar hatırlayabileceğiniz küçük anılar bırakabilirsiniz.

Ders dışında bilet almak ya da kafede sipariş vermek gibi küçük aktiviteler başlangıçta stresli görünse de zamanla küçük zaferler gibi hissettirdi ve günlük hayatı daha keyifli hâle getirdi.

Ve tabii cesur olmak şart; Yeni insanlarla tanışmaktan, yanlış yapmaktan korkmayın. Ben bazen İngilizceye kaçmak istedim ama kendimi Almanca konuşmaya zorladım ve en çok

geliştiğim anlar o küçük zorluklar sayesinde oldu. Sonunda bu deneyim sadece bir dil öğrenmek değildi; aynı zamanda kendi sınırlarımı keşfetmek, özgüvenimi artırmak ve hayatımda unutulmaz anılar biriktirmekti. Eğer biraz cesaret ve planlama ile giderseniz, siz de bu keyfi yaşayabilirsiniz.

Aynı zamanda ne kadar heyecanlı olsanız da sakin kalabilmek, olaylara soğukkanlı şekilde yaklaşabilmek hayati önem taşıyor. Sorunlar ile illaki karşılaşacaksınız ve bu sorunlara karşı olan yaklaşımınız sorununuzu büyütmek yerine küçültmek üzerine olmalı. Sorunun varlığı ile tartışmaktansa çözüm aramanız size fayda sağlayacaktır. Bu konuda da dikkatli olmanızı öneririm.

Ve en önemlisi çıktığınız her yolculuğu ileride gülümseyerek hatırlayabilecek kadar güzel anılar bırakarak bitirin…

Aşağıda size arkadaşım Şükran ile yıllar sonra bile gülümseyerek izleyebileceğimiz bir video bırakıyorum. Sizlerin de izlerken gülümsemesi dileğiyle…

Hoşça kalın ☺

Hayalden Gerçeğe Heidelberg Yolculuğu

Şükran CİHAN

Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi'ni kazandığım gün hayatım değişti. Kayseri Selçuklu Anadolu Lisesi'nde okurken hayatım zorluklarla doluydu; ailevi ve sağlık problemleriyle mücadele ediyordum. Bu dönemde Almanca ile tanışmam, hayatımda bir dönüm noktası oldu. Lisedeki Almanca öğretmenim, o zor zamanlarımda bana hem destek oldu hem de Almancaya ilgimi artırdı. İlk sözlüğümü o hediye etmişti; defter ve kalem bile alamayacak durumdayken sınıfta kimseye belli etmeden bana yardım etmişti. Bir gün yoğun kalabalık nedeniyle sınava yetişemedim, soğukta saatlerce bekledim ve karnım sürekli ağrıyordu. Ağlayarak Almanca öğretmenimi aradım ve bana sınava tekrar girebileceğimi söyledi. O an, Almancaya ilgim daha da arttı. Öğretmenimin bana verdiği değer, benim de ona başarılı olduğumu gösterme isteğimi güçlendirdi. Bu motivasyonla diğer derslerden daha çok Almanca çalışmaya başladım ve bölümümü seçmeye karar verdim.

Sınav yılım oldukça zorluydu. Babam işten çıkmış ve ayağı kırılmıştı, annem psikolojik olarak iyi değildi fakat her şeye rağmen beni desteklediler. Herkes Almanca okumak istediğimde İngilizce yazmam gerektiğini söylüyordu, annem ise bana "İstediğin bölüm olsun, sakın vazgeçme" dedi. Tüm bu zorluklara rağmen sınava girdim ve Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Almanca Öğretmenliği bölümünü kazandım. Kazandığımı annemden öğrenmek zorunda kaldım

ve sonucu duyduğumda dünyalar benim oldu. Hayalim aslında Adana Çukurova Üniversitesiydi; ancak Nevşehir'e gelmek bana büyük bir ders oldu.

Nevşehir'e ilk geldiğim gün hem heyecanlı hem de biraz tedirgindim. Kampüse adım attığımda etraf sakin ama canlıydı; öğrenciler bir yerlere yetişiyor, kantinden tost kokuları geliyordu. O an, gerçekten üniversiteye başladığımı hissettim.

Ailem beni önce yurda bıraktı. Kayıt işlemleri kısa bir sürede tamamlandı. Odamın kapısını açtığımda biraz sessiz kaldım. "Burası artık benim kalacağım yer" düşüncesi ilk başta gerçek gelmedi. Valizimi yerleştirdikten sonra ailemle kısa bir şekilde vedalaştık. Annem "Alışırsın, merak etme" dedi, babam da "Bir şeye ihtiyacın olursa ara" diyerek gülümsedi. Onlar ayrılınca yalnız kaldım ama bunun yeni bir başlangıç olduğunu biliyordum.

Eğitim Fakültesini gördüğümde içimde bir merak vardı. Sadece ders dinleyeceğim bir yer değil, gelecekte öğrencilerimle çalışacağım bir bölüm olduğunu fark ettim. Fakültenin koridorları sessizdi ama duvarlarda projeler ve duyurular asılıydı, ortam çok kalabalık olmasa da hareket vardı.

Zamanla bu fakültenin içinde sınavdan sınava koşacağımı, yeri geldiğinde ders sunumları yapacağımı; kimi zaman yorulup kimi zaman başardıkça mutlu olacağımı anladım. Fakültenin içinde birçok farklı öğretmenlik bölümü vardı. Her bölüm kendi alanına hazırlanıyor ama ortak bir

amaçta buluşuyordu. Eğitim fakültesi, Spor Bilimleri fakültesi ve Yabancı Diller Yüksekokulu birleşikti ve bu durum birçok bölümden birçok kişiyle tanışma fırsatı sundu. Diğer fakülteler de bize çok uzak değildi. Bu yüzden kampüste yürürken hep bir canlılık hissedilir ama ortam genel olarak sakin ve düzenlidir.

O gün fark ettim ki burada sadece ders değil, zamanla deneyim de kazanacağım. Kampüsün penceresinden bakarken, şehirle kampüsün sessizliği arasında hoş bir denge olduğunu düşündüm. Yalnız olsam da bunun normal olduğunu ve alışacağımı biliyordum.

Üniversiteye başladığım ilk hafta hastalığım ortaya çıktı ve bir hafta hastanede yattım. Crohn hastası olduğumu o zaman öğrendim. Başlangıçta hayallerim yıkıldı ve kendimi suçladım ama kısa süre sonra alıştım. Hazırlık sınıfındaki çoğu sınava katılamadım ve bazı sınavlardan sıfır almama rağmen hazırlığı geçtim. Hastaneden çıkar çıkmaz Nevşehir'e döndüm, günde 16 ilaç kullanıyordum ve sınavlarda ilaçlar nedeniyle sıkıntılar yaşadım. Tüm zorluklara rağmen, final sınavına girmeden hazırlık sınıfını geçmeyi başardım; not ortalamam 85'ti ve sınava bile girmeden hazırlığı sınıfta yalnızca üç kişinin başarabildiği bir başarıyla tamamladım. O dönemde lisedeki Almanca öğretmenimi aradım, bana notlar attı ve çok yardımcı oldu.

Bugün üçüncü sınıfa geldim ve iyi ki Almanca okumaya devam ediyorum. Bu bölüm bana pek çok kapı açtı, değerli hocalarla tanıştım ve kendimi çok geliştirdim. O 17 yaşındaki

hasta Şükran, artık Almanya'ya gitmiş, çift ana dal yapan, TÜBİTAK projelerinde yer alan ve akademik olarak güçlü bir bireye dönüştü.

Kendimi tanıtacak olursam, küçüklüğümden beri öğretmen olmayı isteyen biriyim. Kardeşime ödevlerini yaptırırken bile öğretmen gibi davranır, konuyu sadece anlatmakla kalmayıp ona sevdirmeye çalışırdım. Yeni insanlarla tanışmayı, farklı bakış açıları dinlemeyi ve onlarla iletişim kurmayı seviyorum. İnsanlardan bir şeyler öğrenmenin beni geliştirdiğine inanıyorum. Öğretmenliğin de tam olarak bu etkileşimle anlam kazandığını düşünüyorum. Bu yüzden bugün, bu hayali daha sağlam temellere oturtmak için kendimi geliştirmeye ve öğrenmeye devam ediyorum. Burs başvurusuna karar vermemde, hocalarımın yönlendirmesi, ders dışı projelerde kazandığım deneyimler ve uluslararası fırsatları değerlendirme isteğim büyük rol oynadı. Bu burs, benim için sadece maddi destek değil; akademik ve kültürel bir değişim deneyimi, Almanca becerilerimi geliştirme ve öğretmenlik alanında uluslararası perspektif kazanma fırsatı anlamına geliyor.

Tüm bu süreç, beni Almanya'daki eğitim yolculuğuma bir adım daha yaklaştırıyor. Önümüzdeki adım olarak, Almanya'daki ilk günlerimde edineceğim deneyimler ve karşılaşacağım kültürel farklılıklar hem kişisel hem de akademik gelişimime büyük katkı sağlayacak. Bu bölümü kazanmak bile benim için hayalken, birden kendimi Almanya'da buldum.

Uzak Bir Hayal, Gerçek Bir Yolculuk

Üniversiteyi kazandığımı öğrendiğim gün anneme ilk söylediğim şey şuydu: "Ben bir gün Almanya'ya gideceğim." Bu cümleyi kurduğumda yalnızca hazırlık sınıfına kayıt yaptırmıştım, önümde belirsizliklerle dolu uzun bir yol vardı. O zamanlar Almanya benim için yalnızca dedemlerin bir zamanlar çalışmak için gittiği uzak bir ülke anlamına geliyordu. Dedem, yıllar önce Almanya'ya işçi olarak gitmiş ama çalışmaya devam ettiği için okula gönderilmediğinden sınır dışı edilmişti. Altı kardeşin sadece biri, yani benim dedem Türkiye'de kalmıştı. Benim için Almanya bir hayal değildi, sadece eskiden aile hikâyelerinin içinde geçen ama artık kapalı kalmış bir sayfaydı.

Hazırlık sınıfındayken bir gün Ebru hocamızdan öğrenci pasaportu çıkarabileceğimizi duymuştuk. O zamanlar fiyatı yaklaşık 250 TL idi. "Bir gün lazım olur" diyerek arkadaş grubumla hemen çıkarmıştık. Hatta Ebru hocamızın odasında pasaportlarımızı gösterirken "Acaba gerçekten kullanabileceğiz mi hocam?" diye sormuştuk. O da bize dönüp, "Neden kullanmayasınız? Bu pasaport sizin elinizdeyse mutlaka bir gün kullanırsınız" demişti. Bu cümleyi hiç unutmadım. Ve tam üç yıl sonunda biz pasaportumuzu gerçekten kullandık.

Bir gün aniden okula DAAD ile ilgili bir ekip geldi ve tüm Almanca Öğretmenliği bölümünü konferansa götürdüler. Konferanslara genelde sıkıldığım için hevesle gitmemiştim, tek ilgimi çeken dağıtılan küçük hediyelerdi; Kalemler,

anahtarlıklar ve minik not defterleri… Konferans başladığında aslında hiç beklemediğim şekilde ilgimi çekti. Orada, bizi bir sınava sokacaklarını ve en az A2 seviyesinde çıkarsak Almanya'da bir kursa gitme şansımızın olduğunu söylediler. Bu cümle beni ilk kez gerçek anlamda heyecanlandırdı.

Dil sınavı bizim fakültenin bilgisayar laboratuvarında yapıldı. A2 seviyesinde çıktım ama moralim çok bozulmuştu çünkü sınava odaklanamamıştım. Sorular hep süreliydi, ekrana bir an bakmadığımda sayfa değişiyordu. Yine de şansımı denemek istiyordum. Ancak başvurunun son gününe üç gün kalmıştı ve hâlâ karar verememiştim. Hasta olursam ne olurdu? Maddi imkânım yeter miydi? Hiç yurt dışına çıkmamıştım… Bilmediğim bir ülkede, bilmediğim bir yerde sorunlarla nasıl baş ederdim? Tam vazgeçmek üzereyken Ebru hocamız devreye girdi. Bizi cesaretlendirdi, gerekiyorsa her aşamada yanımızda olacağını söyledi. Bir noktadan sonra bursun çıkmasını sadece kendim için değil, onun emeği boşa gitmesin diye de istedim.

Başvuruyu arkadaşım Tuba ile birlikte yapmaya karar verdik. Okulda boş bir zaman bulup kursları araştırdık. Ben Heidelberg'i ilk gördüğüm andan beri içim ısınmıştı. Üç tercih hakkımız vardı: birinciye Heidelberg, ikinciye ona en yakın olan Mannheim, üçüncüye ise Trier'i yazdım. Heidelberg diğerlerine göre daha pahalıydı ama içimde başka hiçbir yerin ismi bu kadar yankı uyandırmıyordu. Tuba'yı da ikna ettim ve aynı listeyi yazdık. Hatta sürekli onunla

fotoğrafları açıp "Bak şu an buradayız, köprünün üstünde fotoğraf çekiliyoruz…" diye hayal kuruyorduk.

Nihayet başvuru evraklarını tamamladıktan sonra tekrar Ebru hocamızın odasında buluştuk. Toplam yedi kişiydik. Ben ve Tuba aynı tercih listesini yapmıştık; diğer arkadaşlar farklı şehirler yazmıştı. Bu durum, kontenjan açısından bizim için riskliydi ama içimizde güçlü bir umut vardı. O odada başvuru yaparken kahkahalar, heyecanlar ve hayaller vardı. Evraklarımızı yükledikten sonra herkes birbirine baktı, artık her şey resmî olarak başlamıştı. O an üstümüzden bir yük kalktı ama yerini daha büyük bir bekleyiş aldı.

Bekleme süreci uzadıkça heyecanım kadar stresim de büyüyordu. Telefonuma her bildirim düştüğünde burs maili sanıp kalbim hızlanıyordu. Okuldan yurda döndüğümde aklım hâlâ başvurudaydı. Yurttaki oda arkadaşım Fazilet, bu dönemde en büyük destekçilerimden biriydi. Neredeyse her akşam Almanya hakkında konuşuyor, orada nasıl bir kurs deneyimi yaşayacağımı hayal ediyorduk. Benden şimdiden bazı şeyler getirmemi bile istemişti. Bazen "Sen kesin gideceksin, ben sana inanıyorum" diyerek moralimi hep yükseltti. Sonra bir gün, hiç beklemediğim bir anda dergi grubumuza bir mesaj geldi. Üniversitemizde Ebru hocamızın öncülüğünde yürütülen "DaFeinander" adlı Almanca dergimiz vardı ve grubumuz aktif şekilde kullanılıyordu. Mesajı gördüğümde hiçbir şey düşünmeden gruba girdim. Ebru hocamız sonuçların açıklandığını yazmıştı. O an kalbim hızlandı, parmaklarımla telefona bile dokunamadım. Hemen

oda arkadaşım Fazilet'e seslendim. Birlikte sonuçlara baktık ama heyecandan ne olduğunu doğru düzgün anlayamadım. Hemen gruba ekran görüntüsü attım ve hocamız benim için "Başarılı olmuşsun!" yazdı. O cümleyi gördüğüm an içimden bir şey koptu. Yıllardır kurduğum hayal gerçek oluyor gibiydi ne ağlamak ne gülmek… Sadece kalbim çok hızlı çarpıyordu.

O gün akşam hemen Ebru hocamızın ofisinde buluştuk. Sistemi tam olarak anlayamadığımız için hangi şehri kazandığımı bile bilmiyordum. Sonra detaylara baktığımızda en çok istediğim, fotoğraflarına defalarca bakıp hayal kurduğum Heidelberg'i kazandığımı gördüm. Tuba da benimle aynı yeri kazanmıştı. Hayalimiz gerçek olmuştu.

İlk konuşmamız, "Gerçekten gidiyor muyuz?" oldu. Sanki biri gelip "Şaka!" diyecek diye bekliyorduk. Ama günler geçtikçe her şey daha da netleşti: evrakları tamamlamamız, vizeye hazırlanmamız, kursla iletişime geçmemiz gerekiyordu. Yurt odasında vedalaşmalar başlamıştı bile.

Aileme kazandığımı söylediğimde ise şaşkınlıkla sevinç birbirine karıştı. Çünkü onlara başvuru yaptığımı tam olarak söylememiştim. O hafta sonu Kayseri'ye, ailemin yanına gittim. Babam büyük amcama mesaj attı çünkü amcamlar Heidelberg'de yaşıyordu. Amcam şaşkınlıkla karışık bir sevinçle hemen geri dönüş yaptı. Annemlerin tedirgin olmaması gerektiğini, istersem onlarda kalabileceğimi, Almanya'da bana destek olacaklarını söyledi. Bu sözleri duymak beni çok rahalattı. Çünkü hastalığım, ekonomik

durumum ve ilk kez yurt dışına çıkacak olmam gibi birçok endişem vardı. O mesajla birlikte üzerimden büyük bir yük kalkmıştı. Amcam gerçekten çok ilgili davrandı.

Okuldan sonra her yurda geldiğimde oda arkadaşım Fazilet'le Almanya hakkında konuşuyorduk. Sürekli bana "Almanya'dan ne getireceksin?" diye soruyor, heyecanımı artırıyordu. Bu süreçte o da bana çok yardımcı oldu, motivasyonumu her zaman yüksek tuttu.

Biz kursu seçerken aslında birçok detaya dikkat etmemiştik, "yeter ki kazanalım" düşüncesiyle yazmıştık. Biraz tecrübesiz olduğumuz için konaklama nerede olacak, kurs hangi günler olacak gibi soruları sonradan fark ettik. Bu sefer aklımızda birçok soru işareti oluştu ve hemen kursa e-posta gönderdik. Kurs yetkilileri çok ilgiliydi, her sorumuza hızlı bir şekilde dönüş sağladılar.

Her şeyden en zoru ise vize süreciydi. Beş kişi başvuru hakkı elde etmiştik ve hemen Ebru hocamızla birlikte Ankara'daki vize işlemleri için ilgili kurumdan randevu aldık. Bu süreç bizde hem büyük bir heyecan hem de biraz stres oluşturdu ama ilk kez gerçekten "Almanya'ya gidiyoruz" hissini o gün yaşamaya başladık.

Başvuru hakkı kazananlardan biri olan Pelin'in babası bir araç kiralayarak hepimizi Ankara'ya götürdü. Vize süreci en zorlu kısımdı, belge toplamak gerçekten çok yorucuydu. Hangi kategoriye başvuru yapacağımız bile muallaktaydı, bu yüzden sürekli araştırma yapmak zorunda kaldık.

Topladığımız belgelerden tam emin olamadan yola çıkmak da bizi oldukça geriyordu.

Vize başvuru noktasına gittiğimizde görevli kadın gerçekten çok şirin ve yardımseverdi fakat Almanca konusunda eksikleri olduğunu fark ettim. Almanca belgelerimin çoğunu anlamadı ve birkaç evrakımın eksik olduğunu söyledi. Neyse ki hemen o belgeleri tedarik edip tamamlayabildim. O anki stresimize rağmen, sürecin ilerliyor olması bize yeniden umut verdi.

O gün randevu sırasında ilk ben içeri girdim. O kadar stresliydim ki ellerim titriyordu ve kalbim deli gibi atıyordu. Nihayet başvuruyu tamamladım ve derin bir nefes alabildim. Daha sonra diğer arkadaşlarımız Nevşehir'e döndü; Tuba ile ben Ankara'da kuzenimin yanında kaldık. Kuzenim bize şehri gezdirerek ve eğlenceli vakit geçirmemizi sağlayarak moralimizi yükseltti. Ankara'da geçirdiğimiz o günler, sürecin üzerimizdeki baskısını biraz olsun hafifletti.

Ben pasaportumun Kayseri'ye gelmesini istemiştim, çünkü adresimi oraya vermiştim. DAAD bize çok yardımcı oldu; vize ücretimiz geri yatırıldı. Pelin'in pasaportu hepimizden önce gelmişti ve biz dört kişi hâlâ bekliyorduk. Pelin'in vizesi çıktığında onun adına çok sevindik ama kendi pasaportlarımız hâlâ gelmemişti. Yaklaşık 2 hafta sonra bana da pasaportumun dağıtımda olduğu mesajı geldi. Hemen annemi aradım, teslim aldıklarını söyledi. Kardeşim pasaportumu açıp vizeyi gösteren sayfanın videosunu çektiğinde gözlerim parladı. Gerçekten benim de vizem

çıkmıştı. Hemen Ebru hocamızın DAAD WhatsApp grubuna mesaj attım ve diğer kızların vizeleri de gelince hepimiz çok sevindik. Artık kesin olarak Almanya'ya gideceğimiz belli olmuştu.

Herkes Almanya'ya gitmeden önce benden bir şeyler istemeye başladı. Akrabalarım, bana desteklerini göstermek için harçlık verdiler, hediyeler aldılar. Bu, hayatımda hissettiğim en yoğun heyecanlardan biriydi; en son YKS sınavında bu kadar heyecanlanmıştım ama o heyecanın yanında bu çok daha büyüktü. Lisedeki Almanca öğretmenime de mesaj atmayı ihmal etmedim, ona teşekkür etmek ve yaşadığım gelişmeleri paylaşmak istedim. Türkçe Öğretmenliği bölümümün derslerine giderken bölüm başkanımız da okulun haberlerinden benim durumumu görmüş. Derse geldiğinde beni tebrik etti. Herkes bana tebriklerini iletiyordu, kutluyordu; oysa ben hâlâ en son lisede, Almanca sınavı için sabahın altısında otobüs bekleyen o kızdım.

Yolculuktan önce bavulumu hazırlamak benim için ayrı bir heyecandı. Hayatımda hazırladığım en düzenli ve özenli bavuldu. Annemler, amcamlara vereyim diye bavuluma lokumlar, hediyeler koymuştu. Almanya'ya gitmeden yaklaşık bir hafta önce, amcamlar Türkiye'ye, Kayseri'ye gelmişti. Beni tebrik ettiler, "Bir hafta sonra Almanya'da görüşürüz" dediler. O an içimde hem tatlı bir heyecan hem de biraz hüzün vardı; ailemle vedalaşmak kolay değildi ama hissettiğim destek ve güven her şeyi daha anlamlı kılıyordu.

Ayrıca orada hattım sıkıntı çıkarsa diye amcam bana kendi ikinci SIM kartını verdi.

Tuba ile Ankara'dan beraber uçağa binmeye karar vermiştik, bu yüzden kardeşimle birlikte Ankara'ya gittik. Uçağa binene kadar kardeşim yanımdaydı, her an yanımda durarak bana moral verdi. Tam uçağa yönelirken son kez kardeşime baktım. Biz üç kardeşiz ve her zaman onlar için örnek olmaya çalıştım. O an kendimle gurur duydum; sadece Almanya'ya gidiyor olmam değil, aynı zamanda onlara cesaret ve umut verebilecek biri olabilmek de içimde tarifsiz bir mutluluk yarattı.

Hayatımda ilk kez uçağa binecektim ve bu düşünce üzerimde büyük bir korku yaratıyordu. Kalbim deli gibi atıyor, her an bir şey olacağı korkusuyla heyecanıma karışıyordu. Ama uçak havalandığında ve gökyüzünde süzüldüğümüzde, tüm korkularım yerini hayranlığa bıraktı. Gökyüzünü yakından görmek, bulutların üzerinden şehirlere bakmak inanılmaz bir histi; o an, uzun zamandır hayalini kurduğum yolculuğun gerçek olduğunu tam olarak hissettim. Uçakta olmayı sonradan o kadar çok sevdim ki, bu deneyim hayatımda unutulmaz bir anı olarak kaldı.

Bir Gün, Bin Duygu: Almanya'daki İlk 24 Saatim

Uçağın yavaştan iniş yaptığını anladığımda hemen pencereden dışarı baktım. Frankfurt'u ilk olarak gökyüzünden gördüm; binalar, yollar ve arabalar bir tablo gibi aşağıda uzanıyordu. Uçaktan indiğim anda kendimi çok garip

hissettim; ilk defa başka bir ülkedeydim ve her şey hem heyecan verici hem de biraz korkutucuydu.

Pasaport kontrolüne doğru Tuba ile yürüdük. O kadar heyecanlıydım ki kalbim deli gibi atıyordu. Havalimanında birçok insan pasaport kontrolünde bekliyordu ve Tuba ile ben oradaki polislerden biraz çekiniyorduk; her belgeyi tek tek inceliyorlardı. Sıra bize geldiğinde, şansımıza sonradan gelen bir polis memuruna denk geldik. Çok güler yüzlüydü ve Almanca olarak pasaportumuzu istedi, neden geldiğimizi sordu. Bu, Almanya'da ilk Almanca konuşmamdı. "Dil kursu" dedik ve birkaç sorudan sonra işlemimizi tamamladık.

Bavullarımızı almak için hemen bagaj alanına indik. O sırada amcam beni aradı; havaalanına geldiğini ve bizi beklediğini söyledi. "Hemen geliyoruz, amca" dedim. Bavullarımızı aldıktan sonra amcamla karşılaştık, bana sarıldı ve "Hoş geldiniz" dedi. O an anladım ki, gerçekten de hoş gelmiştik; artık Almanya'daydık ve uzun süredir hayalini kurduğum yerde günlerim başlamıştı.

Amcamın arabasına bindik ve Heidelberg'e doğru yol aldık. Sabah saatleriydi, amcam ve yengem yolda bizimle sohbet ettiler ve Brezel almışlardı, ikram ettiler. Yengem hem Brezel´den hem de Almanya'dan bahsetti. Onların evi Heidelberg-Leimen'e bağlı bir kasabada, iki amcamın evi ise altlı üstlüydü. Üst kat, vefat eden büyük dedeme aitti ve şu anda kiradaydı. Heidelberg'de ilk gördüğüm yer amcamların evi oldu. Bize kahvaltı hazırlamışlardı ve uzun yolculuğun ardından sıcak bir kahvaltı yapmak içimi çok rahatlattı.

Kahvaltıdan sonra kursa gitme vakti gelmişti, kurs Heidelberg Üniversitesi'nde olacaktı. Kursa gittik ve konaklayacağımız yeri öğrendik, fakat bunu öğrenene kadar oldukça beklemek zorunda kaldık çünkü çok kalabalıktı. Amcam, anlamadığımız bir şey olursa diye hep yanımızda durdu. Sonra amcam ve yengemin iş saati geldi, onları gönderdik ve biz beklemeye devam ettik. Merdivenlere oturup etrafı izledim; o kadar farklı insanlar vardı ki, ilk defa bu kadar çeşitli kültürü bir arada görüyordum.

Bir süre sonra uzun boylu, etek giymiş, sarı saçlı bir kız yanıma geldi ve "Sana yardımcı olacağım, ben senin ev arkadaşın olacağım" dedi. Onunla yardımıyla bavullarımı kalacağım yere doğru taşıdık ve yolda bana nereli olduğumu sordu. Türkiye'yi duyunca çok sevindi, daha önce Türkiye'ye gelmiş olduğunu söyledi. Kendisi Heidelberg Üniversitesi öğrencisiydi. Yaklaşık beş dakika içinde kalacağımız yere vardık. Kalacağım yer kurs ofisi ile çok yakın bir konumdaydı.

Evimiz çok şirindi; odamı gösterdi, temizlik ve yemek konusunu konuşup anlaştık. Daha sonra kapı çaldı ve başka biri geldi, arkasında Tuba vardı. Çok şaşırdım çünkü o da karşı evde kalacaktı, yani kapı komşusu olmuştuk. Bir yurtta değil, paylaşımlı bir evde kalacaktık. Evimiz üç kişilikti; üçüncü kişi birkaç gün sonra evine dönecekti, bu yüzden şimdilik iki kişi kaldık. Mutfağımız çok güzeldi, odam ise gayet büyük ve penceresi sokağa bakıyordu. Kaldığımız sokakta her bina tarihi ve güzel bir mimariye sahipti. Tek

eksiğimiz yorgan ve yastıktı, bunu da amcam kısa sürede halletti.

Tuba ile alışverişe gitmeye karar verdik. Bir sokak ilerledikten sonra nehre geldik ve şok olduk: bu, sürekli fotoğraflarda gördüğümüz nehir ve köprüydü! Çok mutlu olduk; evimizin çok yakınındaydı. Nehrin adı Neckar'dı.

Şekil 8 Neckar Nehri'ni ilk gördüğümüzde çektiğim fotoğraf

Yavaştan etrafı gezmeye başladık; her şey o kadar güzeldi ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Market aramaya başladığımız sırada amcam aradı ve çocuklarını göndereceğini, markete onlarla gitmemizi söyledi. Sonra eve doğru yürüdük. Yolda biri bana seslendi, ben hiç umursamadım; meğerse amcamın çocuklarıymış. Bizi markete götürdüler ve bizimle Almanca sohbet etmeye çalıştılar. Gerekli malzemeleri aldıktan sonra bizi eve bıraktılar.

Tamamen yerleştikten sonra Tuba ile akşam sohbet ettik ve olanları hemen DAAD grubumuza anlattık, çok güzel bir

gündü. Gece yalnız kaldığımda ise bir yandan heyecan, bir yandan merak vardı; acaba sınıfımda kimler olacaktı, ortamım nasıl olacaktı…

"Willkommen!" Almanya'da İlk Dersim ve Kurs Deneyimim

Kurs kabulümüz geldikten kısa bir süre sonra bizi bir uygulamadan eklemişlerdi. Tüm önemli duyurular oradan paylaşılıyordu. Kursun ilk günü için bizi bir sınava çağırdılar; bu sınav seviyemizi belirlemek içindi. Tuba ile sabah erkenden kalktık, hafif bir kahvaltı yaptık ve paylaşılan adrese doğru yola çıktık. İçimde hem büyük bir heyecan hem de biraz tedirginlik vardı. Çünkü bu sefer gerçekten Almanya'da yaşıyordum ve burada öğrenciydim.

Üniversiteye ilk kez girerken tabelalara, seslere, kalabalığa ve konuşmalara dikkatlice baktım. Almanca artık kitaplardan çıkmış gerçek bir hayata dönüşmüştü. Sınav binasına ulaştığımızda önce konuşma sınavına alınacağımızı öğrendik. Bizi dörderli gruplar halinde içeri alıyorlardı. Sınav sırası bana geldiğinde içeri girdim ve karşımda üç öğretmen gördüm. Hepsi çok nazik, güler yüzlü ve motive ediciydi. Önce isimlerimizi ve kursun bize verdiği numarayı istediler. Yanımda oturanların biri Koreli, biri Türk, biri de Arap'tı. Hepimiz çok heyecanlıydık. İlk soru "Neden Almanca öğrenmek istiyorsunuz?" oldu. Ardından "Almanya'da geçireceğiniz günlerde neler yapmak istiyorsunuz?" diye sordular. O kadar heyecanlandım ki konuşurken sürekli

içimden “acaba doğru kelimeyi mi seçtim?” ya da cümle yapım düzgün mü?” diye düşünüyordum.

Sınavdan çıkınca bu kez Tuba girdi. Onu beklerken bile heyecanım geçmemişti. Bir yandan etrafı incelemeye başladım ve Almanya’daki üniversite ortamının ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Örneğin beni en çok şaşırtan şey Heidelberg Üniversitesinin kampüsü yoktu. Türkiye'de her sabah üniversiteme girerken öğrenci kartımı okuttuğum turnikeler yoktu. Daha sonra test sınavının saatini beklerken üniversitenin çevresinde kısa bir tur attık. Saat geldiğinde test sınavına birlikte girdik. Bu sınavda genel olarak gramer ve kelime bilgisi sorularıyla karşılaştık ve sınavın iyi geçtiğini hissettik.

Sonraki gün kursun ofisinde toplandık ve sınıf listeleri açıklandı. Ben G4A, Tuba ise G4B sınıfındaydı. Aynı sınıfta değildik ama sınıflarımız yan yanaydı, bu beni biraz rahatlattı. Her sınıf kendi masasında toplandı ve öğretmenlerimizi beklemeye başladık. Ortam yavaş yavaş kalabalıklaşıyordu. Bir kişi geldi ama onun öğretmen olduğunu ilk başta anlamadım çünkü gerçekten genç ve öğrenci gibi görünüyordu. Bu beni şaşırtan ilk şeylerden biriydi, Almanya’da öğretmenler çok daha rahat ve samimi davranıyordu.

Daha sonra fakültemize doğru hep birlikte yürümeye başladık. Yolda Koreli bir kızla kısa bir sohbet ettim. Fakültemiz evimize çok uzak değildi, yürüyerek yaklaşık 15 dakikalık mesafedeydi. Binaya girdiğimizde ilk kez

“gerçekten Almanya’da bir üniversitenin öğrencisiyim” duygusunu hissettim. Sınıfımıza geçtiğimizde öğretmenimiz hepimizle tek tek tanıştı. Sınıfımdaki insanlar çok tatlı ve sıcakkanlıydı. Çoğunluk Çinliydi; bunun dışında bir Koreli, bir Fransız, iki Yunan, bir Amerikalı, bir İngiltereli ve bir de Taylandlı öğrenci vardı. Bu kadar farklı kültürün bir arada olması beni hem heyecanlandırdı hem de dil öğrenme sürecimin artık sadece kitaplardan ibaret olmayacağını fark ettirdi. Almanca artık sadece bir ders değil, ortak iletişim dilimiz olmuştu. Sınıftaki tek Türk öğrenci bendim. Bu durum ilk başta biraz tedirgin hissettirse de kısa sürede alıştım. Hocamız kullanacağımız kitaptan ve ders saatlerinden bahsetti. Her hocanın ayrıca bir yardımcı öğrencisi oluyordu. Heidelberg Üniversitesi’nin kendi öğrencileri bu kursta gönüllü olarak çalışıyor, hocalara destek oluyor ve bizlere yardımcı oluyordu. Her dersin son 15 dakikasında bu yardımcı öğrenciler, o gün gerçekleştirilecek etkinlikler hakkında bize bilgi veriyordu. Bizim sınıfımızın yardımcı öğrencisinin Türk olduğunu öğrenince içim daha da rahatladı.

Kursun işleyişi şöyleydi: Her sabah saat 09.15’te dersler başlıyordu. Öğleden sonraki dersler ise tercihe bağlıydı ve bütün sınıflar karıştırılarak büyük bir amfide gerçekleştiriliyordu. Bu kursta toplam iki hocam olacaktı. İlki sınıf hocamızdı ve sadece gramer anlatacaktı. Diğer hocamız ise daha çok kitaptan ilerleyen, okuma, yazma ve konuşma becerilerine odaklanan dersleri işleyecekti. İlk hocamız bizi rastgele gruplara ayırdı ve bir uygulamayı kullanarak sorular

sormamızı istedi. Benim grubumda bir Çinli, bir Yunan ve bir Fransız öğrenci vardı. Konumuz "Sosyal medya" idi ve bu konu üzerine Almanca sohbet ettik.

İkinci hocamız ilk kez derse geldiğinde elinde üzerinde dünya haritası olan büyük bir top ve kartlar vardı. Önce kendini tanıttı. mBu hocamız da oldukça genç ve zarifti. Kendini tanıtırken elindeki toptan Almanya'nın neresinden olduğunu gösterdi. O an, derslerin sadece klasik bir dil eğitimi olmayacağını; daha etkileşimli, eğlenceli ve kültürel bir yolculuk olacağını hissettirdi.

Daha sonra hocamız elindeki kartlardan birini alıp tahtaya yapıştırdı. Fakültede Türkiye'deki gibi akıllı tahtalar yoktu; onun yerine projeksiyon cihazı ve tebeşirle yazılan yeşil bir kara tahta vardı. Bu beni oldukça şaşırtmıştı.

Hocamızın tahtaya yapıştırdığı ilk kartta "Willkommen" yazıyordu. Bize baktı ve hepimiz birlikte "Deutsch!" diye cevap verdik. Ardından sırasıyla Arapça, İspanyolca, Korece gibi birçok dilde "hoş geldiniz" yazan kartları tahtaya yapıştırmaya devam etti. Her dil geldiğinde o ülkeden gelen öğrenci kartı okudu. Sıra Türkçeye geldiğinde kartı görünce hemen heyecanla "Hoş geldiniz!" diyerek ben okudum. O an kendimi sınıfın bir parçası gibi hissettim; farklı kültürlerden gelen öğrencilerin arasında ilk kez gerçekten "buradayım" dedim.

Daha sonra hocamız elindeki dünya desenli topu bize doğru uzattı ve topu alan kişinin kendini sadece Almanca olarak tanıtması gerektiğini söyledi. Bu etkinlik, ilk andan

itibaren sınıfı birbirine yaklaştırdı çünkü herkes heyecanla topun kendisine gelmesini bekliyordu.

Şekil 9 Hocamızın hazırladığı etkinlikten bir kare

İngilizce konuşmamasıydı. Sanki sınıfa başlar başlamaz bir kural koymuştu: "Burada sadece Almanca konuşacağız."

Bu durum ilk başta beni biraz zorladı ama aynı zamanda gerçek bir Almanca ortamında olduğumu hissettim. Top elime geldiğinde kalbim hızlı hızlı atıyordu; Cümleler aklımda dans ediyordu, doğru kelimeyi seçmeye, gramer hatası yapmamaya çalışıyordum. Ama hoca bize çok rahat ve sıcak bir enerji verdiği için ilk cümleyi kurduktan sonra heyecanım biraz olsun azaldı.

O an şunu düşündüm: Artık gerçekten Almanya'dayım ve bu dili konuşmak zorundayım. Bu düşünce bana hem korku hem de büyük bir motivasyon verdi.

Farklı Kültürler ve Yeni Rutinler: Heidelberg Deneyimim

Heidelberg'e yerleştiğim ilk günden itibaren günlük hayatım tamamen farklı bir tempoya girdi. Evimiz eski bir mahallede olduğu için her bina tarihi ve mimarisiyle büyüleyiciydi. İlk alışverişimizi yaptıktan sonra sokaklarda dolaşmak bile başlı başına bir keşifti. Küçük marketler, kafeler, parklar ve nehir kıyısındaki köprüler her adımda fotoğraflık bir manzara sunuyordu.

Şekil 10Heidelberg, Altstadt, Kurstan evimize dönerken yolumuz

Beni en çok şaşırtan şeylerden biri toplu taşıma olmuştu. İlk hafta sonumuzda Mannheim'a gitmeye karar vermiştik. Bilet sistemi bize çok karışık gelmişti ve Deutschland-Ticket almamış olduğumuz için tek seferlik biletlerle hareket etmek zorundaydık. Üstelik biletin nasıl kullanılacağını anlamaya

çalışırken yanımıza Koreli birkaç öğrenci gelmişti ve onlar da tam çözememişti. Sonunda bir tramvaya bindik fakat meğer yanlış tramvaya binmişiz! Hemen sonraki durakta indik ve Hauptbahnhof 'a yürüyerek geri döndük. O an o kadar komikti ki ilk başta yaşadığımız karmaşanın heyecanı hâlâ aklımda.

Daha sonra sistemi yavaş yavaş çözmeye başladık. Meğer bizim aldığımız bilet tren biletiymiş ve Almanya'daki toplu taşıma araçlarında Türkiye'deki gibi Akbil uygulaması yokmuş. Araca binerken herhangi bir şey göstermek veya kart okutmak zorunda değilsiniz, bu durum bana çok garip gelmişti. Çoğu kişi Deutschland-Ticket kullanıyor ve polis kontrol ederse gösteriyor. Bizim gibi tek seferlik bilet kullananlar ise araca binerken okutmuyor, sadece kontrolde göstermek gerekiyor.

Hauptbahnhof'un alt kısmına indik ve Mannheim'a giden ilk trene bindik. Maalesef kendi biletimizde saati kaçırmıştık, bu yüzden trenin kalkışını kaçırdığımızı fark ettiğimizde biraz panikledik. Yine de bir sonraki tren için bekledik ve sonunda Mannheim'a doğru yola çıktık. Mannheim, Heidelberg'e yaklaşık 20 dakika uzaklıktaydı ve şehre vardığımızda çok ilginç bir durumla karşılaştık: Şehir neredeyse tamamen Türk nüfusuna sahipti! Gerçekten her yerde Türkler vardı; marketler, kafeler ve mağazalar Türk işletmeleriydi. Kasiyerler hatta bazı polisler bile Türk'tü.

Mannheim'da Wasserturm 'u özellikle çok beğendim. Oradaki parkta bir süre yürüdük ve manzaranın tadını

çıkardık. Sonrasında birkaç defa daha Mannheim'a alışveriş yapmak için gittik. Bir seferinde amcamlarla gitmiştik, o sırada yine Wasserturm'a uğradık ve parkta döner yedik. Bu geziler, hem şehirleri keşfetme hem de Almanya'daki günlük yaşamı deneyimleme açısından benim için çok öğretici ve keyifliydi. Farklı bir şehri görmek, toplu taşıma deneyimini genişletmek ve kurs dışında da keşif yapmak heyecan vericiydi. Mannheim'ın yapısı ve enerjisi Heidelberg'e göre çok farklıydı; bu da ilk yurtdışı deneyimimizin bize kattığı öğrenme ve keşif hissini pekiştirdi.

Şekil 11Mannheim, Wasserturm

Kursumuz ayrıca üç defa ücretsiz geziler de düzenlemişti. İlk gezi [illegible] tarihi bilgiler verildi. Beni en çok şaşırtan yerlerden biri "Studentenkarzer" oldu. Studentenkarzer, bir zamanlar Heidelberg Üniversitesi'nde eğitim gören öğrencilerin hapishanesiymiş.

Hala duruyor ve müze olarak ziyaret edilebiliyor. Tuba'yla gezdiğimiz ve beğendiğimiz yerlerden biri de burasıydı; içerisi öğrencilerin yazılarıyla doluydu ve geçmişin izlerini taşıyordu. Müzeden çıkarken herkes bir deftere not bırakıyordu ve ben de hemen bir not yazdım: "Tekrar görüşmek üzere Heidelberg…" Bir diğeri ise "Studentenverbindung" isimli bir öğrenci topluluğuydu. Bu topluluğa bir kez giren öğrenciler bir daha çıkamıyor ve yaşlansa bile toplantılara katılıyorlarmış. Hatta kendilerine ait bir bayrakları bile vardı.

Heidelberg'de beni en çok etkileyen yerlerden biri de "Karl Theodor Köprüsü" oldu. Daha önce fotoğraflardan gördüğümüz o köprü, Neckar Nehri'nin üzerinde bulunuyor ve köprüden "Philosophenweg" ve "Schloss" görülebiliyor.

Şekil 12 Karl Theodor Köprüsü

Köprünün giriş kısmında bir maymun ve fare heykeli vardı. Maymunun elindeki şeye dokunulursa bir gün tekrar Heidelberg'e dönüleceğine inanılıyormuş; bu inanış beni hem şaşırttı hem de oldukça ilgimi çekti.

Şekil 13 Maymun Heykeli

Kursumuzun düzenlediği ikinci gezi, Neckar Nehri üzerinde yapılan bir tekne gezisiydi. Tekne çok keyifliydi ve tekne üzerinde düzenlenen partiler sayesinde birçok kişiyle tanışma fırsatımız oldu.

Şekil 14 Gemi gezimizden bir fotoğraf

Üçüncü gezi ise Schwetzingen'e yapıldı. Heidelberg'e yakın ve Baden-Württemberg eyaletine bağlı bu kasaba tek kelimeyle harikaydı. Gezi sırasında bizleri gruplara ayırdılar ve "Schlossgarten"i gezerken dikkat etmemiz için haritalar verdiler. En çok etkilendiğim yapı ise kasabanın camisi oldu; görüntüsü ve manzarası gerçekten mükemmeldi.

Şekil 15 Schwetzingen'de bulunan cami.

Hafta sonları, ayrıca planlanan geziler sayesinde kendi keşiflerimizi de yapabiliyorduk. Gezi başına ücret 40 Euro alınıyordu ve genellikle kursun önerdiği veya kendi seçtiğimiz gezilere katıldık. Deutschland-Ticket aldıktan sonra hakkımızı fazlasıyla kullandık; Frankfurt, Stuttgart, Mainz, Wiesbaden ve Koblenz gibi şehirleri gezme fırsatı bulduk. Toplamda 10'dan fazla şehir keşfettik. Wiesbaden, Ebru hocamızın memleketi olduğu için onun anılarını canlandırdık; Koblenz ise Heidelberg'den sonra en sevdiğim şehir oldu. Köln'de Türk bayrağıyla fotoğraf çekilmek, en güzel anılarımdan biri oldu. Diğer en güzel anımsa Münih'te Ebru ve Bilal hocalarımızla ve diğer kızlarla buluşmak oldu. Gezdiğimiz tüm yerleri DaFeinander dergisine yazdık; her biri ayrı güzellikte ve öğreticiydi.

Beklenmedik Engeller, Akıllı Adımlar

Yurt dışında bir dil kursuna katılmak heyecan verici olduğu kadar, beklenmedik engellerle de dolu bir süreç olabiliyor. İlk ve belki de en stresli zorluk, vize süreciydi. Vize başvurusu için gerekli belgeleri toplamak başlı başına bir maceraydı. Belgelerin hangi sırayla hazırlanacağı, hangi evrakların eksik olabileceği gibi belirsizlikler başımı oldukça ağrıtıyordu. Okulda başvuru sürecini yöneten Ebru hocamız, bize bu konuda sürekli rehberlik etti. Eksik belgeleri tamamlamamız gerektiğinde, amcam da yanımızda destek verdi. Vize başvuru merkezine gitmeden önce belgeleri birkaç kez kontrol ettik; herhangi bir hata veya eksik olursa vize

başvurumuz reddedilebilirdi. Sırada beklerken diğer öğrencilerin stresini görmek, benim de endişemi artırıyordu. Hangi kategoriden başvuru yapacağımız konusunda emin olamamak da ayrı bir gerilim kaynağıydı. Neyse ki, tüm bu süreç boyunca hem hocamız hem de ailemiz yanımızdaydı. Eksik belgeler tamamlandığında ve vize ücretimizin geri yatırıldığını gördüğümüzde biraz rahatladık. Nihayet pasaportumu aldığımda hissettiğim rahatlama tarifsizdi. Bu deneyim, resmi prosedürlerde dikkatli olmanın ve sabırlı davranmanın ne kadar önemli olduğunu bana öğretti. Vize gibi süreçlerde belgeleri birkaç kez kontrol etmek, eksik varsa hemen tamamlamak ve teslim tarihlerini kaçırmamak, başkalarına da yol gösterecek somut bir çözüm oldu.

İkinci büyük zorluk, toplu taşıma sistemine alışmaktı. Almanya'daki toplu taşıma, Türkiye'den oldukça farklıydı. İlk hafta Mannheim'a gitmeye karar verdik ve Hauptbahnhof'un alt kısmına indik. Maalesef tren saatimizi kaçırmıştık ve yanlış tramvaya binmiştik. Bu, ilk büyük toplu taşıma karışıklığımız oldu. Tramvaya bindiğimizde yanlış yönde gittiğimizi fark ettik ve hemen bir sonraki durakta inip geri Hauptbahnhof'a yürümek zorunda kaldık. Başlangıçta, bilet sistemini anlamak çok zordu. Biz henüz Deutschland-Ticket almadığımız için tek tek bilet almak zorundaydık. Üstelik bu biletleri araca binerken okutmak zorunlu değildi; bilet kontrollerinde göstermek yeterli oluyordu. Bilet sistemi konusunda birkaç hata yaptık, bazen trene yanlış biletle bindik, bazen de tren çok geç geldiği için aktarmalı

yolculuklarımızda diğer trenleri kaçırdık. Örneğin, bir kez Düsseldorf'tan dönerken tren gecikmesi yüzünden tüm peronlar kapatıldı ve biz dışarıda kalmak zorunda kaldık. Bu durum, bir öğrencinin başına gelebilecek en stresli durumlardan biriydi. Neyse ki, sabırla ve planlı bir şekilde hareket ettik, Bingen diye bir şehre gittik ve oradaki Türk güvenlik görevlisi bize yardım etti. Bu süreç bana, yeni bir şehirde toplu taşıma sistemini öğrenmenin zaman ve deneme yanılma gerektirdiğini gösterdi. Başka bir şehirde yolculuk yapmadan önce rota ve tren saatlerini önceden kontrol etmek, planlama yapmak ve alternatif yolları bilmek, ciddi bir çözüm oldu.

Üçüncü önemli zorluk, Crohn hastalığımdı. Almanya'ya gelmeden önce hastalığımın büyük ölçüde kontrol altında olduğunu bilsem de, farklı bir şehirde ve farklı yemek seçenekleriyle karşılaşmak başlı başına bir endişe kaynağıydı. Market alışverişinde helal ve sağlıklı yiyecekleri ayırt etmek, yemeklerimi zamanında almak ve ilaçlarımı düzenli kullanmak çok önemliydi. Bir keresinde yanlışlıkla bira almıştım ve trende fark ettiğimde çok şaşırmıştım; o an ne yapacağımı bilemedim. Bu küçük hata bile bana alışverişte daha dikkatli olmam gerektiğini gösterdi. Ayrıca, Almanca konuşurken bazen Türkçe kelimeler karıştırıyordum; örneğin "işte" veya "evet" gibi. Bu, sınıf arkadaşlarımla iletişimimi zorlaştırıyor ve bazen yanlış anlaşılmalara yol açıyordu. Bunu çözmek için kendimi zorlayarak Almancayı yalnızca günlük yaşamda değil, derslerde ve sosyal ortamda da kullanmaya

çalıştım. Sınıf arkadaşlarımla bol bol pratik yapmak, kelime dağarcığımı geliştirmek ve küçük hatalardan korkmamak, dil engelini aşmamda etkili oldu.

Alışveriş ve para yönetimi de başka bir engeldi. Euro ile Türk lirası arasındaki farkı sürekli hesaplamak zorundaydım; özellikle market alışverişlerinde ve toplu taşımada her şeyi TL'ye çevirmeye çalışmak kafamı karıştırıyordu. Almanya'daki hastane sistemi de Türkiye'den oldukça farklıydı. Randevu almak, reçeteleri takip etmek ve doktorlarla iletişim kurmak başta çok karmaşık görünüyordu. Bu nedenle, alışverişlerde ve sağlık hizmetlerinde dikkatli olmak, fiyatları ve prosedürleri önceden araştırmak en iyi çözüm oldu.

İnternet ve teknoloji de küçük ama kritik bir destek sağladı. Heidelberg'in Altstadt bölgesinde internet genellikle iyiydi ve her gittiğim yerde kendime konum atmak, kaybolma riskini büyük ölçüde azalttı. Bu sayede hem alışveriş hem de toplu taşıma sırasında yön bulmak çok daha kolay hale geldi. Ayrıca, Deutschland-Ticket'i aldıktan sonra şehirlerarası yolculuklarda çok daha özgür olduk; Frankfurt, Stuttgart, Mainz, Wiesbaden ve Koblenz gibi şehirleri rahatça gezebildik. Bu geziler sırasında toplu taşımayı etkin kullanmak, rota planlamak ve alternatif yolları bilmek, küçük engelleri aşmanın önemli bir parçası oldu.

Bunların yanında günlük yaşamda karşılaştığım küçük engeller de vardı. Örneğin, kurs sırasında sınıfta Almanca konuşmaya tamamen geçmek başlangıçta zordu. Bazen

otomatik olarak Türkçe kelimeler karıştırıyordum. Bunun çözümü, her fırsatta Almanca konuşmak, ders dışında arkadaşlarla kısa diyaloglar yapmak ve kendime küçük hedefler koymak oldu. Ayrıca, helal yiyecekleri ve sağlıklı beslenmeyi sürdürmek için marketleri ve restoranları önceden araştırmak oldukça işe yaradı.

Tüm bu deneyimler, bana bağımsızlık ve problem çözme becerisi kazandırdı. Vize süreci, toplu taşıma sorunları, hastalık yönetimi, dil engeli, para yönetimi ve yemek alışkanlıkları gibi zorluklar, aslında öğrenme ve adapte olma sürecimin bir parçasıydı. Her engeli aşmak hem özgüvenimi artırdı hem de günlük yaşamın küçük zorluklarını yönetebileceğimi gösterdi. Artık yalnız bir şehirde yaşamak, kendi ihtiyaçlarımı yönetmek ve beklenmedik durumlarla başa çıkmak benim için mümkün hale geldi. Bu süreç, küçük engelleri çözmenin büyük hedeflere ulaşmada ne kadar etkili olduğunu gösterdi.

Beni Değiştiren Bir An

Heidelberg'deki dil kursuma başladığım ilk haftalarda her şey heyecan verici ama aynı zamanda biraz da ürkütücüydü. Yeni bir ülke, farklı bir kültür ve tamamen yabancı bir dil ortamı; tüm bunlar beni hem meraklandırıyor hem de biraz korkutuyordu. Ama asıl dönüm noktası, kendimi yalnızca birey olarak değil, aynı zamanda Türkiye'yi temsil eden biri olarak fark ettiğim ve öğretmenlerimin bana olan tepkilerini

gözlemlediğim andı. Bu an, bakış açımı, benliğimi ve geleceğe dair hedeflerimi derinden değiştirdi.

İlk birkaç gün boyunca sınıfta daha çok gözlemciydim. Almanca seviyem yeterliydi, ancak hâlâ cümleler kurarken grameri çok düşünüyordum. Bunun farkında olsam da henüz kendime güvenim tam değildi. Sınıfta, öğretmenlerimiz sürekli bizimle kültürel konular hakkında sohbet ediyorlardı; ülkelerimizden, geleneklerimizden ve günlük yaşamlarımızdan sorular soruyorlardı. Ben her seferinde dikkatli olmaya çalışıyordum çünkü verdiğim cevaplar, yalnızca benim kişiliğimi değil, Türkiye'yi de temsil ediyordu. Bu sorumluluk duygusu, başlangıçta biraz baskı yaratmış olsa da zamanla benim cesaretimi ve ifade gücümü artırdı.

İlk dönüm noktası, öğretmenimizin bize verdiği bir ödevle başladı. Kendimizi tanıttığımız kısa bir metin yazmamızı istemişti. Ertesi gün metinlerimizi sınıfta tahtaya astı ve eksiklerimizi düzeltti. Ardından hepimize küçük kalpli post-itler dağıttı. Amacı, birbirimizin metinlerine yorum yapmamızı ve olumlu geri bildirimlerle birbirimizi motive etmemizi sağlamaktı. Bu sırada benim metnimin altına birçok "Sen harika bir öğretmen olacaksın" gibi yorumlar yazıldı. O an, kendimi sadece bir öğrenci olarak değil, bir öğretmen adayı olarak da gördüm. Bu yorumlar, benim kendime ve gelecekteki potansiyelime dair güvenimi ciddi şekilde artırdı.

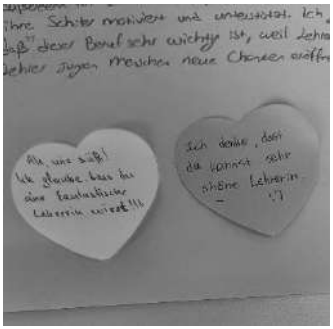

Şekil 16Benim yazdığım metine gelen yorumlar.

Bu deneyim, aynı zamanda kültürlerarası bir bakış açısı kazanmamı sağladı. Sınıfta farklı ülkelerden gelen öğrenciler vardı; Çin'den, Kore'den, Fransa'dan, Yunanistan'dan, Amerika'dan, İngiltere'den ve Tayland'dan gelen öğrencilerle yan yana oturuyordum. Her birinin kültürü farklı, iletişim tarzları farklıydı. Benim metinlerim ve verdiğim cevaplar, onların bakış açılarını etkiliyor, kendi ülkemi tanıtmama fırsat veriyordu. Herkesin yazdığı metinlere bakarken, kendi deneyimlerimin ve kültürel değerlerimin ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Bu durum, bana sadece bir yabancı dil öğrencisi olmadığımı, aynı zamanda kültürlerarası bir etkileşim içerisinde olduğumu fark ettirdi.

Öğretmenlerimin tepkileri de beni oldukça etkilemişti. Özellikle sınıf hocam, benim metnim üzerine yorum yaparken gözlerindeki heyecanı ve memnuniyeti görebiliyordum. Bu, bana yalnızca bir öğrenen değil, aynı zamanda öğreten olma potansiyeli taşıyan bir birey olduğumu gösterdi. Kendimi, bilgimi ve kültürümü başkalarına aktarma sorumluluğunu ilk

kez bu şekilde hissettim. Öğretmenlerimin bana güvenmesi ve pozitif geri bildirim vermesi hem Almanca konuşurken hem de sınıf dışındaki sosyal ortamlarda özgüvenimi artırdı.

Dil pratiği, bu süreçte en büyük sınavlarımdan biriydi. Almanca konuşurken hâlâ ara sıra Türkçe kelimeler kullanıyordum. Özellikle hızlı konuşma sırasında "işte", "evet" gibi kelimeler cümlelerime karışıyordu. Bu durum, bazen iletişimimi etkiliyor ve diğer öğrenciler tarafından da fark ediliyordu. Ancak sınıf ortamında sürekli pratik yaparak, her seferinde doğru kelimeleri seçmeye çalışarak, yavaş yavaş bu alışkanlığımı kırdım. Öğretmenlerimiz de bizi buna teşvik ediyordu; hata yapmaktan korkmamamızı, yanlışları düzeltmenin öğrenme sürecinin doğal bir parçası olduğunu söylüyorlardı.

Bir gün, sınıfta kendimizi tanıtırken fark ettim ki, söylediklerim yalnızca bana değil, tüm Türkiye'ye dair bir imaj oluşturuyordu. Kültürümüz, yemeklerimiz, geleneklerimiz ve günlük yaşamımız, söylediklerim aracılığıyla diğer öğrenciler tarafından öğreniliyordu. Bu durum, benim üzerimde hem bir sorumluluk hem de gurur yarattı. Artık kelimelerimi seçerken sadece doğru ve anlaşılır olmaya değil, aynı zamanda ülkemizi doğru ve güzel bir şekilde temsil etmeye de dikkat ediyordum. Bu bakış açısı, benim özgüvenimi pekiştirdi ve kültürel farkındalığımı artırdı.

Bir başka etkileyici an ise sınıf arkadaşlarımın ve benim arasında oluşan karşılıklı etkileşimdi. Post-it etkinliği

sırasında herkesin birbirine yaptığı yorumlar, yalnızca dil pratiği değil aynı zamanda sosyal becerilerimi geliştirmemi sağladı. Farklı kültürlerden gelen öğrencilerle empati kurmayı, farklı bakış açılarını anlamayı ve karşılıklı saygı ile iletişim kurmayı öğrendim. Bu deneyim hem öğretmenlik kariyerime hem de genel olarak insan ilişkilerine dair bakış açımı değiştirdi.

Öğretmen olma fikri, artık benim için soyut bir kavram değil, somut bir hedef hâline gelmişti. Her metin, her yorum ve her etkileşim, bana öğretmen olarak sahip olmam gereken sabır, empati ve sorumluluk duygusunu gösterdi. Sınıfta sadece Almanca öğrenmiyordum; aynı zamanda kendimi, potansiyelimi ve gelecekte başkalarına aktaracaklarımı keşfediyordum. Bu süreç, benim hem bireysel olarak hem de kültürlerarası bir köprü olarak büyümemi sağladı.

Son olarak, bu deneyim bana şunu öğretti: Kendimizi keşfetmek, özgüvenimizi artırmak ve başkalarına ilham vermek, küçük ama etkili anlarla başlar. O sınıfta, post-it'lerin ve metinlerin ardında hem bireysel hem de kültürel bir sorumluluğun bilincine vardım. Almanca konuşurken yaptığım küçük hatalar, kültürel sorumluluğum ve öğretmenlerimin bana olan güveni, beni sadece daha iyi bir dil öğrencisi değil, aynı zamanda daha bilinçli ve cesur bir birey hâline getirdi.

Artık biliyorum ki, bir dil kursunda yazılan bir metin ve yapılan küçük bir etkinlik, bir öğrencinin hayatında büyük değişimlere yol açabilir. O an, bakış açımı değiştirdi ve

kendimi hem birey olarak hem de Türkiye'yi temsil eden bir öğretmen adayı olarak görmemi sağladı. Bu farkındalık, hayatım boyunca taşıyacağım bir değer oldu ve bana her zaman şunu hatırlatacak; Kültürlerarası etkileşim ve öğrenme süreci, sadece bilgi edinmek değil, aynı zamanda kendini ve başkalarını tanımaktır.

Öğretmenlik Hedefim ve Uluslararası Deneyimim

Almanya'da geçirdiğim kurs ve günlük deneyimlerim, öğretmenlik vizyonumu şekillendirmemde oldukça etkili oldu. Kurs süresince yalnızca Almanca dil becerilerimi geliştirmekle kalmadım, aynı zamanda kültürel farkındalık, bağımsızlık ve öğretmenlik becerileri üzerine birçok ders çıkardım. İleride kendi sınıfımda deneyeceğim fikirler, doğrudan bu deneyimlerin bir ürünü olacak.

İlk olarak, Almanca konuşma etkinliklerini derslerimde daha etkili hâle getirmek için görsel ve somut materyaller kullanmayı düşünüyorum. Kurs süresince sınıfta sık sık yaptığımız kendini tanıtma etkinlikleri, derslerin daha interaktif hâle gelmesini sağladı. Öğretmenimiz bizden kısa metinler yazmamızı istiyor, hatalarımızı düzeltiyor ve metinleri tahtaya asıyordu. Ardından hepimize kalpli post-itler dağıtarak seçilen metinlere yorum yapmamızı sağlıyordu. Benim metnimde, "Çok iyi bir öğretmen olacaksın" gibi yorumlar yer aldı. Bu deneyim, öğrencilerin hem kendi başarılarını görmelerini hem de sınıf arkadaşlarının geri bildirimlerinden öğrenmelerini sağladı.

İleride kendi sınıfımda da benzer uygulamalar yaparak, öğrencilerin geri bildirim kültürünü benimsemelerini ve özgüvenlerini artırmalarını istiyorum.

İkinci olarak, Almanya'da gezdiğim şehirleri ve gördüğüm mekanları derslerde kullanmak istiyorum. Heidelberg'deki Karl Theodor Köprüsü, Neckar Nehri ve Altstadt bölgesi; Mannheim'daki Wasserturm ve şehir parkları, Frankfurt, Stuttgart ve Koblenz'deki tarihi sokaklar, binalar ve meydanlar bana hem kültürel bir perspektif kazandırdı hem de öğretim materyali olarak kullanılabilecek değerli görseller sağladı. Bu şehirlerin fotoğraflarını ve gözlemlerimi öğrencilerime göstererek, kelime dağarcıklarını geliştirmelerini ve farklı kültürler hakkında bilgi edinmelerini sağlayabilirim. Görsellerle desteklenen dersler, öğrencilerin ilgisini artırıyor ve öğrenmeyi daha kalıcı hâle getiriyor. Kültürel anlatım ve deneyim paylaşımı, öğrencilerin dil öğrenimini somut bağlamlarla ilişkilendirmelerine yardımcı oluyor.

Kurs süresince gözlemlediğim bir diğer önemli nokta, öğretmen ve öğrenci arasındaki birebir etkileşimin önemiydi. Öğretmenlerimiz sadece dil bilgisini öğretmekle kalmıyor, aynı zamanda öğrencilerin bireysel çabalarını takdir ediyordu. Küçük övgüler, motivasyon post-itleri, grup etkinlikleri ve yazılı ödevlerle geri bildirim sağlanması, öğrencilerin kendilerini değerli hissetmelerini sağlıyordu. İleride kendi sınıfımda da öğrencilerin çabalarını ve ilerlemelerini sürekli gözlemleyip küçük ödüller ve geri bildirimlerle onları

desteklemek istiyorum. Bu, öğrencilerin hem akademik hem de kişisel gelişimini teşvik edecek bir yöntem olacak.

Almanya'da geçirdiğim süre boyunca fark ettiğim bir diğer önemli nokta, öğrencilerin kendi ülkelerini temsil ettiklerini fark etmelerinin öğrenme sürecini derinleştirdiği oldu. Benim sınıfta tek Türk öğrenci olmam, başlangıçta biraz ürkütücü olsa da, zamanla bir sorumluluk duygusu oluşturdu. Öğretmenlerimiz sık sık ülkelerimiz hakkında sorular soruyor ve verdiğimiz cevaplarla hem dil pratiği yaptırıyor hem de kültürlerimizi tanıtıyordu. Bu farkındalık, öğrencilerin kendilerini yalnızca birey olarak değil, temsil ettikleri ülkenin bir parçası olarak görmelerini sağlıyordu. Ben de derslerde Türkiye'yi tanıtmak için daha cesur olmaya ve cevaplarımı dikkatle vermeye çalıştım. Öğrencilerin kendi kültürel geçmişlerini paylaşmaları, dersleri daha zengin ve anlamlı hâle getiriyor. Bu yöntemi ileride kendi sınıfımda da kullanmak, öğrencilerin empati ve kültürel farkındalık becerilerini geliştirmesine yardımcı olacak.

Dil öğreniminde hatalardan korkmamak gerektiğini fark ettim. Almanya'da dersler sırasında sürekli hata yapmam ve öğretmenlerimin beni düzeltmesi, öğrenme sürecinin doğal bir parçasıydı. Bu süreç bana önemli bir ders verdi: Konuşma becerisi, gramer bilgisinden daha öncelikli ve değerlidir. Sınıfta öğrencilerle konuşmak, akıcı iletişim kurmak ve kendini ifade edebilmek, dilin gerçek yaşamda kullanılmasını sağlar. Gramer hataları kaçınılmazdır, ancak öğrencilerin cesaretle konuşmalarını teşvik etmek, onları daha özgüvenli

ve etkin kılar. İleride kendi sınıfımda öğrencilerimin hata yapmaktan korkmamalarını sağlamak, onları aktif olarak konuşmaya yönlendirmek ve hata üzerinden öğrenmelerini desteklemek istiyorum. Konuşma pratiği odaklı bir yaklaşım, öğrencilerimin hem akıcılıklarını hem de günlük yaşamda dili kullanma becerilerini artıracak.

Tüm bu deneyimler, gelecekteki öğretmenlik vizyonumu şekillendirdi. Öğrencilerime yalnızca dil öğretmekle kalmayacak, aynı zamanda onları kültürel olarak da bilinçlendirecek, motivasyonlarını artıracak ve öğrenme sürecini eğlenceli hâle getirecek yöntemler geliştireceğim. Almanya'da yaşadığım deneyimler, öğretmen olarak benim için hem ilham kaynağı hem de yol gösterici oldu. Gelecekteki sınıfımda, öğrencilerime sadece Almanca öğretmek değil, aynı zamanda onlara farklı kültürleri tanıtmak, özgüvenlerini artırmak ve öğrenmeyi keyifli hâle getirmek için tüm bu yöntemleri uygulamayı hedefliyorum.

Yurtdışına Hazırlık: Beş Pratik Tavsiye

Heidelberg'de yaşadığım deneyimler, Almanya'ya gidecek olan öğrenciler için birçok değerli ders içeriyor. Bu süreçte edindiğim tecrübeleri göz önünde bulundurarak, yeni katılımcılara beş önemli öneride bulunmak istiyorum.

İlk olarak, planlamayı erken başlatmak çok önemli. Vize başvurusu, konaklama ve uçak biletleri gibi süreçler son dakikaya bırakıldığında ciddi stres yaratabilir. Ben vize sürecinde belgeleri tam olarak anlayamadım ve eksik belgeyle

vize başvuru merkezine gitme korkusu yaşadım. Neyse ki, Ebru hocamız bize bu konuda rehberlik etti. Eğer belgeleri önceden kontrol eder, başvuru kategorinizi netleştirir ve teslim tarihlerine dikkat ederseniz, süreci çok daha rahat ve güvenli bir şekilde atlatabilirsiniz. Ayrıca vize ücretinizin geri yatırılması gibi detayları da önceden öğrenmek faydalıdır. Bu aşamada not almak, belgeleri sıralamak ve her aşamayı kaydetmek hem zaman kaybını önler hem de psikolojik olarak sizi rahatlatır.

İkinci önerim bütçe yönetimi ile ilgili. Almanya'da yaşam masrafları Türkiye'ye göre oldukça yüksekti ve ilk haftalarda aldığım her şeyi Türk Lirası ile hesaplamak kafa karıştırıcı oluyordu. Market alışverişleri, toplu taşıma ücretleri, gezi ve aktiviteler için bir bütçe oluşturmak çok işe yarıyor. Biz Deutschland- Ticket aldığımızda toplu taşıma çok daha kolay hâle geldi; şehir içi ve şehirlerarası yolculuklarda büyük avantaj sağladı. Mannheim, Frankfurt, Stuttgart gibi şehirleri gezdiğimizde, önceden planlama ve toplu taşıma biletleri sayesinde zamandan tasarruf ettik ve maliyetleri kontrol altında tuttuk. Bu yüzden Almanya'ya gitmeden önce hem market fiyatlarını hem de gezilecek yerlerin giriş ücretlerini araştırmak faydalıdır.

Üçüncü önerim, barınma ve ev arkadaşlarıyla ilişkiler. Heidelberg'de paylaşımlı bir evde kalıyordum ve oda arkadaşım ile iyi anlaşmamız, günlük hayatımı çok kolaylaştırdı. Evde temizlik, yemek ve oda düzeni gibi konuları baştan netleştirmek, ileride sorun yaşamanın önüne

geçer. Ayrıca evin konumu, kursa ve üniversiteye uzaklığı gibi faktörleri göz önünde bulundurmak önemli. Benim evim Altstadt'ta, kursa çok yakındı ve bu sayede her gün yürüyerek gitmek mümkün oldu. Ev arkadaşlarıyla iletişimi iyi tutmak, birlikte alışveriş yapmak veya toplu taşıma kullanmak hem sosyal deneyim hem de pratik bir çözüm oluyor.

Dördüncü önerim, ders dışında Almanca pratiği yapmak. Kursta öğrendiğimiz gramer konuları elbette önemliydi ama günlük hayatta konuşma becerisi daha da kritik hale geldi. Marketlerde alışveriş yaparken, toplu taşıma kullanırken ya da sokakta insanlarla iletişim kurarken Almancayı kullanmak, akıcılığı artırıyor. Başlangıçta bazen Türkçe kelimeler karıştırıyordum; "işte" veya "evet" gibi küçük sözcükler bile Almanca konuşmamı etkiliyordu. Bu yüzden sınıfta ve günlük hayatta sürekli kendinizi zorlamak, doğru kelimeleri seçmeye ve cümle yapısını geliştirmeye yardımcı oluyor. Ayrıca Almanca konuşmaya çalışırken hata yapmaktan çekinmemek gerekiyor; insanlar genellikle yardım ediyor ve iletişim kurmaya çalıştığınız için sizi anlıyor.

Beşinci ve son önerim, cesur ve açık fikirli olmak. Almanya'da gezdiğim şehirler, katıldığım sosyal etkinlikler ve kurs arkadaşlarımla tanışmak bana büyük bir öz güven kazandırdı. Mannheim'da Wasserturm'u görmek, Neckar Nehri üzerinde tekne gezisine katılmak, Schwetzingen'de Schlossgarten'i keşfetmek gibi deneyimler hem kültürel hem de kişisel olarak ufkumu genişletti. Cesaret, yalnız bir şehirde yaşamak, kendi ihtiyaçlarını yönetmek ve farklı kültürlerden

insanlarla iletişim kurmak için çok önemli. Ayrıca her gittiğiniz yerde konum paylaşmak, interneti etkin kullanmak ve sosyal medyada deneyimlerinizi kaydetmek, yalnızlık hissini azaltıyor ve yön bulmayı kolaylaştırıyor.

Bunların yanı sıra küçük ipuçları da çok işe yarıyor. Örneğin market alışverişinde etiketleri dikkatle okumak, helal ve sağlıklı ürünleri ayırt etmek için faydalı oluyor. Hastalık yönetimi için ilaçları ve beslenme düzenini önceden planlamak, olası sağlık sorunlarını engelliyor. Ayrıca gezi ve aktiviteleri önceden organize etmek hem maliyetleri düşürüyor hem de maksimum deneyim sağlıyor. Toplu taşıma sistemini öğrenmek, tramvay ve tren saatlerini kontrol etmek, yanlış yöne binmemek için önceden haritalara bakmak çok etkili oluyor.

Sonuç olarak, Almanya'ya gitmek yalnızca bir dil öğrenme deneyimi değil, aynı zamanda yaşam becerilerini geliştiren bir süreç. Planlama, bütçe yönetimi, barınma düzeni, ders dışı pratik ve cesaret gibi konulara dikkat etmek hem günlük yaşamı kolaylaştırıyor hem de öğrenme sürecinizi verimli hâle getiriyor. Bu beş öneri, yeni öğrencilerin süreci daha az stresle ve daha keyifli bir şekilde geçirmelerine yardımcı olacaktır.

Ve unutmayın, cesaretle attığınız her adım dikenlerle dolu bir yolun çiçekli sonudur….

Neye Niyet, Jena' ya Kısmet Diyeceğim Yolculuğum

Zeynep CAN

Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Almanca Öğretmenliği bölümü...Lise zamanlarımda çok uzak olduğum bir alan ve şehir, şimdilerde ise hayatımın dönüm noktalarına ev sahipliği yapan şehir… Açık konuşmak gerekirse gelmeyi hiç istemediğim ve ilk geldiğimde de dönmek için tüm gece ağladığım bir yer burası ama şu an hiç gitmek istemiyorum. Bunca yıldan sonra buradan "bizim orası" diye bahsediyorum. Çok ön yargılı ve negatif düşüncelerle başladığım bu şehir ve bölümü daha ilk dönemden itibaren sevmeye başladım. Benim aslında daha çok uzak doğu Dillerine ilgim vardı, bu ilgim hala devam etse de o zamanlar ki gibi baskın değil. Tercih döneminde tüm tercihlerime onları yazdım babamın önerisi ile sona Almanca Öğretmenliği bölümünü yazdım. Tercihlerimi son gün netleştirebildiğim için bölüm hakkında pek bir araştırma yapmadan hazırlığı olduğu için burayı yazmıştım. Kader diyelim yolumu burasıyla kesiştirdi. Şimdi hiç pişman değilim, hatta iyi ki diyorum. Bölüme geldiğimde biraz zorlanmıştım hem Almancanın zorluğu hem de tamamen farklı bir şehirde sevdiğim herkesten uzak olduğum için. İlk dönemin sonlarına doğru kurduğum arkadaşlık bağları ve Almancayla fazla haşır neşir olunca Almancaya olan ön yargım kırıldı ama bu konudaki en önemli faktör Ebru hocamdı. İlk başlarda Alman disiplinine sahip olduğu için biraz ısınamamıştım. Tüm hayatınız boyunca size üniversitede hocaların sizi

umursamadığını, derse istediğiniz zaman girip çıkabileceğinizi söylemiş olsalar ve üniversiteye geldiğinizde 3 dakika geç kaldığınız için sizi sınıfa almayan bir hocayla karşılaşırsanız ne hissedersiniz? İşte ben de aynen öyle hissettim. O yüzden ilk birkaç hafta bağ kuramadığımızı düşünüyorum. Ama sonra artık kendimi toplayarak derslere odaklanmam gerektiğini anladığımda, aslında onun ne kadar da mükemmel bir hoca olduğunu fark ettim. Şimdi ise son yılım ve asla gitmek istemiyorum.

Ben ve Almanca, bu da ayrı bir konu… Bazen inanılmaz istekli ve motivasyonlu oluyorum, bazen ise her şeyi boş vermiş ve başka şeylere yönelmiş oluyorum. Ama ne o beni ne de ben onu bırakabiliyorum. Sanırım biraz "toksik" bir ilişkimiz var. Güçlü yanlarımdan bahsedecek olursam bazı konularda planlı ve programlı oluyorum ama bu ders çalışmak için geçerli değil, yanlış anlaşılmasın, mesela bir yere gideceksem oraya gitmeden önce orayı detaylıca araştırıp gitmem görmem gereken yerleri, denemem gereken lezzetleri derleyip topluyorum. Bunu bazen ödevlerimde de yapıyorum, plana uyulmadığında biraz huzursuz hissediyorum ayrıca. Sosyal bir insanım, aynı zamanda insanlarla kolay iletişim kurabiliyorum ama o iletişimi kurana kadar çok çekingen olabiliyorum. Nevşehir'e çabuk bağlanmamım sebeplerinden biri de bu sosyal ortamımın olması.

Bu sene sosyal hayatım bir tık yavaşladı çünkü artık öğrencilerim var ☺. En başından beri hangi dil olursa olsun asla öğretmenlik düşüncem yoktu ama bu sene o da değişti.

Yani çok da değil ama bir tık, çok küçük bir tık; en azından artık öğretmenlik yapamam düşüncesi yok, yine de hala öğretmenlikten uzağım. Ama hissediyorum hayatımın ilerleyen zamanlarında öğretmenlik ile yollarımız tekrardan kesişecek. Umarım o zaman şimdiki duygularım olmaz ve öğretmenlik yapabilirim. Şimdilik daha akademik düşünüyorum; önümde iki seçenek var. Bununla ilgili bakalım hangisi gerçekleşecek, bunu ben de merakla bekliyorum.

Hayallerimin peşinden koşmak için biraz itilmem lazımmış.

Bu sürecin nasıl başladığına bakalım biraz; en başından beri aklımda hiç böyle bir düşünce yoktu hatta Erasmus düşüncem daha ağır basıyordu. Bu seviye belirleme sınavı için de hiç çalışmamıştım o yüzden. DAAD'den yetkililer okulumuza gelip önce bize DAAD hakkında bir sunum yapmışlardı. Sunumda kendilerinden bahsettiler daha sonra DAAD'nin daha önce yaptıklarından, yaz kursu dışında verdikleri burslardan, bu burslara başvuracağımız zaman yardım alabileceğimiz sayfalardan örnekler göstermişlerdi. Sınavda çok da yüksek bir seviye çıkmadım, A2 çıktım. O yüzden hiç başvurma hevesim de yoktu ama Ebru hocam burada da hayatıma ufak bir dokunuş yaptı ve beni ikna edip son gün hatta son dakika başvuru yapmama yardım etti. Gece 22.30'da benim için evinden kalkıp okula geldi ve başvurumu tamamladı. Biz sonuçların açıklanmasını beklerken bizden

daha heyecanlıydı hatta. Seçtiğim kurs, Almanya'daki en küçük şehirlerden birindeydi ama şehir bazlı değil de üniversitenin ismine bakarak seçimimi yaptım. Zaten dediğim gibi her şey son dakika olduğu için kursları çok da inceleme fırsatım olmamıştı ama yine de şehrimden çok memnundum, ileride yaşamak isteyeceğim bir şehirdi. İçimde hiç ümit olmamasına rağmen sonuçların açıklanmasını bekliyordum. Bir gün yatağımda yatarken dergi grubumuza sonuçların açıklandığı ile ilgili bir mesaj gelince içimi aynı anda hem heyecan hem de stres kaplamıştı. Aksi gibi çekmeyen internetim de içimdeki huzursuzluğu arttırıyordu. Sonunda sisteme giriş yaptığımda gördüğümü anlamam biraz uzun sürmüştü. Benimle aynı anda tercih yapan arkadaşım, seviyesi benden yüksek olmasına rağmen red aldığını söyleyince, az olan umudum da gitmişti, çünkü onu seçmeyecekler de beni mi seçecekler diye düşünüyordum. Meğerse seçmişler, hiç umudum olmadığı için seçilince çok şaşırmıştım. Aslında bu sürecin en az stresli olan kısmı buymuş… Stres bundan sonrası için başlamıştı. Okulla iletişime geçmek, belgeleri beklemek, vizeye başvurmak…. Vize başvurusuna gitmeden önceki gün masanın boydan boya evrakla dolu olduğunu görünce acaba bu kadar uğraşmaya değecek mi diye düşünmüştüm.

Sonuçlar açıklandıktan sonra hemen bir WhatsApp grubu kurup her şeyi oradan konuşmaya devam ettik, önce siteye yüklenen evrakların ne olduğunu ve ne yapmamız gerektiğini öğrenmemiz gerekiyordu. Bunun için Ebru hocamız bizi

hemen organize edip topladı ve hepimize gelen tüm evrakları tek tek inceleyip açıkladı. Akşamında doldurmamız gereken evrakları doldurmamıza yardım edip sisteme yüklemiştik. Bilgisayarında hepimizin adına özel klasörler yapmıştı tüm evraklarımızı garantiye almak için. O gece tüm evrakları halledip tekrar okullarımıza göndermiştik. Bununla kalmayıp sürekli bizimle iletişime geçip ne durumda olduğumuzu soruyordu, bizim kadar hatta bizden daha heyecanlı olması çok güzeldi. Benim okulum bir tık yavaştı bu dönemde ve bu da beni strese sokuyordu. Neyse ki sorunsuz bir şekilde tüm belgelerimi zamanında ilettiler. Vize döneminin stresli olduğunu daha önce deneyimlemiştim ve içimde yine bir umutsuzluk vardı. Böyle dediğime bakmayın normalde hep olumlu düşünen bir insanımdır ama bu konu biraz stresliydi ve ben sürekli beklentimi hep az tutayım ki kötü sonuçlanırsa daha az üzüleyim diye düşünüyordum. Vize için hep beraber yine Ebru hocamızın odasında buluşup günü ve evrakları konuşup listemizi hazırladık hatta vize başvurumuzu da yine o yaptı. Şimdi geriye dönüp bakıyorum da bizden daha çok uğraşmış gerçekten, ne kadar teşekkür etsem ne kadar minnet duysam da sanki yetmiyormuş gibi geliyor bazen. İyi ki varsınız♡

Vize randevusuna başvurduktan sonra başladık evraklarımızı toplamaya. Bu arada okulla iletişime geçip kurs hakkında daha detaylı bilgiler alıyorduk. Vize randevumuz bir türlü gelmiyordu ama sonrasında Eva Hanım bize yardımcı olup randevumuzu almamızı sağlamıştı. Tüm

evrakları topladıktan sonra vize için Ankara'ya nasıl gideceğimizi tartışırken, Pelin'in babası bizi götürmeyi teklif edince, hep beraber sabahın erken saatinde Nevşehir'den Ankara'ya olan vize yolculuğumuz başladı. Gidişimiz komik ve güzeldi. Yolda Podcast'ımız için kaydettiğimiz tanıtım bölümünü ilk defa dinledik, çok güzel bir andı… Sabah erken saatlerde, 06.00 gibi, Ankara'ya vardık ve önce kahvaltı yapmak için bir yer aradık. Sabah çok erken saat olduğu için açık yer neredeyse yoktu. Sonunda bir yer bulunca oturduk ve Pelin´in anne babası Ankara simidini denememizi çok istemelerine rağmen ne yazık ki deneyemedik. Olsun, ben zaten vize stresinden pek bir şey yiyemiyordum. Normalde bir garantör de göstermemiz gerekiyordu ama bende o da yoktu çünkü DAAD zaten her şeyi karşılıyordu. Benim sadece yanıma cep harçlığı almam gerekiyordu, onu da kendi banka hesabım ile gösterecektim ama bu da bir sorun olabilirdi. Bu yüzden stresim iyice artıyordu. Erkenden vize için konsolosluğa gidip sıramızın gelmesini bekliyorduk. Benim sıram tam ortadaydı, ilk olarak içeriye Şükran girmişti, girmişti ama içeride de sıra bekleniyordu. O içeride biz dışarıda stresliydik. Sonunda ben de içeri girdim ve beklemeye başladım. İlk vize deneyimimde görevli kadın bir tık gergindi ve beni de germişti ama bu sefer o kadar tatlı bir kadın gelmişti ki onun şans getirdiğini düşünüyorum. Sıram gelince o kadının masasına geçtim, tüm evraklarımla ve benimle çok tatlı bir şekilde ilgilendi. Bizim arkadaş grubu olduğumuzu görünce geri kalanımızın da onun yanına

gelmesini söyledi. Benim ve başka bir arkadaşımın daha garantörü olmadığı için bize garantörümüzün olmadığını belirtmek amacıyla bir yazı yazmamızı istedi ve onu da o kadar detaylı şekilde anlattı ki ilk defa bir resmî belgeyi direkt yazabildim ☺. İlk başta olan stresim kadının bizimle ilgileniş şekliyle uçup gitmişti. Sonunda tüm belgelerimizi ve parmak izlerimizi de verdikten sonra çıkmıştık. Bugünü vloglamıştım. Videomu YouTube hesabımdan da izleyebilirsiniz (@zeyzeyy.12). Oradaki işimiz bittikten sonra yemeğimizi yiyip ufak bir Anıtkabir gezisi yapıp dönüş yoluna koyulduk. Hem gergin hem de heyecanlı olduğum bir gündü... Biz vizemizin çıkmasını beklerken Pelin´e verdiği evraklardan biriyle ilgili mail atmışlardı ve düzeltmesini istemişlerdi. Bu mail sadece ona gelmişti ve tek garantör gösteren de oydu, o yüzden herkes sadece onun vizesinin onaylanacağını düşünüyordu ama benim içimde hep olumlu bir his vardı ve bu rüyama bile girmişti. Rüyamda Pedro Pascal ile pasaportumu açıyordum ve 41 gün vize aldığımı görüyordum. Bu rüyadan yaklaşık bir hafta kadar sonra pasaportlarımız geldiğinde gerçekten de 41 gün içinde kullanabileceğim 28 günlük vizem gelmişti. Heyecanla ilk aradığım kişi annem sonra da direkt Ebru hocamız olmuştu.

Bekleme süresi tekrar başlamıştı ama bu sefer daha rahattık ve okulla olan iletişimimiz artmıştı. Bu sırada Almanya'nın Ankara Büyükelçiliğinden tüm DAAD bursiyerleri ile yapılacak olan bir etkinliğe davet almıştık. Evlerimize dönmeden önce tekrar hep beraber Ankara'ya

gidip çok tatlı insanlarla tanışma fırsatımız oldu. Elçiliği gezip bizim için Almanya'dan getirdikleri Berliner'leri yiyip diğer DAAD bursiyerleri ile tanıştık. Dil kursumuz bir tarih verip o tarihte çevrim içi toplantı yapılacağını söyleyen bir e-posta göndermişti, tabi ben tarihi karıştırıp toplantıya katılmadım ama toplantıya katılmayanlar için bir bilgilendirme postası daha atmışlardı. Online bir tanışma formu açıp kursa katılan kişilerden kendilerini tanıtmalarını istemişlerdi. Oraya kendimi tanıtan bir yazı yazıp diğer öğrencilerin yazılarını okudum. Birisi benim inmeyi planladığım havaalanına ineceğini ve eğer başka birisi de varsa beraber gidebileceğimizi yazıp Instagram adresini vermişti. Hemen ona mesaj attım ve konuşmaya başladık. O Almanya'ya daha önce de gittiği için tecrübeliydi ve bana Deutschland-Ticket ve E-sim gibi konularda çok yardımcı olmuştu. Şans bu ya, o Tayland'dan İstanbul aktarması ile uçacaktı ve ben de İstanbul aktarması yapacaktım ve İstanbul'dan aynı uçağa binecektik. Evdeyken elimden geldiğince para biriktirip birazcık da alışveriş yapıyordum. Almancamı da geliştirmem gerekiyordu bu yüzden evdeyken ChatGPT'nin sesli konuşması ile pratik yapıyordum. Tabi bunu son birkaç gün keşfettiğim için çok pratik yapamamıştım. Gitmeme bir hafta kala ülkemizde E-sim kullanımı yasaklanınca aldığım E-sim de boşa gitmişti. Bu yüzden tek çarem Almanya'ya varınca hat almaktı. Neyse ki bu konuda da arkadaşım bana yardımcı oldu. Sonunda o gün geldiğinde hazırlanıp evden erkenden çıkmıştık çünkü

İzmir'den İstanbul'a, oradan da Leipzig havaalanına aktarma yapacaktım. Aşırı gergindim çünkü ilk defa tek başıma yurt dışına çıkacaktım.

Bitmek Bilmeyen İlk 24 Saatim

Her ne kadar 40 kg valiz hakkım olsa da, oradan alacağım şeyler için yerim olması gerekiyordu. O yüzden mümkün olduğunca az eşya almaya çalışmıştım. Şükran ve Tuba bizden daha önce gittikleri için, hava durumuyla ilgili verdikleri bilgilerden yola çıkarak birkaç ceket ve şemsiyeyi çoktan almıştım. İzmir havaalanına geldiğimizde, valizimi verip biletimi beklerken görevli koltuk seçip seçmeyeceğimi sorunca "hiç fark etmez ama cam kenarı güzel olurdu", deyip şirinlik yapmam işe yaramıştı. Bana Almanya uçağında cam kenarı vermişti görevli. Bu arada valizim ne kadar ağır hissettirse de 18 kg çıkınca aşırı sevindim çünkü bu dönüşte bir sürü şey alabileceğim anlamına geliyordu. Valizimi teslim ettikten sonra kapımı bulup beklemeye başladım. Uçağa binip İstanbul'a gelmiştim. Hemen arkadaşıma mesaj atıp nerede olduğunu sordum. Ben onu beklerken havaalanında dolanıyordum, çok büyük bir havaalanıydı. Ekrandan uçağımın kapısını kontrol ediyordum. Sonunda arkadaşım geldiğini söylediğinde havaalanının bir ucundan diğer ucuna gitmem gerekiyordu çünkü THY kapıyı değiştirme kararı almıştı. Olduğum yerden arkadaşımın yanına gitmem yarım saat sürmüştü ve ben hızlı yürüyen bir insanımdır. Sonunda onunla buluşup yüz yüze tanışınca çok sevinmiştim çünkü

çok kafa dengi bir insan olduğu belliydi. Biz uçak saatini bekleyip sohbet ederken sonunda kapılar açılmıştı. Uçağa bindiğimde yanıma çok tatlı yaşlı bir çift oturmuştu, sakin bir yolculuğun ardından sonunda Leipzig'e e varmıştık. 'Key' (arkadaşımın adı) ile uçaktan inip pasaport kontrolünde sıraya geçtik. Aşırı gerilimli bir pasaport kontrolü olmuştu, "nerede kalacaksınız", "kaç gün kalacaksınız", "neden geldiniz", "ne kadar paranız var", "Deutschland-Ticket' iniz var mı" gibi bir ton sorular sorulmuştu. Polis evraklarımızı inceleyip bize sürekli sorular sordukça ben daha da geriliyordum. Parmak izimizi de aldıktan sonra sonunda damgamızı alıp valizlerimizi aldık ama Key'in valizi kaybolmuştu. Benim valizimi aldıktan sonra onun için form doldurup otele gitmek için zorda olsa havaalanından çıkıp trenimizi bekledik. İlk başta hangi tarafta durmamız gerektiğini bir türlü anlayamadık, daha sonra doğru tarafta ama biraz fazla uzakta durmuştuk. Zor da olsa sonunda trene binip otelin olduğu durağa vardık, o navigasyon ile yolu tarif ederken bende onu takip ettim. Otele vardığımızda saat çoktan gece yarısı olmuştu. Normalde o gün okuldaki öğretmenlerimiz ve asistanlar otele gelip, gelen öğrencilerle tanışıp, onlara "Toska Kart" ve gerekli olan tüm kurallar ve belgelerin bulunduğu bir dosya vermişlerdi. Biz geç geldiğimiz için bunları alamamıştık. Odama çıkıp yorgunluktan direkt uyumuştum.

Ertesi gün tüm öğrenciler otelin önünde koordinatörümüz Eliska ile buluşup tramvay durağına yürümüştük. Key geç

kalacağını söylediği için oda arkadaşım ile yürüyordum, bir yandan da diğer öğrencilerle tanışıyordum. Tramvaya bindiğimizde Eliska bize okula nasıl gidip geleceğimizi anlatıyordu, hangi durakta inip bineceğimizi, hangi numaralı otobüs ve tramvaylara binmemiz gerektiğini gösteriyordu. Merkezde indiğimizde birini beklemeye başladık. O sırada 'Sezim' ile tanıştım, tüm kurs boyunca yakın arkadaşım olacak olan kızla, bir süre sonra beklediğimiz kişi gelince biraz yürüyerek Felsefe Fakültesine geldik. Burada hepimizi büyük bir salona aldılar. Salona geldiğimizde önce bizi bölüm başkanı Thomas karşıladı ve ufak bir kurs ve öğretmen tanıtımından sonra kursa katılan öğrencilerin hangi ülkelerden olduğunu gösteren bir sunumda herkesi tek tek tanıdık. Tanıtımdan sonra dün bizim gibi otele geç gelenler için hazırlanan dosyalar, yaka kartları ve "Toska-Kart"ları dağıtıldı. O sırada yanıma bir kız ve bir erkek geldi. Erkek birden bana "merhaba" deyince çok şaşırmıştım. Meğerse babası Türk annesi Romen vatandaşıymış ve Türkçe biliyormuş. Sunumda benim Türkiye'den geldiğimi öğrenince, hemen benimle konuşmak istemiş ve yanıma gelmişti. Adı da Tamer bu arada, çok tatlı, çok enerjik bir insan, Tamer ikinci yakın arkadaşım olmuştu.

Herkes dosyalarını aldıktan sonra ufak bir şehir turu yapılmış ve akşamüzeri buluşacağımız yer gösterilmişti. Biraz dolaştıktan sonra kesinlikle sırt çantam ve suyumla gitmem gerektiğini anlamıştım. Benim dışımdaki herkes zaten öyle gelmişti. Dolaştıktan sonra bize derslerin

yapılacağı yerler ve kartımıza nasıl para yükleyeceğimizi öğretmişlerdi. Hep beraber yemekhaneden yemeklerimizi alıp oturmuş ve beraber yemiştik. Yemekten sonra 3-4 kişilik gruplar halinde bizi konuşma sınavına almışlardı, seviyelerimizi teyit etmek için. Sınavdan çıkınca da DAAD bursiyerlerine bursun kalanını verdiler. Sınıfların akşam yapılacak olan buluşmada açıklanacağını söyleyip bizi serbest bıraktılar.

Otele dönüp biraz dinlenip yerleştikten sonra, bu sefer suyum ve sırt çantamla beraber, akşam buluşmamız gereken yere Key ile gittik. İlk önce bize gündüz gösterdikleri yere gidip açık büfeden istediğimiz Abendbrot´ u seçtik ve içeceğimizi alıp diğerleri ile oturduk.

Şekil 19 İlk akşam buluşmada verilen Abendbrot' lar neli olduğunu anlamak için grubumuza mesaj atmıştım. Turuncu renkli olan paprika ve labneli diğeri ise humuslu

Masalar biraz büyüktü ve neredeyse 7-8 kişi oturuyorduk. Masadakilerle sohbet ederken Herr Müller sürekli etrafta gezip herkesle konuşmaya çalışıyordu.

Yemekten sonra onar kişilik karışık gruplar oluşturup daire şeklinde dizilmiştik. Bizim grubun yöneticisi Eliska olmuştu. Onun elinde bir yumak ip vardı ve ilk önce kendinden başlayıp adını, nereli olduğunu ve kendi ülkesinden bir şehir söyleyip, yumağın bir ucunu tutup kalanını başkasına attı. İkinci attığı kişi Eliska'nın dediklerini tekrar edip daha sonra kendi bilgilerini söyledi ve tekrar ipin ucunu tutup yumağı başkasına attı, üçüncü kişi ikinci kişinin söylediklerini tekrar edip kendisininkini söyledi ve o da yumağı başkasına attı. Bu oyuna örümcek ağı diyorlarmış, bu şekilde gruptaki herkes birbirini tanıdı. İyice tanımak için bunu birkaç kez tekrarladık, sonra tüm gruplar birleşti ve hepimize kağıtlar dağıtıldı. Bu kâğıtlarda çeşitli sorular yazıyordu, mesela 'benim kız kardeşim var' ya da 'ben spor yapıyorum', 'evcil hayvanım var' şeklinde. Elimizde bu kâğıtlarla birbirimize bu cümleleri soru yaparak soruyor ve eğer o kişiyle uyuşuyorsa o kutucuğa ismini yazıyorduk. Bu sayede birbirimizi daha yakından tanıma fırsatımız oluyordu. Bu oyunu da oynadıktan sonra tekrar bir araya gelip elimize verilen kâğıttaki şarkıyı öğretmenimizin yönlendirmesi ile söyledik. Alman olan öğretmenlerimiz önce 'Bruder Jakob' şarkısını söylediler sonra başka dillerde de bu şarkının olduğunu söylediler ve aynı ülkeden olanlar çıkıp kendi ülkelerindeki versiyonu söylediler.

Bu etkinlikten sonra sınıf listelerini duvara astılar ve herkes sınıfını öğrendikten sonra dört öğretmenimiz çıkıp kendi seçmeli derslerini tanıttılar. Bize onlardan birini seçmemiz için zaman tanıdılar ve ben A2 sınıfındaydım, Key ise B2 sınıfındaydı. Bu yüzden sabah tanıştığım Sezim'in yanına gidip seviyesini öğrendim ve aynı sınıfta olduğumuzu görünce sevinip seçmeli dersimize beraber karar verdik. Aslında biz daha buraya gelmeden önce ricam üzerine bana aylık programı ve seçmeli dersleri göndermişlerdi. O zaman incelediğimde hem seviyeme uygun olduğu için hem de beni geliştireceğini düşündüğüm için telaffuz dersini seçmiştim. Sezim de benimle aynı düşüncede olunca ikimiz de hocamızın yanına gidip adımızı yazdırdık. Etkinliğin çıkışında herkesi WhatsApp grubuna almışlardı. Key ve Sezim ile beraber otele döndük.

İkinci gün Sezim ile birlikte sabah çıkıp okula beraber gittik. O ilk gün Çinli arkadaşlarımızla takıldığı için sabah da onlarla beraber gitmiştik. Zaten ikisi, Zifan ve Yutong, bizimle aynı sınıftaydı, o yüzden onlarla da çabuk kaynaşmıştım. İlk gün programımız yoğun değildi, sabah sınıfla tanışmıştık ve öğlen yemeğini yedikten sonra rehberimizle beraber gerçek bir şehir turu yapmıştık. Şehir turundan sonra Yutong ve Zifan otele dönünce ben ve Sezim de biraz daha dolaşmaya karar verdik ve AVM´ye girdik. Ebru hocamın şiddetli tavsiyesi üzerine ilk defa SpagettiEis denedik, inanılmaz güzeldi ve gerçekten bu kadar övülmeyi hak ediyordu.

Akşama doğru diğer iki Çinli arkadaşımız, Ding ve Zhiyi, Yutong ve Zifanla buluşup akşam yemeği yemek için bir yer aradık. Yediğim ve bayıldığım Ravioli oldu. Ding yanımızdan erkenden ayrılsa da biz biraz daha dolaştıktan sonra tramvaya binip otele döndük. Benim onlarla ilk günüm olsa da çok çabuk ısındık. Üçüncü gün sabah yine Sezim, Key ve Çinli arkadaşlarımla dört kişi oldukları için sürekli adlarını tek tek yazmak istemiyorum beraber biraz erken çıkıp yemekhanede kahvaltımızı yaptıktan sonra derse girmiştik. Ben ders konusunda diğer arkadaşlarıma kıyasla şanslıydım çünkü sadece öğlen 13.00'a kadar derslerim vardı ve sonrasında hep boştum. Dersten sonra koordinatörümüz Eliska ve Charlotte eşliğinde Friedrich Schiller'in Jena´da bulunan evini gezdik. Gezinin ardından herkes yorgun olduğu için ufak bir alışverişten sonra otellere dağıldık. İlk geldiğimiz gece geçtiğimiz yolların güzel olduğu karanlık olmasına rağmen belliydi, bu yüzden otele gelip biraz dinlendikten sonra

kulaklıklarımı alıp tek başıma dışarı çıktım ve saatlerce etrafı dolanıp keşfettim. İnanılmaz özgür ve huzurlu hissettiğim anlardı. Çok güzel, sessiz, sakin yerler bulmuştum ve etrafta kimse olmadığı için kendi kendime sesli şarkı söylüyordum. Yorulduğum zaman otele geri dönüp uyudum.

Dördüncü gün derslerimizin artık başladığı gündü ve sabah yine aynı arkadaşlarımla önce yemekhanede kahvaltı yapıp sonra derse girmiştik. Derslerimiz çok eğlenceli geçiyordu, kitabımız yoktu ama hocamız sürekli bize fotokopiler getiriyordu ve hep birlikte oyunlar oynuyorduk. Bizi konuşmamız için sürekli teşvik ediyordu. Öğle arasında yine beraber yemek yedikten sonra seçmeli dersimizin olduğu saate kadar dışarıda dolaşıp okula döndük. Seçmeli dersimiz aşırı eğlenceliydi sürekli şarkılar söyleyip şiirler okuyorduk. Dersten sonra otele dönüp iyice dinlendikten sonra akşam lobide buluşup ikinci gün Sezim ile AVM´den aldığımız "Phase 10" oyununu onlara öğrettim ve oynadık. Bu oyunu da üniversitenin ilk yılının sonlarına doğru Ebru hocamız öğretmişti ve o zamandan beri hep oynadığımız ve çok sevdiğim bir oyun olduğu için Almanya'ya gelince aldığım ilk şey olmuştu. Saat geç olunca odalarımıza dağılmıştık çünkü ertesi gün ilk gezimiz vardı. Sabah belirlenen saatte diğerleri ile buluşup Eliska ve diğer öğretmenlerimiz ile buluşacağımız yere gitmiştik. Otobüslere bindikten sonra kısa bir yolculuğun ardından Weimar'a vardık. Rehberli tur olduğu için iki gruba ayrılıp şehir turuna başladık ve burada çok güzel yerler gördük. Önce genel bir şehir turu yaptıktan

sonra, Goethe'nin burada bulunan evini ziyaret ettik ve daha sonra onun için yapılan müzeyi gezdik. Verdiğimiz yemek molasında Key' in önerisi ile bir Vietnam restoranına gittik ve yediğim en iyi Ramenlerden birini yedim. Hafta sonlarımız boş olduğu için hemen bir plan yapmıştık, Sezim, Zifan, Ding ve benim gezmek istediğimiz ortak şehir olan Frankfurt'a gitmeye karar verdik ve bir gece öncesinde oyun oynadıktan sonra otelimizi ayarlayıp gezi planı yaptık. Planı genel olarak ben yapmıştım çünkü Almanya´ya gelmeden gitmek istediğim yerleri araştırıp haritamda işaretlemiştim, Frankfurt ve Kassel'i onlara anlattığımda beni onaylamışlardı.

Hep beraber Weimar gezimizden sonra trene binip birkaç aktarma ile Frankfurt´a gelmiştik. Bu şehir için ilk izlenimim hiç iyi değildi. Öncelikle çok kötü kokuyordu ve aşırı kalabalıktı, biz otelimizi "Hauptbahnhof´a" yakın tutmuştuk ama yaptığımız ilk hata bu olmuştu çünkü çevresi pek tekin değildi. Neyse ki burada sadece bir gece kalacaktık. Zaten Frankfurt´a geldiğimizde saat biraz geçti ve bu yüzden hemen odalarımıza dağılıp uyuduk. Sabah erkenden uyanıp marketten aldıklarımızla kahvaltımızı yaptık ve Frankfurt'u gezmeye başladık. Haritamda işaretlediğim neredeyse her yeri gezdik, bu sırada Ebru hocamızın daha önce gidip denediği şeyleri ve çektiği fotoğrafları tekrardan canlandırıyordum ve bu Almanya gezimin en sevdiğim bölümlerindendi. Römerberg´de "SpaghettiEis" yiyip "Galeria Frankfurt"un çatı katındaki teras restoranda yemek yedik. Trenimize daha vakit olduğu için biraz daha etrafı

gezdik. “Alte Oper”a gittik ama ne zaman açık olduğuna bakmadığım için kapalı olduğu zamana denk gelmiştik. Biraz dinlendikten sonra Bahnhof´a dönüp trenimizi bekledik. Yolumuz biraz uzun olduğu için atıştırmalık bir şeyler aldık. Bu sefer çok geceye kalmadan ikinci şehrimiz olan Kassel’e varmıştık. Otele yerleştikten sonra yemek için hazırlanıp dışarı çıktık. Burada çok fazla Türk restoranı vardı ve bu hem benim hem de arkadaşlarımın dikkatini çekmişti. Bu yüzden onlardan birine oturmaya karar verdik. Benim tavsiyelerim üzerine sipariş verdikten sonra yemeklerimizi yedik. Yemekleri çok beğendiler, bu arada hoş Türk yemeklerini beğenmeyecekler de ne yapacaklar. Yemekten sonra saat geç olduğundan ve biz de yorgun olduğumuz için otele dönüp uyuduk.

Ertesi gün sabah erkenden uyanıp hazırlandık ve önce şehir merkezini dolaştık. Kahvaltımızı yine marketten aldıklarımızla yaptık. Almanya'dayken en sevdiğim şey markette her gün satılan taze dilimlenmiş meyvelerdi ve ben sürekli kahvaltımı ya da ara öğünlerimi bunlarla yapıyordum. Pazar günü olduğu için her yer kapalıydı, girmek istediğimiz kiliseler diğer binalar… Bu yüzden buraya gelmemizin asıl amacı olan “Herkül” anıtına gitmek için tramvaya bindik. Daha yolun başında bunun çok zor olacağını anlamıştım çünkü anıta gitmemiz için resmen bir dağı tırmanmamız gerekiyordu. İlk dakikadan pişman olmuştum buraya gelmek istediğim için ama diğerlerine belli edemiyorum çünkü

buraya gelmeyi ben istemiştim ve onlar da bana güvenip bir plan yapmamışlardı.

Sessizce en arkadan onları takip ediyordum ama yol bir türlü bitmiyordu. Yaklaşık 40 dakikanın sonunda anıtın en alt kısmına varmıştık ve ben çoktan bitmiştim ama anıtın çıkmamız gereken yüzlerce merdiveni vardı.

Şekil 21 Herkules Anıtı'nı Hesse-Kassel yöneticisi Landgrave Carl (Karl), 18. yüzyılın başında yaptırmıştır. Bunu yaptırmasının nedeni, gücünü ve hükümranlığını simgelemek, ayrıca dönemin barok anlayışına uygun olarak şehrin üstünde etkileyici bir görsel ve mimar

Bir süre burada dinlendikten sonra yine en arkadan merdivenleri çıkmaya başladık. Zifan ve Ding sanki o kadar yolu yürümemişiz gibi mükemmel bir enerjiyle önden önden merdivenleri rahatça çıkıyorlardı ve bense çok geride ter içinde kalmış şekilde onlara yetişmeye çalışıyordum. Sonunda en yukarı vardığımızda yorgunluktan manzara bile umurumda olamamıştı. Daha sonra onların benim için

çektikleri fotoğraflara bakınca vay be dedim geri dönüş yolu daha da zorlu olacak.

Dönüşte bu sefer merdivenlerden değil de ormanın içinden dolaşmaya karar verdik. Yürürken bir yandan da Ding ile sohbet ediyorduk ama buna sohbet denmezdi bence. Almanya'da kadığım bir hafta boyunca öğrendiğim bir şey varsa asla bizdeki gibi muhabbet edemiyorlar. Bir şey soruyorsun karşındakini tanımak için, o cevaplıyor ama sana da sormuyor. Çıldırıyordum resmen, örneğin birine sohbet açmak için ne okuyorsun diye sorarsınız ya da yaşını sorarsınız söyler ve o da size de sorar, buradaki kimsede o yoktu. Önce sorun bende mi acaba diye düşündüm ama bunu Tamer ve Sezim ile konuştuğumda, onlar da benimle aynı şeyi söylediler. Aşırı bireyci insanlardı. Ding' e bu konuda biraz sitem ettiğimde bir hafta boyunca benim ona sorduğum ama karşılığında bana sormadığı soruları bana sorunca şaşırmıştım. Çünkü ben çoğu sorduğum soruyu unutmuştum. Ne kadar dikkat edeceğim dese de asla etmedi. Bu arada aynı tas aynı hamam devam ettik tüm kurs boyunca. Yorucu ve bitmek bilmeyen yürüyüşün ardından merkeze geri döndük ve trene binip Jena´ya geri döndük ve ilk haftayı böyle kapattık.

İkinci haftanın ilk günü yani sekizinci gün sabah yine derse girdikten sonra direkt otele döndük. Otelimizde çamaşırhane olmadığı için kıyafetlerimizi yıkamaya merkeze gitmemiz gerekiyordu. Yine dördümüz Key'in önderliğinde çamaşır yıkama dükkanına gittik. Orası da ayrı bir kaostu çünkü ben hariç kimse kıyafetlerini hangi programda

yıkaması gerektiğini bilmiyordu, ben de makinelerin nasıl çalıştığını bilmiyordum. Oradaki görevlinin yardımı ile zor da olsa makinelerin çalışma şeklini anlamıştım. Herkes birbirine yardımcı olup makinaları çalıştırdıktan sonra orada beklemek istemediğimiz için ve aç olduğumuzdan yemek yiyecek bir yerler aramaya çıktık. Dağılıp yemek yedikten sonra çamaşırlarımızı almaya geldik ve katlarken çamaşırlarımızın biraz küçüldüğünü fark ettik. Komik duruyordu. Çamaşırlarımızı alıp tekrar beraber otele döndük. Lobiye geldiğimizde birkaç kişinin kart oyunu oynadığını gördüğümüzde eşyalarımızı yerleştirip onlara eşlik ettik.

Onuncu gün dersin başında her zamanki bilgilendirme yapılırken cuma akşamı yapılacak olan Bergfest'in duyurusu yapıldı. Panoya astıkları listeye Bergfest`te yapmak istediklerimizi yazmamızı istediler; dans etmek, şarkı söylemek, enstrüman çalmak vb. Aslında ben bir şey yazmayacaktım ama Sunmin'in ısrarı üzerine dans edeceğimizi yazdık. O gün öğlen yine yemekhaneden yedikten sonra seçmeli derse girdik. Burada hocamız bize uzun ve karmaşık bir metin verdi. İlk başta gerilsem de bize metni anlamakla bir işimiz olmadığını ve sadece vurgu, tonlamaya ve telaffuza bakacağımızı söylemesi ile biraz rahatladım. Önce gönüllü biri bir yere kadar okudu, hocamız da okunuşları tek tek söyledi ve bizden tekrar etmemizi istedi. Birden gelen cesaretle ikinci okuyan kişi ben oldum. Kendimden de beklemediğim bir şekilde çoğu kelimeyi güzelce okudum. Hocamız bize harflerin kelimelerin okunuş

kuralları ile ilgili kağıtlar dağıttı ve onların üzerinde çalıştık. Ders bitiminde yemek yiyip otele döndük. Akşam Sunmin ile anlaşıp otelin alt katında bulunan spor salonuna gidip yapacağımız dans için şarkı seçtik ve birkaç saat ona çalıştık. Yorulduğumuzda toparlanıp odalarımıza dağıldık.

On birinci gün yine bir gezi günümüzdü ve benim en beğendiğim şehirlerden biri olan Eisenach'a gitmek için yine aynı toplanma noktasında buluşup arabalara bindik. Bu ikinci yolculuğumdu ve ben kablolu kulaklığımı getirmediğim için çok pişmandım, yani gerçekten normalde Türkiye'deyken markete giderken bile kulaklığımla giderdim. Almanya'ya gelirken kablolu kulaklığımı getirmemek en büyük pişmanlığım olabilir. Neyse konudan dağılmadan devam edeyim. Eisenach'a varınca yine iki gruba ayrıldık ve burada kısa bir dağ yürüyüşünden sonra Wartburg Kalesine varacaktık.

Bu kurs boyunca nefret ettiğim tek şey sürekli bir dağ yürüyüşü yapmamızdı ama gerçekten her etkinlikte bir dağa çıkıyorduk. Hocalar, alışık oldukları için çok rahat ve hızlı bir şekilde önden önden yürüyorlardı ama biz öğrenciler arkada nefes nefese onları takip etmeye ve kaybolmamaya çalışıyorduk. Bir saat gibi bir sürenin ardından Wartburg Kalesine vardık. Bize dinlenip kahvaltı yapmamız için belli bir süre verdiler. Bu sırada kalenin içini gezmemiz için rehberli bir tur ayarladılar. Dinlendikten sonra hepimize tur için biletlerimizi dağıttılar ve kapıda rehberin gelmesini bekledik. Rehberimiz gelince kalenin içini gezmeye başladık.

Daha ilk odadan kaleyi çok beğenmiştim, tüm oda cam mozaik taşlarla kaplanmıştı ve çok güzel duruyordu. Gözle gördüğüm ve çektiğim fotoğrafların arasında çok fark vardı çünkü gördüğüm şey inanılmaz güzeldi.

Şekil 22 Wartburg Kalesinde bulunan Aziz Elizabeth'in odası

Bu oda Aziz Elizabeth'in odasıydı ve duvarlarda cam mozaiklerle onun hayatını resmetmişlerdi. Aziz Elisabeth döneminde Alman halkı tarafından çok seviliyordu çünkü hastalar ve yoksullarla bizzat ilgilenip onların yanında olmuş. Almanya'daki azizler arasında en sevileniymiş. Bu oda ve Elizabeth'in hayatı beni çok etkilemişti çünkü daha çocukken siyasi evlilik için ailesinden koparılıp Wartburg kalesine getirilmiş. Şans eseri sevildiği bir evlilik yapmış olmasına rağmen eşini erken yaşta kaybedip üç çocuğu ile kalmış. Eşinin ölümünden sonra eşinin kardeşleri onu kaleden

kovmuşlar. Eşi öldüğünde 20 yaşındayken yaşadıklarına dayanamayıp dört yıl sonra erken yaşta vefat etmiş. Onun bu yaşamına rağmen lüksü reddedip halkına sürekli yardımlarda bulunması, onun ne kadar iyi kalpli biri olduğunu ve bu yüzden de Alman halkı tarafından en sevilen azizlerden biri olduğunu çok iyi anlıyorum.

Şekil 23 Wartburg kalesinde bulunan ve içerisinde özel etkinlikler, dinletiler yapılan Minnesänger Salonu

Kalede daha başka odaları da gezsek de beni etkileyen bir diğer yerde Minnesänger Salonu idi. Burada Almanya'nın önemli şairleri-şarkıcıları yapılan yarışmalarda kendilerini göstermişler ve yapılan restorasyon ile duvarlara bu şairlerin, şarkıcıların resimlerini yapmışlardı. Ayrıca duvarlarda eski Alman bayrakları da bulunuyordu. Günümüzde bu salonda özel gösteriler de yapılıyormuş. Bu odadan sonra da hediyelik

eşyaların satıldığı yere gidip biraz gezmiştik. Tekrar buluşup yine dağdan aşağı yürüyüş yapmıştık ve bu yürüyüş daha uzun sürmüştü. Çünkü gelirken araba ile geldiğimiz yere değil de merkeze ormanın içinden yürüyerek dönmüştük. Saat çoktan öğleni geçtiği için direkt yiyecek bir şeyler aradık ve güzel bir Kore restoranı bulduk. Orada Koreli ve Çinli arkadaşlarımızın tavsiyesine güvenerek yemeğimizi yedikten sonra şehri serbest şekilde gezmeye başladık. Biraz gezdikten sonra Bachhaus müzesine geldik. Burada da bizim için bir etkinlik hazırlamışlardı ve biletlerimizi aldıktan sonra hep beraber eski müzik aletlerinin çalındığı bir dinletiye katıldık. Dinletiden sonra da arabalarımıza binip otele döndük. Ertesi güne olan ödevimizi yapmak için lobide grubumuzla buluştuk. Ödevimizde herkes bugünkü geziden en beğendiği ve en akılda kalan yeri seçecek ve onu anlatacaktı. Ödevimizi yaptıktan sonra Sunmin ile tekrar spor salonunda buluşup dans pratiği yaptık.

12. günümüzde sabah dersimizde yaptığımız sunumları sunduktan sonra öğlen yemeğini yine yemekhanede yedik. Bugün Bergfest vardı, yemekten sonra biraz boşluğumuz olduğu için etrafta dolandık. Toplanma zamanı gelince buluşma noktasına gelip hocalarımızla beraber otobüse binip belli bir yere kadar gittik. Orada Herr Müller ve diğer hocalarımızla buluşup yine bir dağa çıkmaya başladık. Bu kurs boyunca en zorlandığım andı ve çok dik bir dağı çıkmamız gerekiyordu. İlk başlarda çok zorlu değildi ama neredeyse iki buçuk saat yürümek zorunda kalmıştık.

Sonunda tepeye çıktığımızda manzara gerçekten çok güzeldi çünkü tüm Jena ayaklarımızın altındaydı. Biraz dinlenip fotoğraf çektikten sonra Fuchsturm'a girdik. Buranın üst katına bizim için bir salon ayarlanmıştı. Önce giriş konuşması yapıldı ve daha sonra açık büfeden yiyeceklerimizi aldık. Hayatımda ilk defa geyik eti denedim ve yediğim için çok pişmanım hem güzel kokmuyordu hem de tadı da iyi değildi. Yemekten sonra herkes hazırladıklarını sunmaya başladı, spontane bir tiyatro bile yaptık ve çok komikti. Sıra bize geldiğinde ilk başta aşırı heyecanlanmıştım ama herkes benden daha heyecanlı ve enerjikti, müzik başlayınca arkadaşlarımızın enerjisi ile kendimi müziğe kaptırıp dans ettim ve keşke daha fazla dans etseydim diye düşündüm daha sonrasında. Müzik bitince salonda kopan alkış ve seslerle çok mutlu olmuştum. Herkes hazırladıklarını gösterdikten sonra çalan müzikle hep beraber dans etmeye başlamıştık ve parti ortamı oluşmuştu. Gece 22.00 gibi etkinlik bitince yine hep beraber tüm yolu geri dönüp otele gitmiştik, en yorulduğum günlerden biriydi.

13. gün geldiğimden beri ilk defa bu kadar uyuduğum bir gündü. Uyudum dediğime bakmayın sabah 09.00 da uyandım ama bu bile bana o kadar iyi gelmişti ki. Normalde bugün için bir planım yoktu dinlenmek dışında ama Key ve Sezim Leipzig'e gitmeyi teklif ettiklerinde hemen onları onayladım. Key planı çoktan yapmıştı, nerelere gideceğimizi neler yiyebileceğimizi listelemişti. Bir saat gibi bir tren yolculuğundan sonra Leipzig'e varmıştık. İlk durağımız

Marktplatz olmuştu çok güzel bir yerdi ondan hemen sonra St. Nikolauskirche idi. Mimarisi ve atmosferini beğendiğim bir kilise idi ve aşırı kalabalıktı. Oradan sonra şehri biraz dolaştık, neredeyse her köşe başında sokak sanatı vardı ve bir müzik bitmeden diğeri başlıyordu. Atmosferi çok güzel bir şehirdi gerçekten. Benim deyimimle küçük Köln Katedrali'ni şans eseri bulduk, ona giden sokak Almanya'da denk geldiğim en kötü kokan sokak olabilirdi bu arada.

Şekil 24 "Küçük Köln Katedrali"

İçine ufak bir göz attığımızda içeride bir düğün olduğunu görünce rahatsız etmeden hemen geri çıktık. Biraz daha ilerlediğimizde ilk defa bir fotoğraf otomatı gördüm ve hemen fotoğraf çekindik. Fotoğraf çekilirken sıraya bir "Bride Team" geldi. Almanlarda böyle oluyor sanırım dedim. 5-6 kişilerdi ve hepsinde "Team Bride" yazan kartlıklar vardı

ellerinde içkiler ve üzerlerinde yine "Team Bride" yazan beyaz tişörtler vardı. Çok eğlendikleri her hallerinden belli oluyordu. Onların enerjisi biz de etkileyince sıramızı onlara verip bekledik. Fotoğraf çekiminden sonra bir şeyler yemek için bakınırken yine Ebru hocamızın tavsiyesini hatırlayıp arkadaşlarımı Nordsee'ye Fish&Chips yemeye götürdüm. Marktplatz manzarasına karşı yemeğimizi yedikten sonra otelimize döndük. Ertesi gün Ebru ve Bilal hocalarımız ve diğer bursiyer arkadaşlarımla buluşacağım için erkenden uyudum.

Şekil 25 Nordsee´den aldığımız fish & chips karides ve chips olanı da denemenizi tavsiye ederim

14. günüm, sabahın çok erken saatlerinde başlamıştı. İlk önce Jean'dan Weimar'a gidip Pelin`le buluşacaktım ve oradan beraber Münih'e geçecektik. Ben yolculuk konusunda

biraz pimpirikli olduğum için erkenden Weimar'a gidip Pelin'i bekledim. Pelin'le buluştuktan sonra trenimize bindik. Erfurt'ta bir aktarma yapmamız gerekiyordu ve bunun için sadece beş dakikamız vardı ama peronumuz Bahnhof'un başka bir tarafındaydı. Bu yüzden yolu koşarak gitmemiz gerekiyordu. Sabah sabah böyle koşmayı asla planlamamıştım ama yine de çok eğlendim. Münih'e ilk varan bizdik ve aşırı açtık. Biraz Hauptbahnhof'da bekledikten sonra kimse gelmeyince hem vakit geçirmek hem de etrafı incelemek için yemek yemeye dışarı çıktık. Uzun uğraşlar sonucu bir yer bulunca oturup yedik. Dönüş yolunda resmen hayallerimi süsleyen bir arabaya denk geldik, özellikle rengi… Yemekten sonra kahvelerimizi alıp ikimiz Münih'i keşfetmeye çıktık. Planımızda yokken denk geldiğimiz bir kiliseye girdiğimizde hayatımın şokunu yaşamıştım çünkü asla böyle bir yer görmeyi beklemiyordum. Her detayına hayran kaldığım bir kiliseydi hatta şimdiye kadar ve gezim boyunca görüp görebileceğimin en iyisiydi. Asam Kilisesi…

Şekil 26 Asam Kilisesi

Bu kilise Münih'te bulunuyor ve Asam kardeşler tarafından 1733 ile 1746 yılları arasında yaptırılmış. Aslında çok ilginç bir hikâyesi var çünkü bu yapı baştan halka açık bir kilise olarak düşünülmemiş. Özellikle Egid Quirin Asam'ın kendi başına dua edip ibadet edebileceği özel bir mekân olsun diye yapılmış.

Hani derler ya zenginim çünkü bunu kendi gözlerimle gördüm, maddiyattan bahsetmiyorum manevi zenginlik iç zenginliğim. Oradan sonra Frauenkirche'ye gidip anı defterine Ebru hocamıza bizden bir not bıraktık ve şeytanın ayak izini bulup kendimizinki ile karşılaştırdık. Not: benimki uymadı. Daha sonra Ebru ve Bilal hocamızla buluşmak için Marienplatz'a gittik. Onları görünce sanki eve gelmişim gibi hissetmiştim. Beraber yemek yedikten sonra diğer

arkadaşlarımız da bize sonunda katılmıştı, biraz daha etrafı dolaştık ve bizim Pelin´le dönüş saatimiz gelince hep beraber Hauptbahnhof'a gittik.

Şekil 27 Münih´te buluşma

Onlardan ayrılmak bir tık zor gelmişti o an çünkü yorucu iki haftanın sonunda onları görünce çok mutlu olmuştum. Onlar bizi yolcu ettikten sonra gece 01.00 gibi Jena'ya varmıştım. Tren garından otele gitmem yarım saati buluyordu ve gideceğim yol çok ıssızdı. Orada en yakınım olan Sezim ve Zifan benim korktuğumu bildikleri için beni gelip almayı teklif ettiler, o an kalbim nasıl eridi size anlatamam. Ağlayasım falan geldi o derece, abartmıyorum. Vardığımda beni beklediklerini görünce gülümseyip hemen onların yanına gittim ve beraber otele döndük.

Pazartesileri artık bizim çamaşır yıkama günümüz olmuştu. Sabah dersten sonra direkt otele dönüp çamaşırlarımızı aldık ve geri merkeze gelip yıkadık. Onlar yıkanırken biz de bir şeyler yemek için diğer arkadaşlarımızla

buluştuk. Yemek yerken cuma günü yapılacak olan geziden bahsediyorduk, sonra herkes geziye gitmeyip başka bir şehre kendimiz gidelim diyordu. Baktığımızda cuma günü ve hafta sonuyla beraber üç günümüz vardı. Önce Almanya'da her gün başka şehre gitmeyi planladık sonra bize yakın olduğu için Prag'a gitmeyi düşündük ama sonra 'neden Paris'e gitmiyoruz ki?' diye bir fikir sundum ve Sezim'e döndüm. Bunu kendi aramızda konuştuktan sonra Zifan ve Ding' e de söyledik, onlar da hemen kabul ettiklerinde akşam otele döndüğümüzde lobide buluşup seyahatimizi planlayıp otel rezervasyonumuzu yapıp ve otobüs biletlerimizi aldık. Paris için şimdiden çok fazla heyecanlıydım.

17. günümüzde sabah derse gittikten sonra yine arkadaş grubumla öğlen yemeğini yerken ani bir plan yapıp seçmeli dersi ektik ve Erfurt'a gittik. İlk defa gerçek bir "Bubble Tea" denedim ve beğenmedim, yani tadı çok güzel değil. Zifan annesine hediye almak istediği için biraz alışveriş merkezi gezdik ve etrafta hiçbir plana haritaya uymadan gezdik. Sanki yerli halktan biriymişiz gibi ara sokaklardan dolanıp durduk. Akşama doğru döndüğümüzde aç olduğumuz için otelimize yakın ve bizim artık favorimiz olan Asya restoranına gidip yemek yedik ve otele geri döndük.

18. gün koşuşturmaca dolu bir gün olmuştu. Sabah derse gidip öğlen yemeği bile yemeden otobüse yetişmek için okuldan hızlıca çıkmıştık. Bu arada Almanya'da otogarlar bizimkinden çok farklı. Görevli kimse yok, bilet satış noktası bile yok. Otobüsler saatinde gelip sessizce yolcusunu alıp

gidiyorlar. Otobüsümüz geldiğinde önce biletimizi gösterip onaylatmamız gerekiyordu, tabi biz bunu bilmediğimiz için direkt otobüse binmeye çalışınca ufak bir azar yedik. Biletimizi onaylattıktan sonra yerlerimize geçtik önce bir 5-6 saat kesintisiz yolculukla Frankfurt'a gidecektik, oradan da direkt Paris. Heyecanlı olduğumuz için ilk yolculuğumuz bize çok uzak gelmemişti. Aktarma yaptığımız yere, Frankfurt havaalanına, geldiğimizde diğer otobüsümüze çok olduğunu görünce merkeze geçip bir şeyler yemek için hamburgerci tercih ettik. Burada ilk kez Bilal hocamızın tavsiyesi üzerine "Fish burger" yedim ve neden bu kadar ısrar ettiğini daha ilk ısırıkta anladım. Çok fazla güzeldi sosu ayrı burgeri ayrı… Bunu yazarken fotoğrafına baktım ve canım tekrardan çekti.

19. günümüz de erkenden başlamıştı. Frankfurt'tan Paris'e olan yolculuğumuz gece olduğu için sabahın erken saatlerinde Paris'e varmıştık. Direkt otele gidip telefonlarımızı şarj etmiş ve çantalarımızı teslim edip check-in yapmıştık. Daha sonra günümüzü bitirmemek için fazla oyalanmadan marketten kahvaltılık bir şeyler alıp yine benim hazırladığım plan doğrultusunda Paris'i gezmeye başladık. Ve şunu söylemeliyim ki Almanya'dan sonra Paris bize biraz fazla pis ve pahalı gelmişti. Sadece yere atılan çöplerden bahsetmiyorum genel olarak şehirde pis bir koku vardı. İlk hayal kırıklığımı burada yaşadım. Her ne kadar hayal kırıklığına uğrasam da tüm gün Paris'in altını üstüne getirdik. Ding ve Zifan o gün geri dönmüşlerdi ama biz geceyi orada geçirmek istediğimiz için kalmıştık. Gece Eyfel Kulesi´ni

görmeyi çok istediğimiz için hazırlanıp çıktık. Kendimle gurur duyduğum anlardan biriydi çünkü 23 yaşıma kadar Eyfel Kulesi´ni göreceğimi hiç düşünmemiştim. Orada biraz bir duygusallık çöktü ama hemen toparlayıp geceyi güzel şekilde kapattık.

20. gün de Paris'i gezdikten sonra kuzenimle buluşmak için tekrar Sezimle beraber Münih'e döndük. Tüm gün Münih'te diğer seferimde görmediğim yerleri gezdik. Yabancıların videolarında sürekli gördüğümüz bir hamburgerciyi denedik ve inanılmaz pahalı geldiğini söylemeliyim ama tadı buna değerdi gerçekten. Kuzenimin eşi Alman ama yıllardır kuzenim ile birlikte oldukları için Türk kültürüne alışmıştı. Sabah bizim için bir Türk kahvaltısı hazırlamıştı. Gün içinde bizimle Almanlar ve Türkler hakkında sohbet ediyordu. Çok tatlı bir kadındı gerçekten. Ertesi gün biz Jena'ya geri döneceğimiz için sabah erkenden kalkıp bize yolda yememiz için bir şeyler hazırlamıştı. Öğleden sonra Jena'ya vardığımızda direkt otele gidip dinlenmiştik ve tüm gün yataktan hiç çıkmadım.

22. günümüz çok düz geçmişti, sabah derse gitmiştik. Öğlen yine arkadaş grubumla yemekhanede yemek yiyip biraz şehir merkezinde dolaşmıştık. Ödevimiz olduğu için sokaktaki insanlarla şehirde bulunan "JenTower" hakkında röportaj yapıp kaydediyorduk. İlk başta çok gerilsem de daha sonra bu çok eğlenceli bir hal almaya başlamıştı. İlk birkaç kişiye sorduğumuzda kimse oranın yerli halkı değildi ve bu

işimizi hem zorlaştırıyordu hem de tuhaf bir hal almaya başlamıştı. Sonunda yerli halktan bir kaç kişiyle röportajımızı yapıp otele döndük ve lobide bunu sunuma geçirip biraz çalıştık.

23. günümüz de bir önceki gün gibi sıradan geçmişti. Dersimizi işleyip sunumlarımızı yapmıştık. Övünmek gibi olmasın ama ödevi gerçekten anlayıp doğru yapan tek grup bizdik ☺ Sunumlardan sonra bir sonraki gün yapılacak olan Dresden gezimiz için bir video izledik. Bir nevi ön gösterim gibiydi, hocamız her gezimizden önce bize bu tarz şeyler izletip önden biraz bilgi sahibi olmamızı istiyordu. Dersimiz bittikten sonra Sezim ile daha önce keşfettiğimiz Asya marketine gidip eve götürmek için bir sürü "Ramen" aldık.

24. gün biraz daha erken başlamıştı çünkü gideceğimiz yer uzaktı. Yine aynı toplanma yerinde buluşup arabalara bindik. Planımız Dresden'e gelince hava yağmurlu olduğu için önce arabada rehberli bir tur yapmak ve daha sonra merkezde rehberli turumuza devam etmekti. Rehberimiz çok tatlıydı ve daha önce İstanbul'da bulunduğu için biraz sohbet etme şansımız olmuştu. Birkaç saatin ardından Dresden'e gelince rehberimiz bize şehir hakkında bilgi vermeye başladı. Yağmur dindiğinde merkeze dönüp gezimize devam ettik. Turumuz bitince serbest zamanımız olduğu için yemek yiyip bu sefer de kendimiz gezdik. Ama içim bir buruktu çünkü bunun artık son olduğunu biliyordum. Normalde gezmek için çok hevesli olan ben, tüm gezi boyunca sakince durup etrafı izlemiştim. Saat gelince otobüsümüze binip göndük. Ve tabi

burada da Ebru hocamızın fotoğraflarını yeniden canlandırdım.

Şekil 28 Ebru hocamızın daha önce Dresden' e geldiğinde fotoğraf çektirdiği yerler. Fotoğrafta arkamda gördüğünüz duvar dünyanın en büyük porselen duvar resmi. Eski Saksonya hükümdarlar resmetmişler. Fürstenzug olarak bilinir

25. günümüz kurstaki son günümüzdü, son kez ders işleyip sınıfça fotoğraf çekildik. Çok duygulanmıştım bitmesini istemiyordum ama o gün gelmişti. Akşam otelimizde kapanış yemeği olacaktı o yüzden bizi dersten sonra bıraktıklarında otelimize gidip akşama kadar lobide oyunlar oynadık. Akşam olduğunda ise tüm öğretmenlerimiz ve kursumuzda görevli olan herkes gelmişti.

Duygusal bir konuşmanın ardından yemeklerimizi yiyip şarkılar söyleyip dans etmiş ve bol bol fotoğraf çekilmiştik.

Şekil 29 Dresden Katedrali diğer adıyla Katholische Hofkirche. 2. Dünya savaşında hasar almış ama sonrasında tamamen restore edilmiştir. Katolik Kraliyet ailesi için özel olarak yapılmış hatta üst kısmında yandaki saraylar bağlantılı olması için bir geçit bile var

Şekil 30 Son akşam yemeğinden kurstaki bazı arkadaşlarımla. Önümde adından sıkça bahsettiği Zhiyi, arkamdaki ise Sezim

Şekil 31 Sınıf öğretmenimiz Frau Matzka ve sınıfım die Brezeln

Şekil 32 Canım arkadaşım Tamer ve ben kapanış gecesinden

Son günüm… Şimdi yazarken ve fotoğraflara bakarken bile duygulanıyorum, orayı çok özledim sanırım. Kurs boyunca okula gitmek istemediğim tek gün buydu. Sabah kalkıp ilk gün toplandığımız Felsefe Fakültesi salonuna gittik. Burada tüm gezi boyunca çektiğimiz fotoğraflar ve videolardan oluşan bir video izlettiklerinde duygularımı daha fazla tutamayıp bol bol ağladım. Sonra Herr Müller herkese "bu kursu tek kelimeyle özetlersek?", diye sormuştu. Herkes

farklı farklı şeyler söylerken benim aklımdaki tek kelime ‘unvergleichlich’ idi. Daha sonrasında herkese tek tek sertifikalarını dağıttılar ve herkes son kez fotoğraf çekmeye başladı. Bazı arkadaşlarımız direkt bundan sonra evlerine dönüyordu. Onlardan biri de Sezim’di; gitmesini hiç istemediğim insan, tüm kurs boyunca hiç ayrılmadan, her yere beraber gidip her şeyi beraber yaptığımız kişi… İlk defa gittiğim ve tamamen tek başıma olduğum bir ülkede benim en yakınım oldu. Onu çok seviyorum iyi ki tanışmışız <3

Şekil 33 Kurs boyunca yakın arkadaşlarım olan tatlı insanlar

Her Güzel Gülün Dikenleri De Vardır

Kurs genelinde çok şanslı birisiydim sanırım, neredeyse hiç sorun yaşamadım. İlk başta Deutschland-Ticket aldığımda internetim yoktu diye QR kodun ekran resmini almıştım ama bunu kabul etmiyorlarmış. E-sim Almanya’da çalıştığı için kesinlikle gelmeden önce biletinizi alın ve orada internetiniz olsun çünkü daha pasaport kontrolünde bunu sorup internetim olmadığı için beni azarlamıştı görevli. Bu arada Almanlar

“Kleingeld” dediğimiz küçük kuruşları da almıyorlar, yani döndüğümde elimde neredeyse 20´ye yakın kuruş vardı.

Almanya´da dediğim gibi bir zorluk yaşamadım ama başka ülkelerden gelenlerle iletişim problemi yaşadım diyebiliriz. Bazıları çok bireyciler. Daha önce Çin´li arkadaşım Ding’den bahsetmiştim, onun hem karakteri öyleydi hem de kendi kültüründe öyle gördüğü içindi ama İtalyanlar beni çok şaşırttı çünkü sosyal medyadan gördüğüm kadarıyla sevecen insanlar olmaları gerekiyordu. Benim hem sınıfımda hem de kursumda İtalyan birçok insan vardı ve onlar hiç böyle değillerdi. Sadece kendi arkadaşlarıyla konuşur, sadece onlarla takılırlardı; onlar da İtalyan’dı, ama derste ikili çalışma yaptığımız zamanlarda çok güzel konuşurlardı bizimle. İlk başta bu yine bir tek bana mı öyle geliyor diye düşünüp Sezim ve Tamer’le konuştuğumda onların herkese böyle davrandıklarını söylemleri üzerine, ben de çok fazla umursamadım. Zorlandığım bir diğer konu da ulaşımdı. İlk başta tren uygulamasını anlamam biraz zamanımı aldı ve Almanya’da peronların sürekli değişmesi hatta trenin bile değişmesi çok normal bir şeymiş. Ama benim gibi ilk defa gelen ve bunları daha önceden bilmeyen birisi için hayat biraz zor olabiliyor. Neyse ki kısa zamanda uygulamayı çözdüm. Ayrıca bir yerden bir yere gideceğim zaman, uygulamayı anlamadığımda çevrim içi haritalardan gideceğim yere bakıyordum; ulaşımda hangi aracı kullanacağımı, saatini, kısacası her şeyi orası söylüyordu. Türkçe olduğu için anlamanız daha kolay oluyordu. Ve son

olarak arılar… Hayatım boyunca gördüğüm arı sayısı şu bir ayda gördüğüm kadar etmez yani. Her yerde o kadar çok arı var ki, rahatsız edici derecede hem de. Tüm fırın ya da hamur işi satılan yerlerde arılar o kadar fazlaydı ki ne sizin yemenize izin veriyorlar ne de siz yerken rahat veriyorlar. Fırın ya da diğer raflarda inanılmaz arı vardı ve kimse bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Almanya'nın neresine gittiysem bu hep aynıydı. Aşırı rahatsız edici bir durum, buna karşı bir çözüm bulamadım maalesef.

Olmak İstediğim Yerde Miyim Yoksa Olmam Gereken Yerde Mi?

Bir ay boyunca birçok kez farkındalık yaşadım. Aslında çoğu zaman benim yaşamak istediğim hayat bu diyordum, etrafımda farklı ırktan bir sürü insan olsun ve ben sürekli onlarla bu şekilde konuşup arkadaşlık edebileyim istedim. İleride kesinlikle bunun içinde bulunduğum bir hayatım olsun istedim ve tabi Almanya'da olmayı da. Lisede K-pop gruplarını sevdiğim için sadece Kore'ye gitmeyi istiyordum ama şimdi dünyayı gezmek, her yeri her kültürü öğrenmek istiyorum. Her yerde kendi kültürümüzü insanlara tanıtmak istiyorum.

Dikkatimi Çeken Farklar

Çoğu şeye erişimin bu kadar kolay olması da beni etkileyen şeylerden biriydi. Ben Asya yemeklerine de bayılan bir insanım ve Almanya´da iken onlara erişimim çok kolaydı,

alım gücünden bahsetmiyorum mesafe olarak bile çok kolaydı. Burada bir Asya yemeği yemek için iki otobüsle ilçe değiştirmem gerekiyor, tabi büyük şehirlerde belki durum farklıdır, ben kendi yaşadığım şehri baz alıyorum ve fiyatları da çok uygundu. Söylemeden geçemeyeceğim, dönüm noktam ya da önemli bir olay değil ama marketteki hazır paketlenmiş taze meyve reyonu… En çok özlediğim şeylerin başında yer alabilecek bir şey. Toplu taşımalar da keza öyle, sadece Almanya Türkiye karşılaştırması yapmıyorum, Fransa'yı da dahil ediyorum bu konuya.

Almanya içlerinden en temiz ve rahat olanıydı diyebilirim. Toplu taşıma kullanırken kendimi en güvende hissettiğim ülkeydi. Fransa'da hem eski hem kötü kokan hem de garip insanların çok olduğu bir yerdi. Market çalışanlarının güler yüzlülüğü… Normalde insanlar hep Almanlar için kabalar diye düşünür, oysaki çok tatlı insanlarmış, sürekli güler yüzlü market çalışanları, şoförler, garsonlar…

En başta da dediğim gibi, benim aklımda hiçbir zaman öğretmenlik yoktu ama bizim öğretmenimiz Frau Matzka sayesinde öğretmenliğe biraz daha ısındım. Onun sınıfta yaptığı etkinlikler, hepimizle tek tek ilgilenmesi, tatlılığı, sınıf hakimiyeti... Sadece öğrenci bazlı konuşmuyorum. Sınıfımız büyüktü ve o bunu çok iyi değerlendiriyordu. Ben de onun gibi sınıfı tamamen öğrenci ve dersle bütünleştirip kullanabilmeyi isterim. Bir konuyu anlattıktan sonra öğrenciyi konuşturmaya yönelik alıştırmalara daha ağırlık

vermek ve öğrenciyi sürekli dersin içinde tutmak ileride yapabilmeyi istediğim şeyler.

Bizim gibi bu heyecanı yaşayacaklara...

Kesinlikle gelmeden aylık programınızı isteyin ve kendinizi ona göre ayarlayın. Programınızı aldıktan sonra gitmek istediğiniz yerleri haritalarınızdan işaretleyin ve sürekli gözünüzün önünde olsun. Haritadaki işaretler arttıkça sizin de motivasyonunuz artacak; inanın bana daha sonra dönüp baktığınızda ben nerelere gitmişim, neler yapmışım diyeceksiniz. Karşınıza oralarla ilgili videolar çıktığında "aa ben burayı gördüm, gittim" demenin zevki çok güzel.

DAAD'nin verdiği burs zaten otel ve okulunuzu karşıladığı için oraya vardığınızda cebinizde para olacak. Eğer benim gibi çok para harcayan biriyseniz, yanınıza mutlaka fazladan para almalısınız. Uçak biletinizi mümkün olan en erken tarihte alın ki daha ucuz olsun, benim gibi son zamanlara bırakıp pahalıya almayın; yoksa DAAD'nin verdiği seyahat masrafları için olan para direkt oradaki açığı kapatıyor. Benim çevrem çok olduğundan ve ben hediye almayı çok sevdiğimden biraz fazla para harcadım ama Almanya ve diğer ülkelerdeki çoğu yerler ücretsiz olduğu için, bir şeylere neredeyse hiç ekstra para ödemiyorsunuz.

Bazı arkadaşlarımız evde konakladılar, bense otelde kaldım. Bu seçtiğiniz okula bağlı. Benim kalacağım otel, başvuru dönemimde belliydi ama bazılarında net bir şey yok, sadece konaklamaya yardımcı olacaklarını söylüyorlar. Vize randevusuna gitmeden önce mutlaka okulunuzla iletişime

geçip kalacağınız yeri net bir şekilde söyleyen bir belge alın; böylece hem vizede sorun yaşamazsınız hem de gitmeden önce havaalanından kalacağınız yere olan ulaşım seçeneklerine bakabilirsiniz. Bu arada gitmeden önce mutlaka çevrim içi haritalar ile kalacağınız yerin çevresini, okulunuzun çevresini gezin birkaç kere. Birkaç kere diyorum çünkü oraya gittiğinizde zaten oraları biliyormuşsunuz gibi rahat edeceksiniz.

Dersler konusunda ben pek fazla tavsiye veremeyebilirim çünkü benim kursumda sadece yarım gün ders işleniyordu ve o derslerde de sürekli konu işlemek yerine konuşma etkinlikleri ve oyunlar oynuyorduk. Ama siz kendinizi geliştirmek istiyorsanız sürekli Almanca konuşmaya çalışın, hata yapmaktan korkmayın çünkü Almanlar bizim gibi takılmıyorlar her şeye. Hatta çoğu zaman Almanca konuşmanız için onlar sizi teşvik ediyorlar.

Korkmayın hem de hiçbir şeyden. Ne konuşmaktan, ne ulaşımdan, ne de insanlardan. Emin olun hayatınızın en iyi bir ayını geçireceksiniz. Cesaretinizi kırabilecek şeyler olabilir, örneğin pasaport memuru gibi ama en ufak sıkıntınız bu olacak ve bittiğinde bu neymiş ki diyeceksiniz. Yeni yerler görmekten, yeni şeyler denemekten, insanlarla sohbet etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyin. Başka insanları, kültürleri öğrenin, onlarla iletişiminizi kesmeyin ve en önemlisi tüm bu zaman boyunca eğlenmeyi unutmayın çünkü bu hayata bir kere geliyoruz ve o kadar zorluk çektikten sonra eğlenmek en çok sizin hakkınız.

Almanca Yolculuğumun Unutulmaz Durağı: Münih

Gülnur KESİCİ

Ben Gülnur Aybüke Kesici, 23 yaşındayım ve Kocaeli'nde yaşıyorum. Size Almanca öğretmeni olma yolculuğumun nasıl başladığını, bugün geldiğim noktaya beni hangi süreçlerin taşıdığını anlatmak istiyorum.

Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi'nde Almanca Öğretmenliği okumak, benim için beklediğimden farklı bir başlangıç oldu. Almanya'ya uzanan yolculuğum benim için hem kişisel hem akademik yönden büyük bir dönüşüm süreci oldu. Açıkçası üniversiteye ilk başladığım günlerde kendimi şu anki kadar emin hissetmiyordum. Öğretmen olmak istediğimden emindim ama "Almanca öğretmeni olmak" fikrine alışmam zaman aldı. Çünkü lisede Rusça görmüştüm ve Almancayla üniversiteye gelene kadar hiç tanışmamıştım. Bu nedenle Almanca hazırlık sınıfının ilk dönemi benim için oldukça zor geçti. Derslerin tamamen Almanca olması ve devamsızlık yapmam nedeniyle konuları yakalayamamak beni başlangıçta zorlayan unsurlardı. Sınıfa girdiğimde hocaların anlattıklarını çoğu zaman anlamakta güçlük çekiyordum ve içimden "Ben bu dili nasıl öğreneceğim?" diye geçiriyordum. Almancayı sevip sevemeyeceğimden bile emin değildim. Ama bugün, Almanya'da B2.2 seviyesinde bir dil kursuna burslu olarak gitmiş olmam, aslında hiçbir şeyin sandığım kadar uzak olmadığını gösteriyor. Bazen bir şey ilk anda zor, karışık ya da bize göre değilmiş gibi görünebilir;

ama aslında sadece zamana, emeğe ve doğru insanlara ihtiyacımız vardır.

Şimdi size Almanya'ya gitme sürecimin nasıl gerçekleştiğini anlatmadan önce, bu yola girmemi sağlayan doğru insanlardan, yani hocalarımdan bahsetmek istiyorum. Kendimi değerli Ebru hocamın derslerinde buldum. Onun ders anlatma biçimi, öğrencilerine yaklaşımı ve sınıfa taşıdığı enerji beni gerçekten etkiledi. Dersteki akıcı anlatımı ve sınıfta kurduğu Almanca ortamı o kadar ilham vericiydi ki, içimde hem Almancamı geliştirme hem de onun gibi bir öğretmen olma isteği uyandırdı. Bu yüzden özellikle Almanca becerilerimi ilerletmek için bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettim. İlk önce kendime bir çalışma planı oluşturarak başladım. Yabancı bir dilde en önemli şeyin süreklilik olduğunu bildiğim için ünite ünite çalıştım. Bir kelime defteri hazırladım ve ünitelerin sonundaki kelimeleri düzenli olarak bu deftere not ettim. Sürekli tekrar ederek kelime bilgimi geliştirdim ve derslerde daha aktif olmaya başladım. Bu çalışma planını Almanca podcastler dinleyerek, diziler izleyerek destekledim.

Tabii ki teorik çalışmanın yanında motivasyonun da büyük bir rolü vardı. Bu motivasyonu, değişimimi fark eden Ebru hocamdan aldım. Ders aralarında "Almancayı nasıl çalışıyorsun?" diye sorması ve aktif katılımımı, değişimimi fark ettiğini söylemesi, emek verdiğimde gerçekten başarabileceğimi ve doğru yolda ilerlediğimi hissettirdi. Bir öğretmenin, öğrencisinin çabasını fark etmesi, onu

desteklemesi ve değer verdiğini hissettirmesi öğrenci üzerinde büyük etki bırakıyor ve öğrenme isteğini artırıyor. Ben de bu yaklaşımı kendime örnek aldım. Bu nedenle öğrencilerine öz güven veren, onların gelişimini takip eden ve her aşamada destekleyen bir öğretmen olmayı kendime hedef olarak belirledim.

Hazırlık sınıfının son zamanlarında Ebru hocam bir dergi çıkarmak istediğini söyledi ve katılmak isteyenleri sordu. Almanca yazı yazma fikri beni çok heyecanlandırdığı için hemen gönüllü oldum. Böylece "DaFeinander" adlı dergimizin bir parçası oldum. O günden bu yana hem kendi yazılarımı yazdım hem de arkadaşlarımın yazılarını okuyarak onlardan çok şey öğrendim. Bu süreç hem dil becerilerimi geliştirdi hem de Almancaya olan ilgimi daha da artırdı. Şimdi ise Almanya anılarımı, gezdiğim yerleri ve deneyimlerimi yine bu dergide yazıyorum. Dilerseniz DaFeinander dergimizi üniversitemizin sitesinde bulabilirsiniz ve yazılarımızı da okuyabilirsiniz.

Tüm bu süreçlerden sonra artık Almancayı gerçekten sevdiğimi ve bu dilin öğretmeni olmak istediğimden çok emindim. Her gün biraz daha ilerlediğimi hissediyor, attığım küçük adımların zamanla büyük bir değişime dönüştüğünü görüyordum. Üçüncü sınıfa geldiğimde Bilal hocamın yönlendirmesiyle iki kardeşe Almanca özel ders verme fırsatı buldum. Bu, öğretmenliğe attığım ilk adımdı ve benim için çok değerli bir deneyimdi. Ders planlamak, öğrencilerimin seviyesine uygun etkinlikler hazırlamak ve onların kısa

sürede gösterdiği ilerlemeyi görmek hem akademik hem pedagojik açıdan beni geliştirdi. Öğrencilerimle birebir çalışmak, onların motivasyonunu canlı tutmak ve öğrenme sürecine rehberlik etmek, öğretmenliğin ne kadar anlamlı ve kıymetli bir meslek olduğunu bana bizzat gösterdi.

Öğretmeni olmak istediğim dilin konuşulduğu ülkeye gitmek, uzun zamandır gerçekleştirmek istediğim bir hedefti. Almanca dilini ve kültürünü yerinde deneyimlemek ve ileride öğrencilerime aktaracağım bilgileri birebir yaşayarak öğrenmek, benim için büyük bir motivasyon kaynağıydı. DAAD bursuna başvurmamın en önemli nedeni de buydu. Çünkü bir dili gerçekten anlamanın, onu yalnızca sınıf ortamında değil, günlük yaşamın içinde duyup kullanmakla mümkün olduğunu düşünüyordum.

Almanya'da eğitim alırken derslere sadece bir öğrenci olarak değil, aynı zamanda bir yabancı dil öğretmen adayı olarak baktım. Ana dili Almanca olan hocaların ders işleyişlerini, kullandıkları materyalleri, sınıf yönetimlerini ve öğretim tekniklerini özellikle gözlemledim. Bu gözlemler mesleki gelişimime büyük katkı sağladı. Dilin doğal akışını, öğrenciyi derse nasıl dahil ettiklerini ve kültürel unsurları öğretime nasıl entegre ettiklerini yerinde görmek benim için çok değerliydi.

Bu burs sayesinde yalnızca Almanca dil becerilerimi geliştirmekle kalmadım; dilin günlük hayatta nasıl kullanıldığını gözlemleme, farklı ülkelerden insanlarla tanışma ve Almanya'daki eğitim ortamını yakından tanıma

fırsatı buldum. DAAD bana hem dilsel hem kültürel açıdan gelişme imkânı sundu. Almanya'da geçirdiğim bu süre, öğretmenlik yolculuğuma güçlü bir katkı sağlayan önemli bir deneyim oldu.

Tüm bu destek için DAAD'ye ve bu sürece inanmamı sağlayan hocalarıma gönülden teşekkür ederim. Bundan sonraki bölümlerde ise Almanya'da yaşadığım deneyimleri, gezdiğim yerleri ve bu süreçte öğrendiklerimi sizlerle paylaşacağım.

Almanya Yolculuğuma Çıkmadan Önce

Almanya'ya gitme fikri bende ilk olarak hazırlık sınıfındayken oluştu. O dönemde üniversitemize gelen DAAD temsilcileri burs hakkında ayrıntılı bir tanıtım yapmıştı. Başvuru yalnızca ikinci ve üçüncü sınıflara açıktı; ben ise henüz başvuracak sınıf düzeyinde değildim. Buna rağmen, Almanya'da bir dil okuluna burslu olarak gitme imkânının olduğunu öğrenmek bile beni çok motive etti. Üst sınıflardan iki öğrencinin bursu kazanması ise "Ben de yapabilirim" düşüncesini aklıma yerleştirdi.

Üçüncü sınıfa geldiğimde DAAD temsilcileri tekrar üniversitemize geldi ve bu kez başvuru hakkına sahiptim. Başvuru için Almanca dil sertifikası gerekiyordu ve bu nedenle temsilcilerin düzenlediği seviye tespit sınavına girdik. B1 seviyesi aldığımı görünce çok sevindim çünkü burs başvurusu için A2 seviyesi yeterliydi. Şartı sağlıyor olmak

beni cesaretlendirdi ve Ebru hocamın desteğiyle hemen başvuru sürecine başladım.

Başvuru formunda üç farklı dil kursu tercih edebiliyorduk ve değerlendirme sonucunda bu kurslardan birine yerleştirilecektik. Ben birinci sıraya Münih'i, ikinci sıraya Düsseldorf'u yazmıştım. Üçüncü seçeneğimi ise hatırlamıyorum. Ebru hocam aslında büyük şehirlerin daha fazla talep gördüğünü ve maliyetlerin yüksek olabileceğini söyleyerek bu şehirleri ilk sıralara koymamamı önermişti. Ancak ben yine de risk alıp Münih'i ilk sıraya yazdım. Çünkü büyük bir şehir olmasına rağmen seçtiğim kurs ve konaklama ücreti oldukça uygundu ve eğitim kalitesi açısından tüm beklentilerimi karşılıyordu.

Belgeleri toplama aşamasında Ebru hocam bana büyük destek oldu. Motivasyon mektubu, transkript, öğrenci belgesi, lise diploması, CV ve Almanca dil sertifikası gibi gerekli tüm belgeleri tek tek kontrol ederek eksiksiz bir şekilde başvurumu tamamladık. Başvurumu tamamladıktan sonra ise artık yapabileceğim tek şey sonucu beklemekti.

Sonuçların açıklanması yaklaşık üç ay sürdü ve bu bekleme süreci benim için oldukça heyecanlı geçti. Bazen gün içinde aklıma geliyor, "Acaba bursu kazandım mı?" diye düşünmeden duramıyordum. Sonuçların açıklandığı gün Kocaeli´nde ailemin yanındaydım. DAAD'nin sitesine girip bursu kazandığımı gördüğüm an, gerçekten tarif etmesi zor bir mutluluk yaşadım. Hemen anneme, babama ve kardeşlerime haber verdim; hepsi benimle birlikte sevindi ve

tebrik etti. Bursu kazanan beş kişiydik ve birbirimizi tebrik ettik. Ardından Ebru hocamızla birlikte hemen bir WhatsApp grubu kurduk. O günden bu yana o grup hep aktif kaldı; bursu kazandığımız andan Almanya'ya gidişimize, orada yaşadıklarımıza ve bu kitabı yazma sürecimize kadar her şeyi orada paylaştık ve paylaşmaya devam ediyoruz.

Grup kurulduktan sonra yapılması gereken adımları konuştuk ve bursu onaylama gibi işlemleri DAAD portali üzerinden gerçekleştirdik. Burs başvuru sürecinin ne kadar zahmetli olduğunu düşündüğümde, bu sonraki adımların artık daha kolay olduğunu fark ettim. Ama tabii ki hiçbiri vize başvurusu ve sonucunu beklemek kadar stresli değildi. Vize süreci gerçekten çok daha fazla sabır, dikkat ve emek gerektiriyordu.

Vize aşamasına geldiğimizde hepimiz biraz daha heyecanlanmıştık. Vize randevumuzu aldık ve burs kazanan diğer arkadaşım Pelin'in babası vize başvurusu yapmak için hepimizi Ankara'ya götürdü. Yol boyunca içten içe "Umarım bir sorun çıkmaz" diye düşünüyordum. Vize başvuru merkezine vardığımızda elimizde dolu bir dosya vardı: Burs onay belgesi, kurs davet mektubu, konaklama bilgileri, niyet mektubu, sağlık sigortası, uçak rezervasyonu, öğrenci belgesi ve diğer tüm evraklar… Hepsini teslim ettikten sonra artık beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Bir süre sonra ilk olarak Pelin'in pasaportu geldi ve vizesinin çıktığını öğrendik. Onun adına çok sevindik ama benim ve diğer üç arkadaşımın pasaportları gelmeyince

hepimiz ister istemez biraz gerildik. Tam o sıralar vize başvuru merkezinden, yatırdığımız vize ücretinin iade edileceğine dair bir E-posta aldık. O anda "Acaba red mi aldık?" diye düşündük. Çünkü Pelin böyle bir mail almamıştı ve ona vize çıkmıştı. Moralimin nasıl bozulduğunu anlatamam; arkadaşlarım sürekli beni teselli edip sakinleştirmeye çalışıyordu.

Yaklaşık bir hafta sonra pasaportlarımızın kargoya verildiğine dair mesaj geldi. O mesaj bile bize umut verdi aslında. Pasaportlarımız geldiğinde dördümüz aynı anda açtık ve vizelerimizin onaylandığını gördük. O an hepimizin yüzünde aynı ifade vardı: rahatlama ve mutluluk. Hemen öğretmenlerime, aileme ve arkadaşlarıma haber verdim, hepsi benim kadar sevindi. Bu arada, bizi endişelendiren ücret iadesinin nedeni ise burslu olmamızmış, endişelenmemize gerek yokmuş. Ücretin geri ödenmesi de bizi ayrıca mutlu etti.

Bursu kazandıktan sonra kursla hemen iletişime geçtim ve bana her konuda çok hızlı dönüş yaptılar. Almanca haberleşmek beni gerçekten mutlu etmişti. Almanca yazışmak hoşuma gittiği için aklıma takılan her şeyi sormaya başladım. Hatta bazen "Acaba çok mu soru soruyorum?" diye düşündüğüm oldu ama kurs ekibi o kadar nazik ve anlayışlıydı ki, her mesajıma sabırla cevap verdiler. Konaklama konusunda da oldukça yardımcı oldular. İlk önerdikleri yeri çok beğenmemiştim, bunun üzerine başka bir seçenekleri olup olmadığını sordum ve hemen alternatif bir yurt sundular. İlk defa Almanya'ya gideceğim için

konaklamanın içime sinmesi benim için çok önemliydi ve bu konuda gösterdikleri anlayış beni gerçekten memnun etti.

Ayrıca hangi seviyede kurs alacağımı bildirdiler ve vize başvurusu için gerekli belgeleri de eksiksiz şekilde ilettiler. Kurs başlamadan bir hafta önce ise daha kapsamlı bir bilgilendirme dosyası yolladılar. Bu dosyada Münih'te yemek yiyebileceğim yerlerden önemli sokaklara, okul ve yurt konumlarından acil durum numaralarına kadar pek çok bilgi vardı. Almanya'ya gitmeden önce tüm bu detaylara sahip olmak kendimi güvende hissettirdi ve yeni bir ülkeye gidiş sürecimi çok daha kolaylaştırdı.

Hazırlık süreci, belgeler, vize ve planlama derken geriye sadece beklemek kalmıştı. 4 Ağustos gününün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. O güne kadar Münih'i ayrıntılı bir şekilde araştırdım; gezilecek yerlerine, metro hatlarına, hangi durağa nasıl gideceğime kadar her şeyi not ettim. Valizimi büyük bir mutlulukla hazırladım çünkü bu yolculuk benim için bir hayalin gerçeğe dönüşmesiydi.

O gün geldiğinde çok heyecanlıydım. Ailemle birlikte İstanbul Havalimanı'na gittik. Dış hatlar giden yolcu bölümüne yürürken çok mutlu hissettim. Ailemle vedalaşırken gözlerindeki gururu görmek beni çok duygulandırdı. Hepimiz duygusallaştık ama bunun benim için çok önemli bir adım olduğunu biliyorduk.

DAAD bursunu kazanmış olmam benim için büyük bir fırsattı; tüm bu süreçte yanımda olan ve her zaman maddi manevi destek veren canım babama, anneme ve kardeşlerime

özellikle teşekkür etmek istiyorum. Onların desteği olmasaydı bu yolculuk benim için bu kadar anlamlı ve özel olmazdı.

Artık önümde Almanya'daki ilk günlerim vardı ve o ana kadar yaptığım bütün hazırlıklar, beni bu yeni deneyime adım atmaya hazır hâle getirmişti.

Başlangıcın İlk 24 Saati

Almanya'ya, Almanya saatiyle sabah dokuz gibi vardım. Uçak Münih'e inerken camdan dışarı bakarken içimi çok garip bir his kapladı. Uzun süredir hazırlanıyordum ve o an nihayet gerçekleşmişti. Uçak piste indiği anda içimden "Gerçekten Almanya'dayım, gerçekten başardım" dedim. Bu his benim için sadece bir yolculuk değil, uzun süredir beklediğim bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Uçaktan inip pasaport kontrolüne doğru yürüdüm. Sıram geldiğinde pasaport polisi bana Almanca mı yoksa İngilizce mi konuşmak istediğimi sordu. Bu soruya hemen "Almanca" diye yanıt verdim. Bu cevaptan başka bir cevap veremedim çünkü Almanya'ya gelmiştim ve tabii ki Almanca konuşmak için can atıyordum. Bu soruyu gün içinde başka yerlerde de duydum ve hepsinde yine Almancayı seçtim.

Pasaport polisi güler yüzlü ve sakindi. İlk olarak Almanya'da mı yaşadığımı sordu, "Hayır, Türkiye'de yaşıyorum" dedim. Sonra konaklayacağım yer, üzerimdeki nakit para ve bursumla ilgili birkaç soru sordu. DAAD bursiyeri olduğumu görünce işlemler çok hızlı ilerledi. DAAD bursiyeri olmamın bu süreçte gerçekten bir kolaylık

sağladığını düşünüyorum. Pasaportuma giriş damgası vurulunca resmi olarak Almanya'ya adım atmış oldum.

'ya gelmeden önce E-sim almayı düşünüyordum ama hangi markayı seçmem gerektiğini bileme-miştim. Neyse ki Münih Franz Josef Strauss Havalimanında ücretsiz Wi-Fi vardı. Hemen bağlanıp aileme ve arkadaşlarıma "Ben vardım! Almanya'dayım!" diye mesaj attım. Kendimi, öğretmeni olmak istediğim dilin ülkesinde bulmak beni çok gururlandırdı.

Münih'e gelmeden önce ulaşımı ayrıntılı şekilde araştırmıştım. Hangi metroya bineceğimi, hangi durakta ineceğimi, yurdun konumunu az çok biliyordum. Bu yüzden yön bulma konusunda zorlanmadım. Bavullarımı aldıktan sonra tabelaları takip ederek S-Bahn'a yürüdüm. D-Ticket'ım vardı, bu yüzden direkt metroya bindim ve şanslıydım ki bindiğim metronun da interneti vardı. Yaklaşık kırk dakikalık yolculuk boyunca hem etrafa bakıyor hem de gerçekten Almanya'da olduğumu sindirmeye çalışıyordum. Metro diyorum ama yeraltından gitmemişti yolculuğumun bir 20 dakikası. Dışarısı yemyeşil ve tertemizdi. Münih'e kelimenin tam anlamıyla bayılmıştım! Ara ara metrodaki insanları inceliyor, yanımda Almanca konuşan insanları dinliyordum.

Merkez istasyona indiğimde ilk işim bavullarımı kilitli dolaba bırakmak olacaktı ve nereye bırakacağımı da gelmeden önce hocama sormuşum. Çünkü yurdun girişine daha çok zaman vardı ve bavullarla dolaşmak istemiyordum. Emanet dolaplarına gittiğimde bozuk parayla çalıştığını

görünce kısa bir duraksadım. Yanımda bozuk para yoktu. Yakındaki satıcılara gidip önce bir Brezel aldım, sonra birkaç küçük alışveriş daha yaparak gerekli miktara ulaştım. Ama gerçekten bavullarla bunları yapmak beni yormuştu.

Bavulları yerleştirdikten sonra kurs binasına gittim. Kursuma yaklaştıkça farklı ülkelerden öğrenciler görmeye başladım. Ellerinde Münih'te Almanca kursu yazılı klasör dosyalar vardı. Binaya girdim ve şansıma benimle ilgilenen, haberleşen kurs organizatörü beni karşıladı. Bana konaklama, ulaşım ve kurs programı hakkında bilmem gereken her şeyi detaylı şekilde açıkladı ve bana da o klasör dosyadan verdi. Tüm süreç boyunca gösterdiği ilgi ve destek için kendisine teşekkür ettim ve aylardır iletişimde olduğum kişiyle yüz yüze konuşmak beni mutlu etmişti.

Sonrasında bavullarımı almak için tekrar merkez istasyona döndüm fakat biraz acıkmıştım. Tahmin edin ilk günümde ne yedim? Tabii ki Pommes! Türkiye'de olmayan çeşit çeşit soslarla denedim ve tadı gerçekten çok lezzetliydi. Karnımı doyurduktan sonra bavullarımı da alıp metro ile yurduma gittim. Yurdun önüne geldiğimde bir grup öğrencinin beklediğini gördüm; kısa süre içinde bize yurt hakkında bilgi vereceklerini anladım. Hepimizi bir odaya aldılar ve yurtla ilgili bir tanıtım sunumu izlettiler. Ardından oda numaramı ve oda kartımı verdiler. Üst kata çıktığımda beni iki kişilik bir oda bekliyordu. İlk düşündüğüm şey "Acaba oda arkadaşım olacak mı?" oldu çünkü kaç kişiyle kalacağımı gerçekten bilmiyordum.

Ben bir yandan aileme ve arkadaşlarıma odamı ve manzarasını gösteriyor, bir yandan da valizimi yavaş yavaş açıyordum. Tam o sırada odaya bir kız geldi ve o an anladım ki oda arkadaşım o olacaktı. Hemen tanışmaya başladık ve neden Almanya'da olduğumuzu birbirimize anlattık. İlk olarak İngilizce konuşuyorduk ama ben Almanca konuşmaya çok hevesliydim. Bu yüzden bir süre sonra o İngilizce sorular sormaya devam ederken ben Almanca cevaplar veriyordum. Kısa bir zaman sonra o da bana uyum sağladı ve tamamen Almanca sohbet etmeye başladık. Almanca seviyelerimizin yakın olması benim için büyük bir avantajdı. Bu sayede bir ay boyunca odada hep Almanca konuştuk, her akşam odama döndüğümde günümüzü birbirimize Almanca anlattık. Ayrıca oda arkadaşımın sakin, nazik ve iletişime açık biri olması gerçekten benim için büyük bir şanstı.

Odama yerleştikten sonra acıktığımı fark ettim. Yurdun hemen yakınındaki markete gidip alışveriş yaptım ve bu, Almanya'daki ilk market alışverişimdi. Yurdun mutfağı ortaktı ve istediğim zaman kullanabiliyordum. Çok yorgun olduğum için mutfakta kendime basit bir şeyler hazırladım ve ardından odama geçtim.

Yatağa uzandığımda günün nasıl geçtiğini düşündüm. Sabah Türkiye'deydim, akşam Münih'te… Bu düşünce bile başlı başına heyecan vericiydi. Ertesi gün kursun ilk günü olacağı için erken yatmak istedim. Hem yorgunluk hem de tatlı bir heyecan vardı.

Münih'te Bir Öğrenci Olarak Geçirdiğim Zaman

Münih'teki kursum, üniversiteye bağlı fakat kampüsün içinde değil, dil kursları için ayrılmış farklı binalardaydı. Benim iki ayrı kursum vardı ve bunlar farklı binalardaydı. Metro ile aralarındaki mesafe yaklaşık 10 dakika sürüyordu. Biri "XL Kurs" olarak geçiyordu ve tamamen konuşma, tartışma ve sunum yapma üzerineydi. Saat 12.50'de başlıyor, 13.35'te bitiyordu. Ardından 14.00'da başlayıp 17.30'a kadar süren B2.2 kursuma geçiyordum. İki kurs farklı binalarda olduğu için ders çıkışlarında biraz koşturmam gerekiyordu çünkü Almanların dakiklik konusundaki hassasiyetini biliyordum ve gecikmemek adına elimden geleni yapıyordum.

Evet, anlayacağınız üzere kurslarım öğleden sonraydı. Açıkçası ben gerçekten sabah insanıyım ve sabah derslerini her zaman daha çok seviyorum. Bu yüzden öğleden sonra kursu hiç istememiştim. Derslerim sabahtan olsaydı hem daha hızlı adapte olabileceğimi hem de ders sonrası Münih'i keşfetmek için daha çok zamanım olacağını düşünüyordum. Bu nedenle kurs organizatörleri ile görüşüp saat değişikliği talep ettim. İsteğimi dikkate alacaklarını ancak kesin bir şey söyleyemeyeceklerini belirttiler. Sonuç olarak ders saatimi değiştiremediler ve öğleden sonra kursuna devam ettim. Tabii zamanla buna da alıştım.

XL kursumdan bahsedecek olursam, genellikle serbest tartışmalar yapıyorduk. Hocamız her derse bir konu getiriyordu. Örneğin, "Şimdiye kadar Almanya'da seni en çok

şaşırtan şey ne oldu?" gibi sorular soruyor, ardından herkes kendi ülkesine göre cevap veriyordu. Başka günlerde Almanya'daki bir davranış ya da alışkanlık üzerinden ülkeler arası karşılaştırmalar yapıyorduk. Bu ders, konuşma becerimi geliştiren en önemli alanlardan biriydi. Son hafta bizden küçük gruplar hâlinde bir sunum hazırlamamız istendi. Ben iki Çinli arkadaşımla aynı gruptaydım ve konu olarak Münih ile Bavyera bölgesinin gezilecek yerlerini seçtik. Ben Neuschwanstein Şatosu'nu sundum, arkadaşlarım ise Königssee ve Olympiapark üzerine sunum yaptılar. Hem hazırlık süreci hem de sunum anı benim için gerçekten çok keyifliydi.

Diğer grupların sunumları da en az bizimki kadar güzeldi. Bir grup Brezel'in nasıl yapıldığını anlattı ve sunum sonunda sınıfa Brezel dağıttılar. Başka bir grup ise Beethoven, Mozart gibi ünlü isimlerden bahsetti ve birlikte "An die Freude" parçasını söyledik. Bunlar sınıfta gerçekten çok güzel bir atmosfer oluşturdu.

Bu ''XL'' kursu bana yalnızca konuşma pratiği değil aynı zamanda kültürel açıdan da çok şey kattı. Farklı ülkelerden insanlarla hem kendi kültürlerimizi hem de Almanya'ya dair gözlemlerimizi karşılaştırmak, bakış açımı genişletti. Herkesin kendi ülkesinden örnekler vermesiyle dersler hem eğlenceli hem de öğretici hâle geldi.

Öğleden sonraki B2.2 kursu ise üniversitede gördüğüm hazırlık sınıfının devamı gibiydi fakat seviye olarak çok daha yoğundu. Bu kursun ilk yarısı Temmuz ayında B2.1 olarak

yapılmış, ben Ağustos dönemindeki B2.2 kısmına katılmıştım. Dersler gerçekten akıcı geçiyordu. Öğretmenimiz sürekli ikili çalışma ya da grup çalışması yaptırıyordu. Gerektiğinde bireysel çalışmalar da oluyordu. Dersi kitap üzerinden işliyorduk ve bu yüzden dört temel beceriyi eşit şekilde işledik. Ara ara dinleme okuma, yazma sınavları olduk.

Kursun ilk günü unutamadığım bir anımı anlatmak istiyorum. Sınıfta sıra arkadaşım Çin'liydi. Henüz kurs kitabımı almamıştım ve o gün birlikte kitap almaya gitmeye karar verdik. Kırtasiyeye gittik ve kursta işlediğimiz kitabı aldık. Ardından birlikte ilk ama son olmayacak olan dönerciden döner yedik. Marienplatz'da dolaşırken bir anda yağmur yağmaya başladı. Almanya'nın yaz yağmurlarına hiç alışkın değildim ve yanımda şemsiye yoktu. Arkadaşım ise yanında getirmişti. Şemsiyesini benimle paylaşarak birlikte yürüdük. Ayrılma zamanı geldiğinde bana şemsiyeyi verebileceğini, erkek arkadaşının yanında başka bir şemsiye olduğunu söyledi. Daha ilk günden böyle düşünceli biriyle karşılaşmak beni şaşırttı. İlk kez yurt dışındaydım ve karşılaştığım bu durum beni gerçekten çok mutlu etti.

Marienplatz, Münih'in kalbi olarak bilinen, şehrin en canlı ve en tarihi meydanıdır. Yeni belediye binasının etkileyici mimarisiyle her gün binlerce insanı kendine çeker. Burası kursun ilk gününde sınıf arkadaşımla birlikte gezdiğimiz yerlerden biriydi. Münih'i keşfetmeye Marienplatz'tan başlamıştım.

Şekil 35 Marienplatz Münih

Dersler dışında düzenlenen etkinlikler de oldukça keyifliydi. Neuschwanstein gezisi ise programın en unutulmaz gezilerinden biriydi. Daha önce fotoğraflarını gördüğüm şatoyu yakından görmek gerçekten farklı bir deneyimdi. Geziye 9 Ağustos 2025 tarihinde gittim ve geziye katılan arkadaşım yoktu. Geziye tek başıma gittim ama orada çok fazla arkadaş edindim.

Şekil 36 Neuschwanstein Şatosu

Neuschwanstein Şatosu, Bavyera Kralı II. Ludwig'in yaptırdığı masalsı bir yapıdır. Kral buraya büyük hayallerle sığınmış olsa da şatoda yalnızca üç hafta yaşayabilmiş ve öldüğünde şato hâlâ tamamlanmamıştır. Gezi sırasında bize verilen telefon rehberiyle tüm bu bilgileri dinledim ve şatonun tarihini adım adım hissederek dolaştım. İçeri girdiğimde odaların detayları, duvar süslemeleri ve pencerelerden görünen manzara gerçekten büyüleyiciydi. Böylesine muhteşem bir yapının son hâlini kralın hiç görememiş olması ise beni derinden üzdü.

Şato, Schwangau bölgesindeki Alp Gölünün hemen yakınındaydı ve manzarası gerçekten etkileyiciydi. Geziye ilk olarak bu gölden başladık, yeni tanıştığım arkadaşlarımla göl kenarında oturup yanımızda getirdiğimiz sandviçleri yedik. Ardından Mary Köprüsü'ne doğru yürüdük. Köprüye ulaşmak için epey bir bayır çıkmamız gerekti ve hava çok sıcaktı, bu yüzden oldukça yoruldum ama şatoyu yukarıdan görmek her şeye kesinlikle değdi. Daha sonra şatoya doğru ilerledik ve müze kartlarımızla içeri girdik. İçerisi o kadar güzeldi ki, şimdi bile düşündükçe bana rüya gibi geliyor. Ayrıca şatonun manzarası da çok güzeldi; göl, dağlar ve yeşilliklerle birlikte insanı hemen etkileyen bir görüntüsü vardı.

Şekil 36 Schwangau bölgesindeki Alp Göl'ü. Hayatımda gördüğüm en güzel göllerden birisiydi

Şekil 37 Schwangau bölgesindeki Alp Göl'ü. Hayatımda gördüğüm en güzel göllerden birisiydi

Neuschwanstein Şatosu'ndan sonra rehberli turumuz bizi Wieskirche'ye götürdü. Şato manzarasından ayrılıp yemyeşil köy yollarından geçerek bu ünlü kiliseye vardık. Dışarıdan bakıldığında oldukça sade görünen bir yapıydı ama rehberimiz içeri girdiğimizde bizi çok farklı bir atmosferin beklediğini söyledi. Gerçekten de içeri adım attığım anda Rokoko tarzının o ince ve zarif detayları beni şaşırttı. Tavan freskleri, altın işlemeler, yumuşak renkler… Hepsi birlikte çok huzurlu bir ortam oluşturuyordu. Rehberimiz, Wieskirche'nin 1700'lü yıllarda "Ağlayan İsa" heykeliyle ün kazandığını ve bu nedenle önemli bir hac merkezine dönüştüğünü anlattı. Çevresi tamamen çayırlarla ve küçük çiftliklerle çevrili olduğu için kilisenin bulunduğu yer insana büyük bir sakinlik veriyordu. Neuschwanstein'ın ihtişamından sonra Wieskirche'nin bu huzurlu ve zarif yapısı günü benim için daha da unutulmaz hâle getirdi.

Şekil 38 Wieskirche

Kilise tamamen çayırlarla ve küçük çiftliklerle çevriliydi. O sessizlik, temiz hava ve köyün sakinliği beni gerçekten çok etkilemişti. Hatta içimden "Keşke böyle bir köyde yaşasam" diye geçirdim çünkü orada kendimi hiç beklemediğim kadar huzurlu hissettim. Neuschwanstein'ın ihtişamından sonra Wieskirche'nin bu sakin ve zarif atmosferi, günü benim için daha da özel bir hâle getirdi.

Şekil 39 Wieskirche'nin çevresi

Şansım olsa burada yaşamayı çok isterdim her yer yemyeşil tertemizdi hemen arkada at çiftliği, pencereleri çiçeklerle süslenmiş tatlı köy evleri vardı, masal gibiydi.

Bunların dışında kursun programında şehir turları ve Deutsches Museum gezisi de vardı fakat müze gezisine o tarihte Viyana'da olduğum için katılamamıştım. Yine de Neuschwanstein gezisi ve Münih'te kendi imkânlarımla gezdiğim yerler bana fazlasıyla yeterli bir deneyim sundu. Gördüğüm her yer, hem Almanya'yı hem de Bavyera kültürünü daha iyi anlamama yardımcı oldu.

Kurs genel olarak yoğun bir program sunuyordu. Her gün yeni kelimeler öğreniyor, konuşma ve yazma konusunda kendimi biraz daha geliştirdiğimi hissediyordum. Bir ayın sonunda dil açısından belirgin bir ilerleme kaydettim ve

bundan çok memnun oldum. Ayrıca birçok yeni arkadaş edindim, farklı ülkelerden insanlarla aynı sınıfta bulunmak hem bana farklı bakış açıları kazandırdı hem de Almancayı daha doğal bir ortamda kullanma fırsatı sağladı.

Sonuç olarak bu kurs, yalnızca derslerden ibaret bir süreç olmadı. Şehri gezmek, insanların günlük yaşamını görmek ve Almancayı gerçek hayatın içinde kullanmak bana çok şey kattı. Münih'te geçirdiğim bu süre, hem mesleki hedeflerimi hem de Almancaya olan ilgimi daha da güçlendiren değerli bir deneyim olarak hafızamda yer etti.

Her Gün Bir Adım Daha Alışmak

Münih'te günlük yaşam beklediğimden daha düzenli ve rahattı. Şehrin büyüklüğüne rağmen ulaşımın bu kadar kolay olması beni en çok şaşırtan şeylerden biriydi. D-Ticket sayesinde metro, tramvay ve otobüsleri sınırsız kullanabiliyordum. Metro hatları neredeyse şehrin her köşesine uzanıyordu. İlk haftadan sonra haritaya bakmadan bile yolumu bulduğum günler oldu.

Yurdumun konumunun iyi olması da günlük hayatımı kolaylaştırdı. Merkeze yakındı ve çevresinde marketler, küçük restoranlar, kahveciler ve çok sevdiğim küçük bir dondurmacı vardı. Yurt dönüşlerinde çoğu zaman oraya uğrar, küçük alışkanlıklar edinirdim. Bu basit rutinler bile kısa sürede rahat hissetmeme yardımcı oldu.

Şehirde en sevdiğim yerlerden biri kesinlikle Olympiapark oldu. Orada yaptığımız bisiklet turu Münih'te

geçirdiğim günlerin en keyifli anılarından biriydi. Parkın geniş alanları, göl çevresindeki yürüyüş yolları ve spor yapan insanların enerjisi çok hoşuma gitmişti. Bisiklet sürerken çevreyi izlemek günlük hayattan uzaklaşıp kafa dinlemek için güzel bir fırsattı.

Şekil 40 Olympiapark, Münih

Yalnızca Olympiapark değil, Englischer Garten da günlük rutinimin bir parçası oldu. Oda arkadaşımla birlikte oraya gidip küçük bir piknik yapmıştık. Parkın hem geniş hem sakin oluşu, etraftaki temiz ve düzenli ortam ikimize de iyi gelmişti. Basit bir piknik bile başka bir ülkede kendimi iyi hissetmemi sağladı.

Englischer Garten gerçekten beklediğimden çok daha büyüktü. Her yer yemyeşildi ve insanlarla doluydu, kimisi bisiklet sürüyor, kimisi oyun oynuyor, kimisi ise çimlerde piknik yapıyordu. Hatta nehirde yüzenleri görmek bile mümkündü, bu bana çok ilginç gelmişti. Orada yediğim Pommes ise aklımdan hiç çıkmıyor.

Günlük karşılaşmalarım da Münih'e bakışımı olumlu etkileyen şeyler arasındaydı. Markette kasiyerlerin her seferinde gülümsemesi, insanlarla göz göze geldiğimde selam almam, metroda hapşırdığımda tanımadığım birinin dönüp "Gesundheit" (çok yaşa) demesi bana insanların düşündüğümden daha nazik olabildiğini gösterdi. "Almanlar soğuktur" düşüncesinin ne kadar büyük bir ön yargı olduğunu bu küçük karşılaşmalarla daha iyi anladım.

Hazır Avrupa'dayken Avusturya'ya, Viyana'ya teyzemlerin yanına gitme fırsatım oldu. Viyana gerçekten bambaşka bir şehirdi. Daha ilk anda mimarisiyle beni etkiledi;

sokaklarda yürürken her bina sanki ayrı bir sanat eseriydi. Şehrin düzeni, tarihi dokusu ve sakin atmosferi Münih'ten çok farklı ama kendine has, çok zarif bir havası vardı.

Üç gün boyunca hem gezdim hem de teyzemlerle güzel vakit geçirdim. Ebru hocamın önerisiyle meşhur Kaiserschmarrn ve Garnelen yedim; ikisi de inanılmaz lezzetliydi ve Viyana deneyimimi daha da özel kıldı. Şehrin simgelerinden biri olan Aziz Stefan Katedrali'ne de gittim. Hem mimarisi hem içindeki detaylar gerçekten çok etkileyiciydi.

Münih'te geçirdiğim günlerin içinde benim için özel bir anı da 17 Ağustos'tu. O gün ben Viyana'dan gelmiştim, Bilal ve Ebru hocam Nevşehir'den, diğer arkadaşlarım ise Almanya'nın farklı şehirlerinden Münih'e geldiler. Hepimiz aynı günde buluşmuştuk. Birlikte Alman döneri yedik, sonra dondurma alıp dolaştık. Spaghetti Eis denemiştim ve gerçekten çok güzeldi. Bu buluşma benim için çok kıymetliydi; çünkü hem hocalarımla hem arkadaşlarımla başka bir ülkede aynı şehirde bir araya gelme fikri bile başlı başına unutulmazdı.

Bu süreçte beni en çok mutlu eden şeylerden biri de Ebru hocamın bir haftalığına Münih'te olmasıydı. Almancayı sevmeme en çok katkı sağlayan kişinin benimle aynı şehirde olması benim için ayrı bir deneyimdi. Bir gün hocamla birlikte Bavyera mutfağına ait geleneksel bir restorana gitmiştik. Menüleri incelemek, çalışanlarla Almanca konuşmak ve birlikte farklı lezzetler denemek, Almanya

deneyimimin en güzel anılarından biri oldu. Bu buluşma Almancayı neden sevdiğimi ve bu dili öğretmek için neden bu kadar hevesli olduğumu bir kez daha hatırlattı.

Yurtta da sakin ama sosyal bir ortam vardı. Oda arkadaşım anlayışlı ve düşünceliydi; akşamları bazen birlikte oturur, ülkelerimizden bahsederdik. Onun Ukrayna ve Polonya'daki yaşamla ilgili anlattıkları, benim Türkiye'den söz ettiklerim derken kısa ama keyifli sohbetlerimiz olurdu. Bu konuşmalar farklı kültürlere dair farkındalığımı artırdı.

Münih'in en sevdiğim yanlarından biri de güvenli olmasıydı. Geceleri bile toplu taşıma kullanırken kendimi rahat hissediyordum. İnsanların kurallara uyması, trafikteki düzen ve sokakların temizliği günlük hayatı daha kolay hâle getiriyordu.

Kısacası Münih'te sıradan görünen bir gün bile bana yeni bir şey öğretiyordu. Hem öğrenci gibi yaşıyor hem de küçük bir turist gibi keşfetmeye devam ediyordum. Şehrin düzeni, insanların yaklaşımı ve gittiğim yerlerde hissettiğim rahatlık, Münih'te geçirdiğim zamanı benim için daha da değerli hâle getirdi.

Almanya'da Hayatı Kolaylaştıran Küçük Bilgiler

Almanya'da ilk kez bulunacaklar için küçük ama önemli bazı ayrıntılar günlük hayatı oldukça etkileyebiliyor. Bunların başında bozuk para konusu geliyor. Almanya'da emanet dolapları, bazı otomatlar yalnızca bozuk parayla çalışıyor. İlk günlerde bunun farkında olmamak işleri biraz

zorlaştırabiliyor. Ben ilk gün böyle bir sorun yaşamıştım ve tekrar gidecek olsam bu konuya çok dikkat ederim. Bu nedenle yanınızda mutlaka birkaç Euro bozuk para bulundurmak pratiklik sağlıyor.

Büyük şehirlerdeki Hauptbahnhof bölgeleri hakkında da dikkat edilmesi gereken bir nokta var. Almanya genel olarak güvenli olsa da, ana tren istasyonları akşam saatlerinde daha kalabalık ve hareketli olabiliyor. Bu yüzden özellikle geç saatlerde bu bölgelerde uzun süre tek başına bulunmamak daha doğru bir tercih olabilir. Gündüzleri sorun yaşanmaması sizi yanıltmasın; gece saatlerinde biraz daha dikkatli olmak faydalı. Ben Münih'te akşam saatlerinde Hauptbahnhof'ta bulunmamaya dikkat ettim.

İnternet konusu da başlangıçta önem kazanıyor. Almanya'da havalimanlarında, Hauptbahnhof'larda, birçok market ve kafede ücretsiz Wi-Fi bulunuyor. Bu bağlantılar ilk gün için işe yarıyor; mesaj atmak, haritaya bakmak veya yön bulmak için yeterli olabiliyor. Ancak sürekli kullanım için iyi bir çözüm değil. Bu nedenle Almanya'ya gider gitmez bir e-sim satın almak veya Türkiyr'den e-sim ayarlayarak gitmek çok daha mantıklı bir seçenek. Böylece internet erişimi sınırlı Wi-Fi'ye bağlı kalmadan kesintisiz bir şekilde günlük işlerinizi halledebilirsiniz. Ben Almanya'ya gittikten sonra ihtiyacım olduğunu fark edip e-sim aldım.

Tüm bunların yanında, Almanya'ya gitmeden önce günlük yaşamla ilgili bazı noktaları araştırmak da büyük kolaylık sağlıyor. Ben gitmeden önce hangi metroya

bineceğimi, kurs binasının konumunu, kalacağım yurdun çevresini ve hangi semtlerin merkezde olduğunu önceden öğrenmiştim. Şehre indiğimde hiç zorlanmadan gideceğim yerleri bulabildim. Bu nedenle, özellikle ilk kez yurt dışına çıkacakların ulaşım hatlarını, metro duraklarını ve kalacakları bölgeyi önceden araştırmaları süreci çok daha rahat hâle getiriyor. Hazırlıklı gitmek, ilk gün yaşanabilecek kafa karışıklığını büyük ölçüde azaltıyor.

Bu küçük noktalar ilk bakışta önemsiz gibi görünse de, günlük yaşamı kolaylaştıran pratik detaylar. Gittiğiniz şehre daha hızlı uyum sağlamak ve ilk günlerde olası aksilikleri en aza indirmek için bu hazırlıkları önceden yapmak oldukça faydalı oluyor.

Almanya'da Kazandığım Farkındalık

Almanya'ya gitmeden önce çevremden hem Almanlar hem de genel olarak yabancı insanların daha mesafeli ve iletişimde çekimser olabileceğine dair yorumlar duyuyordum. Bu nedenle günlük hayatta nasıl karşılanacağımı, insanlarla iletişim kurmanın kolay olup olmayacağını doğal olarak merak ediyordum. İlk kez tek başıma yurt dışına çıkacağım için, nasıl bir ortamda bulunacağımı kestiremiyordum. Ancak Münih'te geçirdiğim bir ay boyunca yaşadıklarım, bu yorumların genellemeden ibaret olduğunu ve bire bir deneyimlerin çok daha farklı olabileceğini anlamama neden oldu.

Bu düşüncenin kırılmaya başlaması, daha ilk günden yaşadığım küçük bir olayla oldu. Ders çıkışı Çin'li sınıf arkadaşımla gezerken yağmur başladı ve yanımda şemsiye yoktu. O ise hiç düşünmeden kendi şemsiyesini bana verdi ve ayrılırken "Sen al, ben erkek arkadaşımın yanına gidiyorum, onda şemsiye var" dedi. Bu beklemediğim bir incelikti ve insanların düşündüğümden daha yardımsever olabileceğini anlamamı sağladı.

Benzer bir durumu Kore'li arkadaşımda da gördüm. Almanya'da tanışmamıza rağmen, ülkeden çıkmadan önce hediye etmek için yanında hediye getirmişti. Kime vereceğini bilmeden böyle bir şeyi düşünmesi, insanların tanımadığı kişilere bile özen gösterebileceğini fark ettirdi.

Yurtta kaldığım oda arkadaşım da her konuda dikkatliydi. Odayı havalandırmadan önce "Senin için uygun mu?" diye sorması, gece ışığı açmadan önce beni bilgilendirmesi gibi küçük ama düzenli davranışlar, birlikte yaşamanın saygı ve uyum gerektirdiğini hatırlattı. Bu, öğretmenlikte öğrencilerin bireysel ihtiyaçlarına dikkat etmenin önemini bana yeniden düşünme fırsatı verdi.

Günlük hayatta da beklemediğim şekilde nazik davranışlar gördüm. Metroda hapşırdığımda önümdeki Alman bir yolcunun dönüp "Gesundheit" demesi, ilk bakışta küçük bir cümle gibi görünse de, aslında karşı tarafın fark ettiğini ve nazikçe tepki verdiğini gösteren bir davranıştı. Bu, daha önce duyduğum "mesafe" algısıyla uyuşmuyordu.

Aynı şekilde sokakta selam veren insanlar, markette yön gösteren çalışanlar, yol tarif eden yabancılar… Bunlar iletişimi daha kolay hâle getiren detaylardı.

En net örnek ise dönüş günümde yaşandı. Elimde ağır bavullarla Hauptbahnhof'a yürürken Alman bir kadın yardım etmeyi teklif etti. Bavulu taşıyarak birlikte merdivenleri çıktık. Bu davranış, insanların düşündüğümden çok daha duyarlı olabileceğini anlamamı sağladı.

Tüm bu deneyimler birleşince, insanları yalnızca duyduklarıma göre değerlendirmenin doğru olmadığını anladım. Hem Almanlarla hem de farklı ülkelerden gelen insanlarla kurduğum iletişim, kültürel farklılıkların iletişimi zorlaştırmak yerine çoğu zaman kolaylaştırdığını gördüm.

Bu yüzden Almanya'daki bir ayım yalnızca dil açısından değil, insanları ve iletişim biçimlerini anlama konusunda da bana önemli bir farkındalık kazandırdı. Bu süreç, öğretmenlikte daha esnek, anlayışlı ve ön yargısız olmanın ne kadar gerekli olduğunu düşünmeme katkı sağladı.

Öğrenirken Öğreten Bir Öğretmen Olmak

Münih'teki kurs sürecimde yapılan bazı etkinliklerin öğretmenlik hayatımda çok işime yarayacağını fark ettim. Özellikle XL kursta uygulanan yöntemler, öğrencilerin konuşma becerilerini geliştirmeye yönelik olduğu için dikkatimi çekti. Bu etkinlikler hem öğrenciyi düşünmeye yönlendiriyor hem de günlük yaşamla bağlantı kurmasını kolaylaştırıyordu.

XL kursunda yaptığımız “Deutschland und Deutsche” başlıklı tartışma etkinliği bunlardan biriydi. Öğretmenimiz Almanya ve Almanlarla ilgili çeşitli sorular yöneltiyor, herkes kendi ülkesindeki algılara göre cevap veriyordu. Örneğin “Was gilt in deinem Heimatland als typische Eigenschaft von Deutschen? ” veya “Worüber wunderst du dich in Deutschland? ” gibi sorular, öğrencilerin hem kültür farklarını görmesini hem de Almanca konuşmasını sağlıyordu. Türkiye’de ders verirken bu yöntemi kullanmayı planlıyorum. Hem konuşma pratiği için uygun hem de kültürel farkındalık kazandıran bir çalışma. Özellikle A2–B1 seviyesinde öğrencilerin kendini ifade etmesine yardımcı olur.

Bir diğer faydalı çalışma, “sollen ” yapısının ihtimal anlamında Almanlarla ilgili cümleler üzerinden öğretme etkinliğiydi. Öğretmenimiz “Die Deutschen sollen… ” şeklinde başlayan cümleler kurmamızı istiyordu. Örneğin “Die Deutschen sollen pünktlich sein ’’. Bu yöntem hem dil bilgisini hem de kültür bilgisini aynı anda işlediği için akılda kalıcıydı. Kendi öğrencilerime de benzer biçimde dil bilgisi konularını günlük yaşamdan örneklerle öğretmeyi düşünüyorum.

Bunun dışında kurslarda sık sık partnerarbeit (ikili çalışma), grup tartışmaları ve kısa sunumlar yapıyorduk. Bu aktiviteler hem öğrencilerin çekingenliğini azaltıyor hem de dili aktif kullanmalarını sağlıyordu. Öğretmenlik hayatımda bu yöntemleri düzenli olarak uygulamanın, öğrencilerin derse katılımını artıracağına inanıyorum.

Dil öğrenimi yalnızca kitapla değil, öğrencinin aktif olduğu ve gerçek hayata bağ kurduğu etkinliklerle etkili hâle geliyor. Bu nedenle, gelecekteki derslerimde hem kültürel içerikleri hem de öğrenci katılımını artıran bu yöntemleri kullanmayı hedefliyorum.

Sıradakilere Önerilerim

Almanya'ya gitmeyi planlayanlara verebileceğim ilk öneri, burs sonuçları açıklandığı anda kursla iletişime geçmeleridir. Kurs programı, konaklama seçenekleri ve kayıt işlemleri hakkında tüm bilgileri en başta öğrenmek süreci büyük ölçüde kolaylaştırıyor. Barınma konusu özellikle önemli; önerilen yeri beğenmezseniz bunu mutlaka belirtin. Bana da alternatif sunmuşlardı ve daha uygun bir yer seçebildim. Konumun merkeze, toplu taşımaya ve marketlere yakın olmasına dikkat etmek günlük yaşamı oldukça pratik hâle getiriyor.

Bütçe açısından, büyük şehirlerin küçük şehirlere göre daha pahalı olabileceğini unutmamak gerekiyor. Yanınızda hem nakit hem bozuk para bulundurmak, özellikle makinelerin yalnızca bozuk parayla çalıştığı durumlarda işinizi kolaylaştırır. Ulaşım için mutlaka D-Ticket almanızı öneririm; şehir içindeki tüm toplu taşıma araçlarını sınırsız kullanmak büyük rahatlık sağlıyor. Almanya'ya gitmeden önce gideceğiniz şehrin ulaşım uygulamasını indirmeniz de

önemli bir avantaj. Ben Münih'te bu uygulama sayesinde hiçbir zorluk yaşamadan istediğim her yere ulaşabildim.

Bunun yanında, gitmeden önce kalacağınız bölgeyi, kurs binasının yerini, metro hatlarını ve şehrin genel yapısını araştırmak çok işe yarıyor. Ben Almanya'ya gitmeden önce metrodan yurdun konumuna kadar pek çok detayı önceden öğrenmiştim ve bu hazırlık sayesinde ilk gün hiç zorlanmadım. Ayrıca şehrin gezilecek yerlerini önceden araştırmak, hem zaman yönetimi açısından hem de kısa sürede daha fazla deneyim elde etmek için çok faydalı oluyor.

Son olarak, cesaretli olun. DAAD gibi güçlü ve köklü bir kurumun desteği, süreci düşündüğünüzden çok daha erişilebilir hâle getiriyor. Uluslararası öğrenciler için sağladıkları rehberlik, güven ve akademik fırsatlar, yurt dışına adım atmayı kolaylaştıran önemli bir avantaj. İlk kez bir ülkeye gitmek başlangıçta göz korkutabilir ancak doğru bilgi, hazırlık ve DAAD'in desteğiyle her şey beklediğinizden çok daha sorunsuz ilerliyor.

Öğretmenlik Hayalimin Peşinden Giderken Weimar'a Açılan Kapılar

Pelin PAŞAOĞLU

Ben Pelin Paşaoğlu, Antalyalıyım ve 2021'de Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Almanca Öğretmenliği bölümüne yerleştim. Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi'ni tercih etmem YKS puanım yüzünden, bu bölümü tercih etme sebebim ise Almancayı sevmem ve meslek olarak öğretmen olmak istememem oldu. İlk Almanca dersini lisede dokuzuncu sınıfta almıştım ve o zamana kadar ilerde İngilizce öğretmeni olurum diye düşünüyordum. İlk Almanca derslerimden sonra Almancayı İngilizceden daha çok sevdiğimi fark ettim. Ayrıca Almanca öğretmenimiz çok tatlı bir kadındı, kendimi onun yerinde hayal ettim ve bu hayal hoşuma gitti. Şimdi bu hayali gerçekleştirmeme birkaç ay kaldı. Bu sebepten kendimle gurur duyduğumu söyleyebilirim.

Lisede Almanca her zaman en iyi puan aldığım dersti ve ders aldığım bütün Almanca öğretmenlerimi çok seviyordum. Her zaman derste işlenen konulardan daha fazlasını öğrenmek istiyordum ve ders programında Almanca ders saatinin daha fazla olmasını istiyordum. Sınıf arkadaşlarım, her Almanca sınavı öncesi derste anlamadıkları konuları onlara anlatmamı isterdi ve bunu severek yapardım.

Almanca öğretmeyi gerçekten çok zevkli ve eğlenceli bir iş olarak görüyorum ve üniversitede aldığım alan derslerinden sonra yabancı dil öğretme konusunda günden güne daha

başarılı olduğumu düşünüyorum. Bu başarının arkasında tabii ki de bölümümdeki hocalarım var. Başta Ebru hocam ve Bilal hocam olmak üzere bütün hocalarım bana hem akademik açıdan hem kişisel açıdan birçok katkı sağladı. Üniversitenin ilk yılında hazırlık sınıfındaydım ve güz döneminde DAAD İstanbul temsilcileri okula geldi ve bir sunum yaptılar. O gün DAAD kurumunu tanıdım ve burs olanaklarını öğrendim. Alabileceğim en yakın tarihli ve en mümkün olan bursun yaz okulu bursu olduğunu fark ettim. Bursa başvurma şartı dil sınavından minimum A2 sertifikası almaktı. DAAD sunumu temsilciler tarafından yapıldıktan sonra dil sınavı düzenlendi ve Almanca Öğretmenliği ikinci ve üçüncü sınıf öğrencileri dil sınavına girdiler. Burs kuralları gereği hazırlık ve birinci sınıf öğrencileri sınava alınmamıştı ama o gün ileride o sınava girip bursu kazanmayı hedeflemiştim. Daha sonra bursu kazanan iki kişi olmuştu ve Almanya'ya gidip dil kursuna katıldılar. Dışarıdan harika bir deneyim olarak gözüküyordu çünkü bursun hem ekonomik olarak çok kârlı olanakları vardı hem de Almanya'da dil kursunda eğitim almak çok güzel bir eğitim fırsatıydı. Ve tabii ben de bursu kazanmak ve Almanya'ya gitmek için can atıyordum.

Lisans dönemimde Almanya'ya gitmek sadece kişisel olarak önemli değildi, meslek açısından da önemliydi. Lisans bölümümden Almanya'ya gidip gelmiş olarak mezun olmak üniversiteye gelmeden önceki istek ve hedeflerimdendi. Mesleğe Almanya'da zaman geçirmiş bir öğretmen olarak başlamak da benim için önemliydi çünkü öğrenci olarak dil

öğretmenlerimin, öğrettiği dilin ülkesinde bulunmuş olması benim için hep dikkat çekiciydi ve o öğretmenlerime diğer öğretmenlerimden farklı bir gözle bakardım. Örneğin Almanca öğretmenim daha önce Almanya'da bulunmuşsa, ondan Almanya'daki günlük hayat veya kültür konusunda daha fazla bilgi edineceğimi düşünüyordum; Almanya hakkında merak ettiğim ve internette nadir bulunan konular hakkında bir sorum olursa o öğretmenimin cevaplandırabileceğini düşünüyordum. Bence bu konuda bu bakış açısına sahip olan tek öğrenci ben değilimdir. Kendi sınıfımda da bu bakış açısına sahip öğrencilerimin olacağını şimdiden hissediyorum ve onların karşısında yeterli bilgi, birikim ve deneyimle çıkmak istiyorum.

Mesleğe başladığımda derste işlenen konularla ilişkili olarak ya da öğrencilerimin merak ettiklerinden yola çıkarak Almanya / yurt dışı tecrübelerimi onlarla paylaşmayı çok isterim. Öğrencilerimin kültürlerarası etkileşimi yüksek, öz güvenli ve özverili olması için elimden gelen her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum. Onlara iyi bir rehber olmak ve hedeflerini gerçekleştirirken destekleyicileri olmak en büyük isteğim. Sosyal anksiyetelerin aşıldığı, iş birliği becerisinin ön planda olduğu, içinde rahat ve mutlu hissettiğimiz bir sınıf ortamı yaratmak öncelikli öğretmenlik hedeflerimdendir; çünkü dil öğrenirken iletişime ve sosyal becerilere ihtiyaç duyuyoruz. Öğrencimin kendini rahat ve güvende hissetmediği, göz teması kurmaktan kaçındığı, soru sormaya

ve eleştirel düşünmeye çekindiği bir öğrenme ortamı, hiç kimse açısından iyi olmaz ve dersler verimli geçmez.

Almanya'daki dil kursumda derste öğrencilerin birbirleri arasındaki iletişimi kuvvetlendirecek birçok etkinlik gördüm ve meslek hayatımda o etkinlikleri uygulayacağımdan ve faydalarını göreceğimden eminim. Almanya'da bir dil kursunda bulunmanın meslek bilgime olumlu etkileri olduğu için mutluyum ve şanslı hissediyorum. Şimdi de kursta bu gözlemleri yapana kadar Almanya'ya gitmeden önce ve gittikten sonra neler yaşadım, onları anlatmak istiyorum…

Sınav Heyecanımdan Burs Sevincime

Hazırlık sınıfının üzerinden iki sene geçti ve artık üçüncü sınıftaydım. Ebru hocamdan DAAD temsilcilerinin tekrar üniversiteye geleceğini duydum ve çok heyecanlandım. Dil sınavına girmek isteyenlerin isimleri toplandı ve DAAD sunumundan sonra sınav düzenlendi. Sınavın ilk anları gerçekten çok heyecanlıydım çünkü bursa giden yoldaki ilk kapıydı. Sınav gününe gelene kadar YDS sınavına çalışıyordum ve o çalışmanın gerçekten çok faydası olduğunu söyleyebilirim. Birçok kelime YDS çalışırken öğrendiğim kelimelerdi ve sınav sonucunda da bunun etkisini olumlu bir şekilde gördüm. Sınavı sonlandırdıktan hemen sonra sınav sonucum karşımdaydı ve ekrana şok olmuş bir şekilde baktım. En az A2 seviye çıkmam gereken sınavdan B2 seviye çıkmıştım ve bunu asla beklemiyordum. Sınav gerçekten zor bir sınavdı ve uzun sürmüştü. Sınavın sonlarına doğru

motivasyonumu biraz kaybettiğimi itiraf edebilirim. En azından A2 seviye çıkabileceğimi farkındaydım ama B2 kesinlikle beklemiyordum. Ekranda sınav sertifikamı görünce çok mutlu oldum ve kafamda dil sınavına bir tik attım. Sırada başvuru sürecinde hazırlamam gereken evraklar vardı. Bunun için yaklaşık 1- 1.5 ayım vardı. Motivasyon mektubu ve CV aralarında en önemli olanlarıydı ve Ebru hocamın yardımları sayesinde çok güzel bir motivasyon mektubu yazdım. Motivasyon mektubunda Almanca ile olan ilişkimin nasıl başladığını ve devam ettiğini, Almanca Öğretmenliği öğrencisi olduğumu, birinci sınıftayken Bilal hcamın yazdığı bir kitap bölümü için veri topladığımı ve o kitapta ismi geçen tek lisans öğrencinin ben olduğumu; onaylanan bir TÜBİTAK projemiz olduğunu, Almanca Öğretmenliği bölümü öğrencileri olarak hazırladığımız "DaFeinander" öğrenci dergisinde yazar ve tasarımcı olduğumu, bursu kazanıp Almanya'da bir dil kursuna katılmanın benim için neden önemli olduğunu yazdım. CV, üniversite transkripti, lise mezuniyet belgesini de hazırladıktan sonra sıra kurs seçimi yapmaya gelmişti. Maddi açıdan hangi kursun daha ekonomik olacağını hesapladım ve kurs listesinden kursları elemeye başladım. Sonuç olarak üç şehir kalmıştı: Weimar, Bielefeld ve Jena. Weimar şehrindeki Bauhaus Üniversitesi´nin internet sitesini incelediğimde öğrencilere sundukları olanaklar hoşuma gitmişti. Hem yurt seçenekleri hem gezi turları çok güzeldi. Çeşitli aktivitelerle dolu bir kurs programı vardı ve gezilerin hepsi kurs ücretine dahildi. Bu yüzden içlerinden en

ekonomik olarak da kârlı olan kurs o kurstu. Weimar'ı ilk sıraya yazdım ve bundan hiç pişman olmadım. Online portal üzerinden aralık ayında başvuru yaptım. Sonucun gelmesi yaklaşık dört ay sürdü, hatta bazı zamanlar bursa başvurduğumu bile unutmuştum. DaFeinander WhatsApp grubuna bir arkadaşım burs sonuçlarının açıklandığını yazdı, mesajı görür görmez hemen portaldan kontrol ettim ve bursu kazandığımı öğrendim. O an yaşadığım sevinci ve heyecanı daha önce hiç yaşamamıştım. Bir yandan yıllardır hep aklımda olan bursu kazanmanın heyecanını yaşarken bir yandan da içten içe tedirginlik yaşadığımı itiraf etmek istiyorum. Çünkü o zamana kadar benim için tek başına yaklaşık bir aylık yurt dışı tecrübesi kulağa korkutucu gelen bir olaydı ve bu bence çok doğal bir endişeydi. Daha önce hiç yurt dışına çıkmamıştım ve ilk yurt dışı tecrübemin ailemle ya da arkadaşlarımla kısa süreli tatiller olacağını düşünüyordum. Bu endişeleri yaşarken burs kazanan diğer dört arkadaşımla beraber vizeye başvurma sürecine geçmiştik. Bu süreçte yaşadığımız bazı kararsızlıklar vardı. İlk olarak hangi vize başvuru ofisinden randevu talep etmemiz gerektiğiydi. Nüfusa bağlı olduğum yer Antalya olduğu için Antalya ofisine mi başvurmalıydım, yoksa Nevşehir'de okuduğum için Ankara ofisine mi başvurmalıydım? Ayrıca hangi ofise başvurulacağını kararlaştırdıktan sonra vize randevusu almak için internet sitesindeki dört gidiş amacından bir tanesini seçmemiz gerekiyordu ama bu amaçların içinde eğitim seçeneği yoktu ve hangi seçeneğin bizim durumumuzun

uygun olduğunu öğrenmek ve karar vermek tahmin ettiğimizden uzun sürdü. Sonuç olarak kültür seçeneğini seçtik ve 6 Mayıs 2025 tarihine Ankara ofisinden randevu aldık. O tarihe kadar birçok belge hazırladık; burs onayı mektubu, kursun verdiği kabul ve davet mektubu, konaklama belgesi, öğrenci belgesi, banka hesap dökümleri, TÜBİTAK proje kabul listesi, adli sicil kaydı, nüfus kayıt belgesi, ikametgâh belgesi, dil sertifikası, sağlık sigortası, uçuş rezervasyonları ve tabii ki niyet mektubu… Açıkçası bu kadar fazla belge toplamak, sürekli eksik bir belge var mı diye kontrol etmek ve vize reddi doğurabilecek olasılıkları hesaplayıp onları ortadan kaldırmaya çalışmak sinir bozucu düzeyde yorucu bir süreçti. Neyse ki hepimizin vizesi çıktı ve geriye sadece valiz toplamak kaldı.

Burs sonuçları açıklandıktan sonra kursumla yurt hakkında bilgi almak için iletişime geçmiştim ve tek kalmak istediğimi söylemiştim. Tek kalmak isteğimi dikkate aldıklarını ve yurt ayarlamasını ona göre düzenleyeceklerini bildirdiler ama kursun başlangıç tarihinden iki gün öncesine kadar herhangi bir adres paylaşmadılar. Vize için istediğim yurt belgesinde yazılı olan adresin geçici adres olduğunu söylediler. Tabii yurt konusunda bir netlik olmaması annem başta olmak üzere beni ve ailemi biraz endişelendiriyordu ama Almanya'ya gitmeye 2-3 gün kala şehrin en güzel öğrenci yurduna yerleştirildiğimi öğrenince endişenin yerini rahatlık aldı. İnternetten yurdu ve yurt çevresindeki yerleri inceledim ve kendimi mental olarak orada olmaya hazırladım.

Almanya'daki İlk 24 Saatim

6 Ağustos günü 3,5 saatlik bir uçuştan sonra Leipzig Havaalanındaydım ve geçmem gereken bir pasaport kontrolü vardı. Polis neden Almanya'ya geldiğimi ve kaç gün kalacağımı sordu. Dil kursu için geldiğimi ve 24 gün kalacağımı söyledim ve yanımdaki dosyadan belgelerimi gösterdim. Daha sonra polis parmak izi vermemi istedi ve daha sonra valizimi almaya gittim. Valizimi aldıktan sonra yaptığım ilk iş tabii ki aileme haber vermek oldu. Havaalanının internetine bağlanıp WhatsApp'tan annemi aradım ve havaalanının iç tarafına geçtim. Yapmam gereken ilk iş e-SIM almaktı ve bir restoranda oturdum ve pizza siparişi verdim. Siparişimin gelmesini beklerken daha önce e-SIM alan arkadaşlarım nasıl alacağımı ve telefonda nasıl aktifleştireceğimi tarif ettiler. E-SIM kurmayı hallettikten sonra yemeğimi yedim ve Deutsche Bahn'ın uygulamasından tren saatlerini kontrol ettim. Leipzig Havaalanından Weimar Hauptbahnhof'a gitmem gerekiyordu ve trenin gelmek üzere olduğunu gördüm. Eşyalarımı toplayıp tren peronlarını bulmak için restorandan kalktım. Ancak bir problem vardı. Küçük bir havaalanı olmasına ve yön tabelalarını takip etmeme rağmen bir türlü peronları bulamadım. Hem komik hem sinir bozucuydu çünkü hep önceden geçtiğim yere tekrar geliyordum. Benden iki gün önce Leipzig Havaalanına inen arkadaşım Zeynep'i görüntülü aradım ve o nereden nereye gitmem gerektiğini tarif etti. Sonunda peronlardaydım ve hem tren uygulamasından hem de perondaki ekrandan doğru treni

doğru peronda bekleyip beklemediğimi kontrol ediyordum. Kaybolmaktan ve yanlış trene binmekten korkuyordum, o yüzden bir de benimle birlikte bekleyen bir adama doğru peronda olup olmadığımı sordum. Doğru yerde beklediğimi söylediğinde içim rahatlamıştı ve hemen sonra tren geldi. İlk tren yolculuğum 10-15 dakika sürdü ve Halle'de aktarma yapmam gerekiyordu. Ancak bir problem daha vardı… Aktarma yapmak için az bir vaktim vardı ve peron değiştirmem gerekiyordu. Gitmem gereken peron ne kadar uzaklıkta bilmiyordum ve elimde iki valiz, bir sırt çantası, bir pizza kutusu vardı ve hepsiyle birden hareket etmek gerçekten çok zordu. Trenden iner inmez karşımdaki kadına gitmem gereken peronun ne tarafta olduğunu sordum ve o kadın o kadar melek gibi birisiydi ki, tarif etmek yerine elimdeki valizlerden büyük olanı alıp beni perona götürdü. Garın içinde koşarak peron değiştirdik ve trene yetiştim. İkinci tren yolculuğum ise bir saat sürdü ve internetten Deutschland-Ticket satın almak için uğraştım ama yapamadım. Ben D-Ticket almakla uğraşırken bilet kontrolü yapan görevli geldi ve bilet satın almadığım için ceza ödemem gerekeceğini düşündüm. Neyse ki gerçekten şanslı günümdeydim ve öyle bir şey olmadı. Görevliye D-Ticket almak için uğraştığımı ama yapamadığımı söyledim ve o da bana yardım etmeye çalıştı. Ama yine olmadı ve bana birazdan tekrar yanıma geleceğini söyledi. Daha sonra tekrar D-Ticket almakla uğraştım ama ineceğim durak gelmişti. Görevli kadın tekrar yanıma gelmemişti ve Almanya'daki ilk günümde ceza

ödemek zorunda kalmadan ücretsiz bir şekilde trene binmiş oldum. bir saatlik yolculuktan sonra sonunda Weimar'daydım. Garın içine girdiğimde kursun karşılama standını gördüm ve stantta duran üç öğrenciyle selamlaştım. Bana bir çanta verdiler ve içinde Weimar hakkında bir kitapçık, müze kartı, Weimar stickerları, kalem, yurt sözleşmesi ve üstünde oda numaramın yazılı olduğu oda giriş kartım vardı. Stanttaki öğrencilerden Kore'li olduğunu tahmin ettiğim bir öğrenci bana yurt binasına nasıl giriş yapmam gerektiğini ve odamı nasıl bulacağımı tarif etti, ancak Almanca telaffuzunu anlamakta biraz zorlandığım için tarif ettiği şeylerin tamamını anlayamadım, oraya gidince hallederim diye düşündüm ve o kızdan tekrar tarif etmesini rica etmedim. Daha sonra okulun ayarladığı servis aracının şoförü geldi, beni ve diğer iki öğrenciyi yurtlara götürdü. Yurt binasına ilk girdiğimde biraz karışık bir yapıya sahip olduğunu düşündüm çünkü Haus 1 ve Haus 2 olarak iki ayrı blok aynı bina içindeydi. Bana verilen oda giriş kartının iki tarafında farklı oda numaraları ve farklı blok numaraları yazılıydı. Hangi bloka gitmem gerektiğine karar veremedim ve stanttaki kıza anlattığı şeyleri tekrar anlatmasını istemediğim için biraz pişmanlık duydum. Nereye gideceğimi düşünürken binada bir adam (ismi Amin'di) gördüm ve oda problemimi çözmede bana yardımcı oldu. Daha sonra kartta yazan bloğa gittik, odanın olduğu kata çıktık ve odayı bulduk, ancak bu sefer de kartı kapıya okutunca kapı açılmadı. Daha sonra Amin kurs yöneticilerinden olan Katrin'i aradı ve

sorunu söyledi. Katrin ise yarım saat içinde okuldan bir öğrencinin yurda gelip oda problemimle ilgileneceğini söyledi. Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki yapmak istediği tek şey odama kavuşup uyumaktı. Amin beni gelecek olan öğrenciyi kendi ofisinde beklememi teklif etti. Açıkçası bunu ilk duyduğumda biraz korktum ve kafamdan bin bir türlü kötü senaryo geçti, ancak Amin rahat hissetmem için beni ofiste yalnız bırakacağını, telefon numarasını bana vereceğini ve bir şey olursa ona haber verebileceğimi söyledi. Gerçekten çok nazik ve yardımsever bir hareketti. Ben ofiste beklerken Katrin bana mesaj atmıştı ve öğrencinin yolda olduğunu yazmıştı. Aradan çok zaman geçmeden o öğrenci geldi, problemi çözdü ve odama kavuştum. Yaşanan problem ise yine benim stanttaki kızın anlatmaya çalıştığı şeyi eksik anlamamdan kaynaklanan bir problemdi. Bana verilen oda kartını bina girişindeki makineye okutmam gerekiyormuş, eğer bina girişindeki makineye kartı okutmazsak odaların kapısı da açılmıyormuş. Binaya ilk girdiğimde kapıda başka kişiler vardı ve kapı açıktı, o yüzden kart okutma kısmını fark etmemiştim. Bu olay da böylelikle çözülmüş oldu ve artık sonunda odamdaydım. Odamın konumu ve içi harikaydı. Temiz çarşaflar, temiz havlular ve temiz bir oda… Hepsi benim için önemliydi. Odanın esas sahibi olan öğrenci benim için odaya ihtiyaç duyabileceğim her şeyi koymuştu. Gerçekten çok nazik bir hareketti ve daha sonraki günlerde onunla iletişime geçtiğimde ona bu nazik düşüncesi için teşekkürlerimi ve minnettarlığımı ilettim. Eşyalarımı

yerleştirdikten sonra kendi çarşaflarımı geçirdim, duş aldım, kalan pizzamı ve annemin yanıma koyduğu yaprak sarmasından yedim. Ve o andan itibaren memleket hasretinin beni sardığını itiraf etmem gerekiyor! Antalya'yı ve ailemi şimdiden özlemiştim ama bu duygusallığın beni ele geçirmesine izin vermememem gerekiyordu. Sonunda hedeflediğim bursu kazanmıştım ve Almanya'daydım! Bunun keyfini çıkarmam gerekiyordu çünkü üç yıldır bu anı bekliyordum, duygusallaşıp kendimi üzmek yapmam gereken son şeylerdendi.

Yeni Şehre ve Kursa Alışma Süreci

7 Ağustos 2025 kursumun ilk günüydü ve sabah kurs binasına gittim. Weimar'daki ilk yürüyüşümde, binaların ve evlerin harika bir mimaride olduğu gözüme çarpan ilk şeydi. Resmen bir filmde gibi hissediyordum, çok huzurlu ve güvende hissettiren bir şehirdi. Kurs binasına girdiğimde konferans salonuna ilerledim ve amfideki sıralardan birine oturdum. Daha sonra kurs yöneticileri okulu ve kursu tanıtan bir sunum yaptılar. Sunum sonrası A1-B1 arası seviye tespit sınavı yapılacağını, sonra öğle arasına çıkacağımızı ve öğleden sonra B2-C1 arası seviye tespit sınavına girmeye hak kazananların isminin açıklanacağı ve ardından sınavın yapılacağını söylediler. Sınavın ilk bölümünde zorlanmadım ama yine de ismimin açıklanıp açıklanmayacağını çok merak ediyordum. Öğle arasından sonra sınıfa tekrar geldiğimde sabahki öğrencilerden farklı öğrenciler gördüğüm için yanlış

sınıfa geldiğim hakkında biraz şüpheye düştüm ve yanımda oturan öğrenciye sınav salonu hakkında soru sordum. O da doğru salonda olduğumu söyledi ve konuşurken konu konuyu açtı, tanıştık ve ikimizin de DAAD bursiyeri olduğumuzu ve hatta yurtta karşı odalarda kaldığımızı öğrendik. O arkadaşımın ismi Giovanni'ydi ve kendisi hâlâ en iyi arkadaşım. Türk olduğumu öğrenince çok heyecanlandı ve Türk yemeklerine bayıldığını, annesinin sürekli Türk dizileri izlediği için evde hep Türkçe kelimeler duyduğunu ve Türkçeyi çok sevdiğini anlattı. Çok tatlı bir andı. Biz Türkiye hakkında konuşurken öğretmenler salona geldi ve B2-C1 seviye tespit sınavına girmeye hak kazanan öğrencilerin ismi okundu. Listede ben de vardım ve tabii ki çok mutlu olmuştum. Daha sonra sınavdan çıktım ve sınıf listelerinin ertesi gün panolara asılacağını öğrendim. Seviye tespit sınavının yapıldığı günün akşamı, kurs barbekü etkinliği düzenledi ve Giovanni ile birlikte etkinliğe gittik, diğer İtalyan arkadaşlarla tanıştım. Uluslararası bir ortamda Almanca iletişim kurmak harikaydı. Herkesin izlediği en az bir Türk dizisi olduğunu fark ettim ve herkesin favori bir Türk yemeği ve Türkçe şarkısı vardı. Manifest grubunun şarkılarını bildiklerini söylediklerinde çok şaşırmıştım. Ve tabii şarkı demişken Tarkan'ı anmadan olmaz, herkes Tarkan'ı tanıyordu ve popüler şarkılarına çok hâkimlerdi. Daha sonra Portekiz'li bir kadın öğrenci elbisemi ve makyajımı çok beğendiğini söyledi, bu iltifat normale göre çok daha iyi hissettirmişti çünkü o etkinlikteki tüm kadınların arasında tek

elbiseli ve makyajlı olan bendim ve herkesin arasında çok tuhaf durduğumu düşünüyordum. Türkiye'de alışkın olduğum bir durum değildi.

Tanışma etkinliği genel olarak çok güzel geçmişti. Yeni arkadaşlarımla tanışmıştım, Türkiye hakkında bildikleri şeyleri öğrenmiştim, Türkiye hakkında yeni bilgiler vermiştim ve onların kültürleri hakkında yeni şeyler öğrenmiştim. Ve tabii ki bunların tamamını Almanca konuşarak yapmıştım. İlk uluslararası ortamda Almanca konuşma serüvenim böyle gerçekleşmişti.

Tanışma etkinliğinin ertesi günü derslerin başlama zamanıydı ve sabah kursa gittim, hangi sınıfa yerleştirildiğimi öğrenmek için panoları kontrol ettim ve bir baktım ki C1 sınıfının listesinde adım var! Büyük bir şok yaşadığımı söyleyebilirim. Çok heyecan verici bir andı ama aynı zamanda kurs boyunca çok zorlanacağımı düşündüm. Tahmin ettiğim kadar zor olmadığı için mutluyum. Sınıfta 20 kişiydik ve sınıf arkadaşlarımdan bir tanesi Giovanni, diğer ikisi ise barbekü partisinde tanıştığım Eleonora ve Enrico'ydu. Onlarla aynı sınıfta olduğum için mutluydum. Öğretmenimiz ilk ders bize dokuz soru yazılı olan bir kâğıt verdi. "Kâğıtta 'Kim en kısa/uzun isme/soy isme sahip? Kimin Weimar'a yolculuğu en uzun/kısa sürdü? En alışılmadık hobi kimin? Kim erken kalkmaktan nefret eder? Kim vejetaryen/vegan?" soruları vardı. Bu etkinlik çok güzel bir tanışma etkinliğiydi ve herkes birbiriyle ilk dersten tanıştı ve bazı özelliklerini

öğrenmiş oldu. Kendi sınıflarımda da bu etkinliği yaptırmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Etkinliğini bitirdikten sonra öğretmenimiz herkesin doğum gününü sordu ve not aldı. Daha sonra kurstan neler beklediğimizi, Almanca derslerinde en zorlandığımız konuların neler olduğunu sordu. Kursun ilk günü bu tür tanışmalar ve sohbetlerle geçmişti. Öğretmenimiz dersleri nasıl işleyeceğimizi söylememişti ve ilerleyen günlerde C1 seviye derslerinin nasıl olacağını merakla bekliyordum. Ders çıkışı kurs ofisine gittim, eğitim ve yurt ücretinden geri kalan burs miktarını nakit olarak kurs yöneticilerinden aldım.

Weimar'daki ilk pazar günümde kursun Eisenach şehrindeki Wartburg kalesine olan etkinliğine katıldım ve kale ziyareti yaptık. Kale ziyareti rehber eşliğindeydi ve rehberimiz Alman bir kadındı ve anlatımı Almanca yaptı. Anlattığı bilgilerin/tarihi olayların bazı kısımları maalesef tam anlayamadım, gezi esnasında internetten araştırarak öğrendim, ama yine de çok güzel bir deneyimdi. Ertesi gün artık kursta dersler başlamıştı ve derslerde her zaman ikili çalışmalarla ya da grup çalışmalarıyla etkinlikler yaptık. Gruptaki öğrencileri ve öğrenci sayısını hep öğretmenimiz ayarladı ve kurs boyunca bütün sınıf arkadaşlarımla en az bir etkinlik yapmış oldum. Bu olayın tek sıkıntısı Japon bir arkadaşımla anlaşabilmek oldu çünkü Asyalıların Almanca telaffuzunu anlamak benim için gerçekten çok zordu. Ayrıca kurs açısından üzüldüğüm tek nokta C1 ders kitabımızın olmamasıydı. Öğretmenimiz sadece evde çalışmamız için B2-

C1 dil bilgisi kitabı ve Bauhaus Üniversitesi'nin Almanca kursu için hazırladığı çeşitli etkinliklerin yer aldığı bir kitap vermişti. Kurs boyunca etkinlik kitabından ve öğretmenimizin bize verdiği çeşitli fotokopilerle ders işledik.

Kursta hem sınıf içinde hem sınıf dışında birçok etkinlik yaptık. Bunlardan en sevdiğim kesinlikle sınıf dışında yaptığımız etkinliklerdi. Goethe'nin ve Schiller'in evlerini, iki tane müzeyi (Bauhaus Museum - Neues Weimar Museum) ve Anna Amalia Kütüphanesi'ne ziyaretler yaptık ve yaptığımız etkinlikler bu gezilerle ilişkileri etkinliklerdi.

Şekil 41 Schiller'nin Evi

Almanya'daki ilk hafta sonumda şehri keşfetmeye çıkmıştım, Bauhaus Müzesi'ne ve Yeni Weimar Müzesi'ne gitmiştim ve orada bana görevliler müze giriş kartıyla beraber eski telefonlara benzeyen sesli rehber cihazı vermişti ve bunun için ekstra bir ücret ödemem gerekmedi. Ekstra ücret istenmemesine ilk şaşırmıştım ama aslında mantıklı ve doğru olanın ücretsiz verilmesi olduğunu fark ettim. Sınıfla beraber yaptığımız müze ziyaretleri sırasında da bize o cihazları verdiler ve öğretmenimiz bunun alternatif bir yolunu daha

söyledi. O da Weimar+ uygulamasını indirip orada yer alan dinleme metinlerini kendi telefonumuzdan dinlemekti. Şehirdeki çoğu görülmesi gereken yerlerin bilgilerini hem okuyarak hem dinleyerek öğrenmek çok kullanışlıydı. Ayrıca bazı kelimelerle ilk defa karşılaştığım için anlayamadığım kısımları transkriptten okuyup çeviri uygulamalarından bakmak da kelime haznemi geliştiriyordu. Almanya'da her gün yeni şeyler öğrenmekten çok keyif alıyordum.

Kültür Şokları, Stereotiplerin Yıkılması ve Tarihin İçinde Yaşamak

Kursun ilk günü bu tür sohbetlerle bitmiş oldu ve kurs çıkışı market alışverişi yapmaya gittim. En yakın market haritalarda yurdumun hemen karşısındaki Weimar Atrium isminde bir binanın içinde gözüküyordu ama orayı geldiğimden beri binanın üstündeki büyük resim yüzünden bir kültür-sanat binası diye tahmin ediyordum. Ama sonra anladım ki, orası bir alışveriş merkeziymiş. Daha sonra biraz alışveriş yaptım ve kasaya geldiğimde kasiyerden iki tane poşet vermesini rica ettim ama Türkiye'deki gibi ücret karşılığı poşet verilmediğini öğrendim. Kasiyer, kasanın altında büyük alışveriş poşetlerinin olduğunu, onları satın alabileceğimi söyledi. Ayrıca market konusu açılmışken söylemeliyim ki, kasiyerler çok güler yüzlü ve kibarlar, insanlarla çok enerjisi yüksek ve mutlu şekilde konuşuyorlar. Tatlı tonlamalarla müşterileri selamlıyorlar ve iyi günler ya da iyi hafta sonları diliyorlardı. Enerjileri kesinlikle çok

tatlıydı. Aslında sadece kasiyerler ya da herhangi bir dükkânda çalışan kişiler değil, genel olarak Almanlar çok nazik ve güler yüzlü insanlar. Ayrıca yardımsever olduklarını da eklemeliyim. Hiç soğuk davranan, tersleyen ya da yargılayıcı bakışlar atan bir Almana denk gelmedim. Almanya'ya gitmeden önce bu konudaki stereotipler yüzünden kötü tecrübeler yaşayabileceğimi düşünüyordum ve kendimi ona hazırlamıştım. Ama hiç beklediğim gibi olmadı.

Toplu taşıma konusunda da bazı endişelerim vardı, örneğin yanlış trene binmek, kaybolmak, tren arızaları vs. Ama bu endişelerin de boş yere olduğunu gördüm çünkü tren sistemleri düşündüğümden çok daha rahat ve konforluydu. Daha önce hiç trene binmemiştim ve Almanya'ya gitmeden önce internetten sistemin nasıl olduğunu araştırdım. Biletler nasıl alınıyor, DB Navigator uygulaması nasıl kullanılır gibi birçok şey araştırdım. Sistem kesinlikle Türkiye'den daha kolaydı ve Almanya'daki süreçte en sevdiğim şeylerden bir tanesi tren yolculukları oldu. Ders çıkışı kısa sürede şehir değiştirerek günübirlik geziler yapabilmem harika bir olaydı ve başka şehre gitmek için uzun saatler yolda olmak zorunda kalmamak zaman açısından büyük bir ekonomiklik sunuyordu. Bu sayede Almanya'da kaldığım süre boyunca sekiz şehir gezdim. Weimar'ın yeri bende her zaman ayrı olacak ama gezdiğim diğer şehirler arasında favorim kesinlikle Nürnberg oldu. Nürnberg'e kursun düzenlediği geziyle gittim ve rehberli şehir turu ile şehrin önemli yerlerini gezdim. Frauenkirche'yi gördüğümde bulunduğum meydanın

Noel pazarının kurulduğu yer olduğunu fark eder etmez gözümün önüne Noel atmosferi geldi ve hayatımda en az bir kere Aralık ayını Nürnberg'de geçireceğime dair kendime söz verdim.

Şekil 42 Nürnberg Hauptmarkt

En unutmayacağım an ise Ebru hocam, Bilal hocam ve diğer bursiyer arkadaşlarımla (Gülnur, Zeynep, Tuba, Şükran) Münih'te buluşmamızdı.

Şekil 43 Münih Buluşma

Zeynep Weimar'a gelmişti ve birlikte Erfurt'ta aktarma yaparak ICE ile Münih'e gitmiştik. Gülnur ile Asamkirche'nin önünde buluştuk ve Marienplatz'a doğru Ebru ve Bilal hoca ile buluşmak için yürüdük. Tuba ve Şükran trenlerindeki aksaklıkları yüzünden yanımızda değillerdi, daha sonra aramıza katılabildiler. Marienplatz'a vardığımızda Glockenspiel anıydı ve herkes büyük bir dikkatle belediye binasının kulesinde bulunan saatli çan gösterisini izliyordu. Ebru ve Bilal hocamız da oradaydı ve herkes çan gösterisini izlerken büyük buluşma gerçekleşmişti! Birbirimize sarıldık ve o an hem hocalarımı hem arkadaşlarımı ne kadar özlediğimi fark ettim. Ayrıca Türkçe iletişim kurmak, Türkçe şakalaşıp gülmek harikaydı! Birlikte yemek ve dondurma yedik, şehir turu attık ve tabi ki bu harika buluşmayı ölümsüzleştirmek için birçok fotoğraf çektik.

Bir günde iki şehir değiştirdiğim bir zamanda Göttingen ve Gotha'yı gezdim. Göttingen'de Giovanni ve Enrico'yla beraber gezerken bir Türk fırını görmek onları çok heyecanlandırdı ve bir anda kendimi iki İtalyan arkadaşımla Almanya'daki bir Türk fırınında patatesli gözleme yerken buldum. Münih'teki Asamkirche, Gotha'daki Friedenstein Sarayı'ı, Leipzig'teki Peterskirche ve Erfurt'taki Erfurt Katedrali ise o kadar görkemliydi ki hayran kalmamak mümkün değildi. Ayrıca trenle yolculuk sırasında çok güzel köyler, yerleşim yerleri gördüm ve bazıları gerçekten çizgi filmden ya da masaldan fırlamış gibiydi. Ve tabii ki ormanlar, göller, nehirler o kadar güzeldi ki, her metrekareyi adım adım gezmek istiyordum. Weimar da hem doğal güzellik açısından hem tarihi özellikleri bakımından çok güzel bir şehirdi, tekrar orayı ziyaret etmek ve gezmeye fırsatımın olmadığı yerleri gezmek çok istiyorum. En önemli yerlerini ziyaret ettim ama birkaç yeri gezmeye zamanım olmamıştı. Örneğin en beğendiğim yerlerden biri Ilmpark'tı. Şehrin içinde çok büyük bir parktı ve orda yürüyüş yapmayı çok seviyordum.

Şekil 44 Ilm Nehri Üzerindeki Park, Ilmpark

Hemen yanında zamanında Wieland'ın ve Goethe'nin çalıştığı Anna Amalia Kütüphanesi vardı.

Şekil 45 Anna Amalia Kütüphanesi, Rokoko Salonu

Yürüyüş yolumda dünyaca ünlü kişilerin ev sahipliği yaptığı yerlerden geçmek alışık olduğum bir şey değildi ve bu

hisse bayıldığımı söyleyebilirim. Tabii bu hissi sadece parkta yürüyüş yaparken yaşamıyordum. Örneğin bir alışveriş merkezine doğru yürürken derslerde eserleri hakkında sunumlar yaptığımız Friedrich Schiller'in evinin önünden geçiyordum ya da bir kozmetik mağazasının olduğu binanın yan tarafındaki binanın üstünde küçük bir yazı oluyordu ve biraz dikkat kesilip üstünde ne yazdığına bakarken "Hier wohnte Wieland 1803-1813" yazısıyla karşılaşıyordum.

Şekil 46 Christoph Martin Wieland'ın Weimar'daki Evi

Ya da "Hier wohnte Johannes Falk" yazısını okuduğumda yurda dönüş yolunda yanından geçtiğim binanın önceden Falk'ın evi olduğunu öğreniyordum. Gerçekten tarihin içinde yaşamak inanılmaz bir deneyimdi.

Şekil 47 Johannes Falk'ın Weimar'daki Evi

Tabii ki, Goethe'nin ve Schiller'in evini alışveriş yapmak için gezerken tesadüfi bir şekilde fark etmedim. Weimar'a geldiğim hafta ilk boş günümde yaptığım ilk şehir keşfinde bu iki müzeyi ziyaret ettim. Onların yaşam alanlarını, kütüphanelerini, çalışma masalarını, kendi el yazılarını ve çizimlerini gördüm.

Şekil 48 Schiller´nin Kitaplığı

Üniversitede derslerde işlediğimiz o dünyaca ünlü eserlerin orijinal halleriyle aramda sadece bir koruma camı vardı. Kurstaki ders etkinliklerimizden bir tanesi, bu iki müzeye gitmek ve hocamızın bize verdiği etkinlikleri grup çalışmasıyla yapmaktı. O etkinliklerden Goethe'nin Weimar'daki evinin devlet tarafından Goethe'ye hediye edildiğini öğrendim.

Şekil 49 Goethe´nin Evi

Ayrıca, öğretmenimiz şehrin simgesi olan Goethe-Schiller heykelinde Goethe'nin boyu Schiller'dan yaklaşık 20 cm kısa olmasına rağmen Schiller ile aynı boyda tasarlandığını söylemişti. Sebep olarak ise heykeltıraş Ernst Rietschel'in, Goethe ve Schiller'i entelektüel, sanatsal ve kültürel olarak eşit düzeyde iki büyük figür kabul edip

boylarını eşitleyerek, onların "eşit değerde edebi devler" olduklarını vurguladığını söylemişti. Büyük ihtimalle bu bilgiyi hiçbir zaman unutmayacağım.

Şekil 50 Goethe-Schiller Heykeli ''Goethe-Schiller-Denkmal''

Unutmayacağım başka bir şey daha var tabii, o da Alman'lara Almanca Öğretmenliği okuduğumu söylediğimde yaşadıkları sevinç. Bu bilgiyi her söylediğimde istisnasız herkes gülücükler saçarak eğitimle ilgili detaylar sordular, beni tebrik ettiler ve motivasyonumu yükseltecek şeyler söylediler. Çok tatlı anlardı!

Almanya'daki her dakikam çok eğlenceli ve keyifliydi, ama bir gün kursun Buchenwald Yahudi Kampına düzenlediği geziye katıldığımda, mahkumların kaldığı yerleri ve insanları yaktıkları fırınları gördüğümde resmen kafamdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Çok acı verici şeyler görüp

öğrenmiştim. Almanya'da kendimi kötü hissettiğim tek an Buchenwald gezisiydi.

Akışına Bırakmak: Riskler, Stres ve Çözüm Yolları

Bu bölüme kadar çoğu şeyin Almanya'da çok güzel ilerlediğini yazdım, ama tabii ki de her şey kusursuz gitmedi. Örneğin, sürecin daha ilk başında vize sürecinde gidiş amacını doğru seçmemiz, randevumuzun günü geldiğinde gidiş amacı yanlış işaretlendi diye iptal olabileceği riski olduğu için çok önemliydi çünkü iptal edilen randevudan sonra alacağımız ikinci randevu daha ileri tarihli olacaktı ve belki de kursun başlangıç zamanına kadar vizelerimiz gelmeyecekti. İnternette bu durum için faydalı bir bilgi bulamamamız, bayram tatili araya girdiği için ilgili yerleri arayarak bilgi alamamamız ve zaman ilerlediği için geçe kalma korkumuz risk alarak gidiş amacımızı kültür olarak işaretleyerek randevu almamızı sağladı. Bu tür resmi işlerde risk almaktan çekinen biri olarak bazen gerçekten risk almak gerektiğini daha iyi anladım. Randevumuz iptal olmadı hatta randevu sırasında benim için her şey olması gerektiği gibi ilerdi. İlk başlarda gergin ve stresliydim ama akışına bırakınca gerçekten işlerin kendiliğinden hallolduğunu gördüm.

Almanya'daki ilk günümde yurt odamı bir türlü bulamadığımda da gergin hissetmiştim, hatta yolculuğun ve uykusuzluğun getirdiği stresle binanın içinde çığlık atmak istiyordum. Ama yine sakin kalıp akışına bırakınca yardımsever biriyle karşılaştım ve sorunum çözüldü. Onla

karşılaşmasaydım kurs görevlilerinin iletişim numaraları zaten telefonumda olduğu için küçük bir mesajla halledebilirdim. Almanya'ya gelmeden önce kursun öğrenci WhatsApp grubuna katılmıştık ve o gün ben odamı bulmakla uğraşırken, WhatsApp grubundaki mesajlar yurt konusunda problem yaşayan tek kişinin ben olmadığımı gösteriyordu. Bazı kişilerin odasının anahtarı çalışmıyordu veya kapıları kitlenmiyordu, bazılarının odası çok kirliydi…

Sıkıntılar karşımıza her zaman, her yerde çıkabilir, bu çok doğal. Sıkıntılar karşısında stres yaşamamız da gayet normal ama süreci iyi yönetmek için kesinlikle panik yapmadan sakin bir şekilde iletişim kurarak sıkıntıları yönetmemiz gerektiğinin artık daha fazla farkındayım.

Bakış Açılarımı Değiştiren Olaylar

Yıllardır hem gerçek hayatta hem sosyal medyada Almanlar hakkında birçok kalıp yargı duydum. Bunlardan ilki, tahmin edebileceğiniz üzere, Almanların çok soğuk olması ve mesafeli davranmasıydı. Ama Almanlarla iletişim kurdukça bunun gerçek olmadığını; sadece gereksiz samimiyet kurmadıklarını, karşılarındaki kişinin özel alanlarına saygı duydukları ve ona uygun davrandıkları için yıllardır Türklerin Almanların davranışlarını yanlış ve eksik yorumladıklarını anladım. Konuştuğum her Alman bana karşı hep nazik ve saygılı davrandı, yardıma ihtiyaç duyduğum anlarda hiçbir zaman yardım etmekten çekinmediler ve bunu memnun bir şekilde yaptılar. Herkes her zaman çok güler

yüzlüydü hatta yolda yürürken bile ya gülümseyerek selam veriyorlardı ya da günaydın/iyi günler diyorlardı. Bu davranışlarıyla karşılaştıkça Almanları sevdiğimi fark ettim.

En şaşırdığım olay ise bir gün Ilmpark'ta yürürken oldu. Bir kadın ve adam konuşarak karşımdan geliyordu ve adam yanımdan geçerken bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim ve adam bana ''danke schön'' dedi. Neden teşekkür ettiğini anlayamadım ve olayı Ebru hocama anlattım. O da bana adamla sözsüz bir şekilde birbirimize iyi günler dilediğimizi ve adam da bana o yüzden teşekkür etmiş olabileceğini söyledi. Bu nezaket karşısında kendimi bir ütopyada hissettim ve Türkiye'nin de böyle bir yer olabilmesini diledim. Ayrıca çok şaşırmıştım ve o güne kadar duyduğum tüm kalıp yargılar tamamen yıkılmıştı. Almanlar gerçekten güler yüzlü, saygılı ve nazik insanlardı.

Şaşırdığım başka bir olay ise sınıfta yaşandı. Sınıf arkadaşlarımdan Felipe üç gün boyunca derslere gelmemişti ve üç gün sonra derse geldiğinde, öğretmenimizin ona neden derslere gelmediğini soracağını, kaçırdığı konuların neler olduğunu söyleyeceğini düşündüm. Ancak öğretmenimiz tam tersini yaptı. Felipe'e nereleri gezdiğini ve gezdiği yerlerden neler öğrendiğini sordu. Gezerken en çok nereyi neden beğendiğini; nereyi neden beğenmediğini, oranın tarihini ve özelliklerini sordu. Bu kesinlikle güzel bir bakış açısıydı. Bu yüzden, öğretmenlik hayatım boyunca gezmek için devamsızlık yapan öğrenciye bu tür sorular soracağımı ve dersleri kaçırdığı için suçluluk duygusu yaşatacak

cümlelerden uzak durmayı öğretmenlikte yapacağım şeylere ekledim.

Almanlar veya dersler dışında şaşırdığım başka bir şey ise, hem yakın arkadaşım hem komşum olan Giovanni ile yaptığımız Akdeniz mutfağı yemekleri sayesinde Türk ve İtalyan mutfağının o zamana kadar bildiğimden daha da benzer olduğuydu. Giovanni birçok kere İtalyan yemeği yaptı ve hem malzeme hem hazırlanış aşamaları olarak hiç fark olmaması beni çok şaşırtmıştı. Onun hazırladığı İtalyan yemeklerini ve benim yaptığım Türk yemeklerini bir araya getirdiğimiz akşam yemeklerini çok özlüyorum.

Ve son olarak Almanya'da geçirdiğim süre boyunca Türkiye'yi ve Türkçe konuşmayı tahmin ettiğimden çok daha fazla sevdiğimi anladım! Erfurt'ta bir Türk marketinde alışveriş yaparken ve Nürnberg'deki Türk caddesine yemek yemek için giderken etrafımdaki birçok Türk görmek, tabelalarda Türkçe yazılar okumak içimi ısıttı ve biraz daha orada zaman geçirmek istediğimi fark ettim. Hatta Nürnberg'de adres sorduğum iki Türk kadın Antalyalıydı, onlarla konuşmak kendimi evde gibi hissettirdi ve sarılmamak için kendimi zor tuttum. Ama esas evde hissettiğim an tabii ki de daha uçaktayken Türkiye sınırları içinde olduğumu hissettiğim ve telefonumun saatinin Türkiye saatine geri döndüğünü fark ettiğim andı. Uçak Antalya'ya indiğinde ise havaalanı görevlilerinden Türkçe konuşmalar duyduğum an neredeyse ağlayacaktım! Almanya'yı çok sevmiştim ve sadece bir ay içinde bile alışmıştım, oradan ayrıldığım için

içim buruktu ama Türkiye'ye geri geldiğim için içimde inanılmaz bir mutluluk vardı. Bu bir aylık ayrılıkta ülkeme dair içimdeki sevgi buz dağının görünmeyen kısmının ne kadar büyük olduğunu keşfetmiştim.

Kurs Deneyimlerimden Meslek Hayatıma Taşıyacağım Etkinlik Fikirler

Kurs boyunca meslek hayatımda uygulayabileceğim birçok etkinlik fikri edindim. Özellikle tanışma etkinliği olarak öğretmenimizin bize verdiği kâğıt çok güzel bir kaynaştırma aracıydı.

Bu etkinlikle sınıftaki bütün öğrencilerim birbirlerini ilk günden tanırlar, birbirlerini daha yakından tanıma fırsatı bulmuş olurlar. Eğer sınıfımın Almanca dil seviyesi elverişli olursa bu tanışma etkinliğini Almanca yaptırmak isterim. Sorular günlük hayattan sorular oldukları için öğrencilerim kendilerini daha rahat ve kolay ifade edebilirler. Hem iletişim becerilerine hem dinleme becerilerine katkı sunan bir etkinlik olduğu için hoşuma giden bir etkinlik.

Ders etkinliği olarak da, müze ziyareti esnasında öğrencilerime şu yönergenin yazılı olduğu bir çalışma kâğıdı vermeyi isterim:

"Sizden sonraki sınıfların bu müzeyi ziyaret edeceğini düşünün. Müzeyi detaylı şekilde gezin ve sizden sonraki sınıfların müzeden kapsamlı ve önemli bilgiler edinmeleri için cevaplayacakları 10 soru belirleyin. Bu sorular size göre

müzede yer alan en önemli eserler (eserlerin özellikleri ve tarihteki önemi de dâhil) ve bilgiler ile ilgili olsun."

Öğrencilerimin kendi önemli gördükleri bilgileri göz önüne alarak bu tür sorular hazırlamalarının bilgilerin daha kalıcı hâle geleceğini düşünüyorum. Tabii bu etkinliği ikili çalışma halinde yaptırmak isterim çünkü birbirleriyle iletişimlerinin kuvvetli olması ve birlikte bir görev tamamlayabilmeleri benim için önemli.

Diğer yaptırmak istediğim etkinlik ise 4-5 kişiden oluşan bir grup çalışması etkinliği. Etkinlik iki kâğıttan oluşuyor. Bir tanesi üstünde kalabalık bir oturma planının çizili olduğu büyük bir kâğıt; diğer kâğıtta ise kişilerin isimleri, fotoğrafları, özellikleri kısaca yazılı. Ancak her detay, her kişinin kısmında yazılı değil. Öğrenciler kişilerin özelliklerini ve birbirleriyle olan alakalarını çözümleyerek oturma planını dolduracaklar. Bu etkinlik hem bulmaca gibi olduğu için eğlenceli, hem de öğrencilerin ön bilgilerini aktif edeceği için eğitsel bir etkinlik. Ders sonunda eğlenmek için dağıtmak istediğim etkinliklerden bir tanesi.

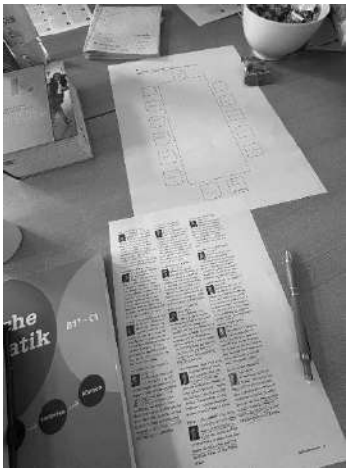

Şekil 51Bulmaca Etkinliği

Sıradakilere 5 Önerim

Bu süreç boyunca çok güzel şeyler deneyimledim ve öğrendim. Yaşadığım şeylerden veya verdiğim kararlardan hiç pişman olmadığım için çok mutluyum. "Şöyle yapsaydım daha iyi olurdu'' dediğim birkaç küçük detay var; mesela Almanya'daki ilk günümde havaalanından Weimar tren garına gitmek üzere yoldayken, tren aktarması yapmak için çok kısa bir vaktim vardı ve gitmem gereken peronun ne tarafta olduğunu bilmiyordum. Şimdiki aklım olsa, aktarma yapmadan önce internetten tren garının krokisine bakıp peronların sırasını ve yönünü kontrol ederim. Kısa bir süre içinde de hızlı bir şekilde hareket edip aktarma yapacağım treni doğru peronda yakalarım.

Ayrıca, yurt dışında eğitim veya burs konularında ise birkaç tavsiye vermem gerekirse, kesinlikle cesaretli olmak

ve korkmamak gerektiğini söylemek olur. Başarı konusunda kendine güvenmek bütün süreci başlatan ilk adım ve elimizde olmayan durumları akışına bırakmak da bu süreçte yapmamız gereken şeylerden bir tanesi.

Burs sürecinde dikkat edilmesi gereken bazı şeyler var, en önemlisi motivasyon mektubudur. Etkili ve güzel bir motivasyon mektubu yazmak tahmin ettiğimden uzun sürdü. Ayrıca benim gibi konaklama konusu gibi bazı konularda hassassanız, bursa daha başvurmadıysanız bile, araştırdığınız kurslara merak ettiğiniz konular hakkında sorularınızı yazdığınız bir e-posta göndermenizi öneriyorum. Kurslarla iletişime geçmek için burslara başvurmayı veya sonuçlanmasını beklemeye gerek yok. Aldığınız cevaplar hoşunuza giderse, tercih listenizi ona göre belirlersiniz ve bu da size çok güzel rahatlık sağlar. Önden bilgi edinmiş olmak psikolojik olarak da insanı rahatlatan bir durum. Belirsizliklerle yaşamayı sevmeyen biri olarak en büyük önerim kesinlikle kurslarla daha önceden iletişime geçmek ve bilgi almak. Ek olarak, kursların öğrenciye sunduğu imkânlardan en önemlisi vize konularında destek sağlamasıdır. DAAD sitesinde kursumun sağladığı olanakların yazılı olduğu kısımda vize sürecinde destek verdikleri yazıyordu ve bu durum da kursumu tercih listeme eklememdeki sebeplerden bir tanesiydi. Kursun kayıt tarihinden çok öncesinde vize randevum vardı ve kursumla iletişime geçip DAAD bursu kazandığımı ve kursa katılacağımı söylemiştim. Vize için ihtiyacım olan kabul

mektubu ve temsili konaklama belgesi göndermelerini rica ettim. DAAD burs onayımı göndermemi istediler ve ben belgeleri gönderdikten sonra vize için gerekli evrakları gönderdiler. Böylece kursa daha kayıt bile olmamışken vize için ihtiyacım olan evraklar elimdeydi.

Bütçe planlaması olarak, Almanya'da öğrenci olarak sıradan bir günü geçirmek için 15-20 Euro'nun yeterli olacağını; kurs veya okul seçimi yapacaklar için ise tercih kriterlerinin arasında okulun öğrencilere ulaşımda indirim sağlayıp sağlamadığı olması gerektiğini söyleyebilirim. Kursum bana Thüringen Eyaleti içinde geçerli olan bir öğrenci kartı verdi ve eyalet içindeki trenlere ve otobüslere ücretsiz binme hakkım vardı. Ulaşım haricinde öğrencilere müze kart vermeleri de ayrıca artı bir puandır. Çoğu müzeyi hep ücretsiz gezdim ve kursun düzenlediği etkinliklerde ulaşım masrafları her zaman kurs tarafından ödendi. Hem ulaşım hem gezi konularında bu tür olanaklar maddi açıdan çok avantaj sağladı. Kurs tercih ederken bu tür bilgileri önceden öğrenip ona göre tercih listesi hazırlamak ekonomik olarak her zaman daha iyi olacaktır. Şimdiden herkese başarı ve şans diliyorum.

Ayrı ama beraber olduğumuz anlardan kareler:

Şekil 52 Dresden Fürstenzug

Şekil 53 Wiesbaden Kurhaus

Şekil 54 Frankfurt Eiserner Steg

Şekil 55 Viyana Meydanı

Şekil 56 Köln Hohenzollern Köprüsü

Şekil 57 Mannheim Marktplatz

Şekil 58 Köln Merkez tren istasyonu

“Dünyaya açılan kapı Nevşehir'den de aralanıyor. Emek verildiğinde herkes büyük işler başarabilir”

"Bu kitapta Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Alman Dili Eğitimi Ana Bilim Dalı’ndan Almanya’da bir aylık dil kursuna katılma imkanı bulan beş kız öğrencinin hikayesini okuyacaksınız. Onlar bu fırsatı, Türkiye’den Almanya vizesi almanın neredeyse imkansız göründüğü bir dönemde elde ettiler."

„Bu kitabın, Anadolu’da ve tüm ülkede Almanca alanlarında okuyan öğrenciler için bir yol gösterici ve cesaret verici olmasını diliyorum.“